

STAR WARS

SKYWALKER - ASCENSIUNEA

RAE CARSON

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

RAE CARSON

STAR WARS

SKYWALKER – ASCENSIUNEA

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Rae Carson
The Rise of Skywalker
2020

RAE CARSON

Rae Carson a fost inspirată în crearea poveștilor din momentul când a văzut un anumit film din 1977. A fost desemnată cel mai vândut autor de *New York Times* și *USA Today*, pentru un număr de opt romane, inclusiv aplaudata *Fată de foc* și seria *Thorns*, romanul câștigător de premii *Walk on Earth a Stranger* și *Star Wars: Most Wanted*.

Ea locuiește în Arizona împreună cu soțul ei, înconjurată de pisici.

**Morții vorbesc!
Galaxia a recepționat
o transmisiune misterioasă,
o amenințare de RĂZBUNARE
cu vocea sinistră a fostului
ÎMPĂRAT PALPATINE.**

**GENERALUL LEIA ORGANA a trimis
agenți secreți să adune informații,
în timp ce REY, ultima speranță
a Ordinului Jedi, se antrenează pentru
bătălia împotriva diabolicului PRIM ORDIN.**

**Între timp, Liderul Suprem KYLO REN
își întetește căutarea fantomei Împăratului,
hotărât să distrugă orice amenințare
la adresa propriei puteri...**

Cu mult timp în urmă, într-o galaxie departe, departe...

CAPITOLUL 1

Rey stătea cu picioarele încrucișate, cu ochii închiși. Nu-și amintea să se fi ridicat de la pământ, dar era vag conștient că, într-un fel, ajunsese să plutească. Pietrele și bolovanii mai mici pluteau în jurul ei, ca un câmp de asteroizi care orbitează în jurul soarelui. Forța curgea prin ea, o susținea, o conecta cu totul. Pădurea tropicală luxuriantă a lunii lui Ajan Kloss abunda de viață. Putea să simtă fiecare copac și ferigă, fiecare reptilă și insectă. La câțiva metri, într-o vizuină ascunsă, o creatură mică cu blană își îngrija cei patru pui abia fătați.

— Așa, Rey, se auzi vocea Leiei, adâncă și liniștitoare ca întotdeauna. Foarte bine. Conexiunea ta devine tot mai puternică în fiecare zi. Poți simți asta?

— Da.

— Acum întinde-te cu sentimentele. Dacă mintea este pregătită, îi vei putea auzi pe cei care au fost înainte.

Rey inhală pe nas și își trimise conștientizarea înspre vid. Pacea și calmul erau cheia, îi spunea mereu Leia. Se întinse, căută, simți briza pe obraji, mirosi solul moale, umed de la ploaia recentă.

— Fiți cu mine, fiți cu mine, fiți cu mine, murmură ea. Dar auzea... nimic, cu excepția vântului printre copaci și a insectelor țărâind.

— Rey?

Nu voia să recunoască că eșua, așa că, în schimb, spus:

— De ce *ai întrerupt* antrenamentul cu Luke?

Cuvintele au sunat prea aspru, aproape ca o provocare.

Leia o luă ca pe o glumă.

— M-a chemat o altfel de viață.

Cu ochii încă închiși, Rey întrebă:

— Cum ai știut?

— Un sentiment. Viziuni. Despre servirea galaxiei în alte moduri.

— Dar de unde știai că acele viziuni erau adevărate? insistă Rey.

— Am știut.

Auzi zâmbetul din vocea lui Leia. Rey nu înțelegea cum putea fi Leia atât de sigură. De orice.

— Prețuiesc fiecare clipă pe care am petrecut-o cu fratele meu, adăugă Leia. Ceea ce m-a învățat... folosesc în fiecare zi. Odată ce atingi Forța, face parte din tine pentru totdeauna. De-a lungul anilor, am continuat să învăț, să mă dezvolt. Au fost momente în sala Senatului când meditațiile pe care le-am practicat cu Luke au fost singurul lucru care m-au oprit să provoc un incident galactic.

Rey se încruntă. Leia nu avea nevoie de răbdare. Ar fi putut face pe oricine să facă orice voia, cu puterea Forței. Cu siguranță fusese ispitită.

— Luke s-a supărat? Când ai renunțat?

Spera că Leia observa că acum putea să vorbească și să *plutească* în același timp. Asta era un progres, nu?

Leia se gândi o vreme.

— A fost dezamăgit. Dar a înțeles. Cred că păstra speranța că mă voi întoarce într-o zi.

Rey aproape că a râs.

— Ar fi trebuit să știe că nu.

Odată ce Leia lua o decizie, era definitivă.

— I-am dat sabia mea de lumină pentru a-l convinge de contrariu. I-am spus să o transmită, într-o zi, unui elev promițător.

Dar vocea lui Leia deveni mai încordată. Rey putea simți că nu spunea tot ce știa.

— Unde e acum sabia ta de lumină?

— N-am nicio idee. Acum încetează să încerci să-mi mai distragi atenția, spuse Leia. Întinde-te cu sentimentele.

Rey se concentră din nou și își goli mintea de griji, așa cum o învățase Leia. Își lăasă deoparte conștientizarea. Se deschise spre orice putea dori să-i spună Forța. Ezitantă, îl chemă: *Maestre Skywalker?*

Nimic, nimic și iar nimic.

— Maestră Leia, nu aud pe nimeni.

— Eliberează-te de toate gândurile. Eliberează-te de frică. Întinde-te. Invită-i pe Jedii din trecut să fie cu tine.

— Fiți cu mine... fiți cu mine... Așteptă o secundă întreagă, poate două. Nu sunt cu mine.

Rey scoase un sunet de exasperare, apoi se dădu cu grijă peste cap pentru a ateriza pe pământ. Pietrele căzură în jurul ei.

— Rey, spuse Leia. Generalul putea pune atât de multe într-un singur cuvânt: pedeapsă, acceptare, amuzament, dragoste. Poate că de aceea devenise un lider atât de puternic. Ai răbdare.

— Încep să cred că este imposibil să aud vocile cavalerilor Jedi care au fost înainte, spuse Rey, mergând către Leia.

Maestra ei reușise întotdeauna să arate îngrijită și ordonată, indiferent cât de noroioasă devenea baza lor improvizată. Părul îi era ridicat într-un cerc de împletituri și purta o vestă matlasată peste tunica maro. Bijuteriile Alderaaniane i se legăneau mereu de urechi și îi înfășurau încheieturile și degetele. Ochii îi erau strălucitori și cunoscători, ca întotdeauna, dar Rey observase că, recent, mișcările îi încetiniseră, ca și cum o dureau oasele. Pe chipul lui Leia era o umbră de zâmbet.

— Nimic nu e imposibil.

Rey apucă o cască și sări în picioare.

— Nimic nu e imposibil... repetă ea, încercând să o creadă. Mă duc să alerg pe circuitul de pregătire. Atsa o pot face.

Rey *trebuia* să fugă. Sau, poate, să lovească ceva. Leia îi înmână sabia de lumină a lui Luke. Rey o luă cu respect. Apoi dispăru în junglă, cu BB-8 rulând după ea.

* * *

Leia o privi pe Rey sprintând, cu un zâmbet pe buze. Instruirea fetei o umplea întotdeauna cu mândrie, dar și cu îndoieli. Rey era atât un student minunat, cât și unul exasperant. Frustrată pentru orice nu îi ieșea, era complet neștiutoare despre cât de repede prindea totul. Nu era însă ea cea care să judece. Leia îl exasperase la fel de mult

pe Luke. În plus, pe măsură ce îmbătrânea, legătura ei cu Forța era și mai puternică. Când corpul începea să dea greș, mintea se întindea, nemaifiind împovărată de abilitățile fizice. Adevărul era că Leia nu mai putea să fugă prin junglă nici dacă ar fi vrut. Pacea și calmul veneau ușor pentru că le dorea trupul ei.

Pe de altă parte, probabil că Leia nu fusese niciodată tânără. Pe vremea când avea vârsta lui Rey de acum, ea conducea o rebeliune. Rey ar putea fi un mare lider într-o zi, și va fi; va avea Leia grijă de asta. Fata avea întuneric în interior, la fel ca Ben. Dar Leia nu va face aceleași greșeli pe care le făcuse cu fiul ei. Nu se va mai lăsa cuprinsă de frică – nici pentru întunericul care răsărea în eleva ei și nici pentru propria sa calificare discutabilă ca profesor. Și, cel mai important, nu o va îndepărta niciodată pe Rey.

Leia se întoarse și începu să meargă înapoi spre bază. Întinse o mână și lăsă degetele să-i atingă ferigile și plantele agățătoare cu frunze mari care-i marcau calea. Avea amintiri plăcute de pe Ajan Kloss. Cu ani în urmă, se antrenase aici cu Luke, care o declarase ca fiind un *Dagobah plăcut*. Afirmase că era la fel de umedă, caldă, verde, și plină de viață ca planeta unde se antrenase cu Yoda – cu excepția faptului că nu mirosea rău. Intră într-o poiană. În dreapta ei, un copac mare cu trunchi masiv se ridica spre lumina soarelui, răspândind un baldachin de ramuri care umbreau poiana, împiedicând orice altceva să crească, cu excepția ferigilor care se târau pe sol și a ierbi mici și rare. Leia se antrenase chiar aici, chiar în acest loc. Întinse mâna și atinse trunchiul copacului cu respect. O bucată mare de scoarță se formase în jurul unei răni vechi. Rana era aproape închisă.

Leia fusese cea care cauzase rana copacului. Lovise spre Luke cu sabia de lumină și ratase, lovind în schimb trunchiul copacului. Copacul se vindecase singur de-a lungul a mai bine de două decenii.

Oh, Luke, sper că fac lucrurile cum trebuie, gândi ea. Leia nu era un Maestru Jedi, dar învățase de la cel mai bun. Și nu doar de la Luke; de-a lungul anilor, auzise ocazional vocea lui Obi-Wan Kenobi prin Forță și, ceva mai rar, pe cea a lui Yoda. În unele zile se simțise de parcă învăța de la Forța însăși. Ea era în primul rând un politician și un general, dar acceptase moștenirea Jedi și învățase cât de bine putuse.

Și poate că exact de asta avea nevoie de Rey: antrenament în Forță *nu* de la un Maestru oficial, ci mai degrabă de la cineva care cunoștea foarte bine detaliile precise ale vieții cotidiene și supraviețuirii. Obi-Wan nu reușise să-l ferească pe Vader de partea întunecată. Luke eșuase la fel cu Ben. Ea nu putea să dea greș cu Rey.

Insectele cântau în timp ce ea mergea. Păsările ciripeau deasupra și amfibienii minusculi își etalau apelurile de împerechere. Era ciudat cum un loc atât de gălăgios putea fi atât de pașnic. Zgomotul era atât de puternic, atât de prezent și mereu liniștitor, încât era aproape la fel de perfect ca tăcerea.

Cu mulți ani în urmă, nu la mult timp după bătălia de pe Endor, descoperise puterea meditativă a sunetului. Ea și Luke plecaseră pentru o sesiune de pregătire și, cumva, ajunsese să stea în mâini în timp ce Luke arunca mici ironii la adresa ei. Chiar și cu ajutorul Forței, umerii începuseră să îi ardă, iar brațele să-i tremure. Își petrecuseră deja ultima oră antrenându-se cu sabia de lumină, și era epuizată.

— Știi, îi spuse Luke, cu vocea îngâmfată, când eu am făcut asta pe Dagobah, Yoda stătea pe picioarele mele.

Îi spusese de multe ori asta. *Când eu am făcut asta pe Dagobah...* Era obositor și complet nefolositor. Așa că Leia i-o reamintise:

— Ești obositor și complet nefolositor.

— Am făcut-o chiar și cu o singură mână, adăugă el

Încerca să o provoace, să-i predea o lecție despre furie și nerăbdare și toate prostiile alea. Luke uitase că eleva lui era un bun strateg care beneficiase deja de o educație regală. Leia nu putea fi provocată. În schimb, ea chibzuia. Se întinse spre Forță, lăsând-o să curgă prin ea ca sângele prin vene. O insectă minusculă începuse să-

și frece mandibulele, fluierând o melodie dulce, pe un ton înalt. Îndrumată de un oarecare instinct, Leia se concentrează asupra sunetului. Era frumos, pur, eteric – complet neatins de grijile conducerii și predării, eșecului și învățării. Cu concentrare și cu *încântare*, Leia se ridicase de pe pământ. Plutea cu susul în jos, cu picioarele îndreptate spre cer. După o clipă, ridică brațele și le ținu paralel cu pământul. Dar ea *era* doar o elevă, începătoare în căile Forței și când își veni în fire, realizând pe deplin ceea ce făcea, își biciui mâinile înapoi ca să nu cadă. O făcuse la timp. Corpul i se prăbușise și se trezise îngenunchată în noroi. Nu conta. Data viitoare o va face mai bine. Leia ridicase privirea și-l văzuse pe Luke privind-o cu gura deschisă.

— Ai făcut vreodată *asta* cu Yoda? nu putu ea rezista să întrebe.

El clătină din cap fără cuvânt.

— Pot să mă descurc mai bine, insistă ea. Să plutesc mai mult timp.

Luke își regăsise vocea.

— O să mă faci un profesor mai bun, spuse el.

Nu era răspunsul pe care îl așteptase ea.

— Ce vrei să spui?

El întinsese mâna, ajutând-o să se ridice.

— Jocul tău de picioare este groaznic, spuse el. Nu mă înțelege greșit, începi să prinzi lupta cu sabia de lumină, dar... faci alte lucruri. Natural. Fața lui deveni una care se scuza. Ce vreau să spun este că ești excepțională. Doar... diferită.

Apoi zâmbise, cu acel zâmbet larg de băiat de la fermă care rămăsese cu el întotdeauna, până în noaptea trădării lui Ben.

Leia făcu un efort pentru a se trezi din amintiri. Amintirile îi veneau repede în aceste zile și erau vii. Cu toate acestea, era bucurioasă pentru asta. Puteau fi cheia pregătirii lui Rey. Leia și Rey erau diferite, ultimele rămășițe ale unui Ordin mort și, împreună, săpau o *nouă* cale.

* * *

Frunzele verzi groase biciuiau în urma lui Rey în timp ce alerga, cu steagul din mână strălucind roșu la fiecare mișcare a brațelor. Sărea peste ferigile încurcate, ferindu-se de plantele agățătoare. Sudoarea îi îmbibase gulerul și coapsele îi ardeau de efort. Chiar și așa, alergarea prin junglă nu era mai grea decât alergarea cu picioarele îngropate până la glezne în nisipul deșertului. Putea face asta toată ziua.

Rey eliminase deja primele două sfere telecomandate de antrenament și capturase steagurile pe care le păzeau. Sărise peste un defileu masiv, luptase legată la ochi deasupra unei râpe în timp ce balansa pe o frânghie făcută din liane, traversase o creastă subțire aflată mult deasupra junglei. Acum bineînțeles o luase înapoi, întâlnindu-se cu BB-8. El ciripi la ea.

— Încă una, spuse ea. Haide!

Ultima sferă telecomandată îi scăpase pentru că era mai rapidă. Mai complicată. Mai mult droid decât telecomandată. Îi spusese lui Leia că astăzi vrea o provocare, iar Leia i-o livrase.

BB-8 se luă după ea, plângându-se de fiecare dată când trebuia să se ferească de o rădăcină de copac. Rey își ascunse un zâmbet. Era continuu impresionată de cât de bine se ținea după ea micul droid, indiferent dacă erau vorba să alerge pe nisipurile lui Jakku, pe potecile stâncoase ale Takodanei sau în jungla de pe Ajan Kloss. Manevrabilitatea sa îl făcea perfect ca tovarăș de antrenament.

BB-8 îi fluieră un avertisment.

— Îl văd, BB-8.

Se opri cu o alunecare. Sfera telecomandată se oprise și acum plutea în aer ca și cum ar fi așteptat-o, sau poate pentru a o tachina. Era diferită de celelalte două pe care

le eliminase, o blestemată de carcasă roșie înconjurând orificii de tragere metalice strălucitoare. Avea un bâzâit sumbru și jos; îl putea simți adânc în piept.

Rey desprinse sabia de lumină a lui Luke de pe centura utilitară. O aprinse. Lumina albăstruie făcea să strălucească frunzele din jur în timp ce ea privea telecomanda. O să *distrugă* chestia asta.

Deodată, o rafală ieși printr-unul dintre orificii. O durere înțepătoare îi explodă în partea superioară a brațului. Rey rezistă îndemnului de a-și flexa brațul sau chiar de a geme de durere. O merita, până la urmă. Nu fusese pregătită. *Determinarea nu este același lucru cu pregătirea*, ar spune Leia. Ei bine, nu avea să facă aceeași greșeală de două ori. Următoarea dată când trase, își ridică sabia de lumină deviind rafala și trimițând-o zburând printre copaci. Nici măcar nu avu ocazia să se felicite că o altă rafală o lovi în piept. *Desigur*, mai multe orificii însemnau rafale multiple. Trebuia să se *concentreze*. Respiră adânc prin nas. Se întinse spre Forță. Sfera de antrenament începu să bâzâie în jurul ei, sclipind furioasă în roșu în timp ce arunca săgeți înțepătoare într-o matrice amețitoare, dar ea se lăsă condusă de instinct și-și învârti sabia de lumină cu o viteză la fel de amețitoare, respingând fiecare atac.

Conectarea la Forță se făcea mai ușor acum. La fel de ușor precum respirația. Dar pacea, calmul despre care Leia îi tot vorbea mereu, o ocolea. Așa că, deși putea contracara fiecare mișcare a telecomenzi, nu reușea niciun atac. *Răbdare*, și-o imagină pe Leia spunând. *Așteaptă momentul oportun...*

Telecomanda era în spatele ei, apoi în fața ei, apoi sus deasupra capului, săgetând aerul precum o muscă zumzăitoare, și dacă ar putea-o lovi...

Telecomanda se îndepărtă în viteză și Rey porni după ea. Se opri din nou, și trase câteva salve pentru a o întârâta. Cu dinții încheștați, lovi cu sabia de lumină. Telecomanda se feri, iar lama ei rată, tăind printr-un trunchi de copac; ploua cu scânteii și frunze și așchii de scoarță, în timp ce copacul se răsturna, despicând frunzișul junglei în căderea sa. Sări peste trunchiul doborât după telecomandă. Împunse din nou. Telecomanda se învârti ca și cum îi anticipa direcția lamei, abia evitând-o când sabia de lumină trecu prin alt copac ca și cum ar fi era făcut din unt.

Un nor întunecat de frustrare începea să crească în interiorul ei.

Cu greu își mai dădea seama ce făcea pe măsură ce instinctul pur prelua controlul. Rey aruncă sabia de lumină spre telecomanda roșie, rotind-o prin aer ca pe o elice. Telecomanda se feri și sabia de lumină trecu printr-un alt copac. Telecomanda țipă în timp ce se repezea spre capul ei, dar de data asta fu pregătită. Se întinse cu Forța după o ramură doborâtă, care îi zbură în mână. Anticipă unghiul exact al atacului, ridică rapid ramura și o aruncă în telecomandă, înfigând-o în trunchiul de copac aflat în apropiere.

Sabia de lumină i se întoarse în mână cu un pocnet satisfăcător. Telecomanda roșie zdrobită se răsucea și scotea scânteii din locul unde era înfiptă în copac.

O privi în timp ce o umplea triumful. Poate că răbdarea era exagerată.

* * *

Șoaptele îi umpleau urechile. Nu, îi umpleau mintea. Se întoarse, căutând sursa chiar în timp ce realiza: se întâmpla din nou. Jungla din jurul ei se estompă. Totul deveni foarte tăcut în timp ce întunericul sufocant căzu în jurul ei, amenințând să o sugrume. O imagine îi izbucni în minte, iar ea se feri, deși nu putea evita imaginea oribilă: Kylo Ren, îmbrăcat în negru și feroce, cu sabie de lumină sfârâind roșie tăia fără milă siluete în robe. Le auzea țipetele, le mirosea sângele, privea cum încercau degeaba să fugă sau să implore să le fie cruțată viața. Nimic nu îl încetinea. Era o forță imensă, puternică și copleșitoare de distrugere, monstruos și de neoprit. Ușurarea o inundă ca un val atunci când apăru o altă viziune, dar se schimbă repede într-o dezolare completă

când se văzu pe ea însăși bătută de vânt și singură, stând într-un peisaj părăsit, un teren distrus cât vedea cu ochii. Părul i se ridicase pe brațe, pentru că aerul trosnea de electricitate. Înaintea ei se ridica un monolit masiv, care parcă zgâria cerul. Era negru și strălucitor, aruncând o umbră imensă.

Monolitul se schimbă. Deveni o față uriașă de piatră, învăluită în rău...

Nu, nu era deloc o piatră. Avea o anumită formă, parte umană, parte mașină, cu tuburi care se întindeau departe de el ca niște tentacule, toate umplute cu un lichid ciudat. Era vie creatura asta? Sau era...

Imagini ale feței lui Luke. Apoi a lui Kylo. Han Solo, cu mâna pe obrazul lui Kylo. O tânără cu glugă. Un cargobot zburând de pe Jakku... În cele din urmă, o voce arzătoare din capul ei, la fel de limpede și de insuportabilă ca un soare în deșert îi spuse: *Exegol*. Șopti cuvântul, cu voce tremurândă: *Exegol*...?

Și deodată, stătea în fața unei alte structuri uriașe de piatră, aceasta avea forma unei gheare imense, cu degetele groase și îndoite părând că apucă mereu în sus. Picioarele îi zvâcniră ca pentru fugă, chiar dacă era ceva care o chema, o invita. Se trezi dorind să se apropie de chestia masivă cu gheare, dorind să știe ce ar simți când și-ar trece degetele de-a lungul suprafeței sale aspre, negre.

Chestia cu gheare negre era un tron; acum putea vedea asta.

Făcu un pas înainte, dar ceva bipăi la ea și ezită. Bipăitul continuă, deveni mai insistent. Claritatea o lovi ca un baston în maxilar. Bineînțeles că nu putea atinge tronul. Aparținea întunericului și răului. Ea alesese deja un o cale diferită, nu?

Se auziră alte bipuri. Ceva apăru pe tron. O figură familiară. Rey clipi șocată și consternată. La fel de repede cum apăruse, viziunea se evaporă ca ceața dimineții, iar ea rămase gâfâind în junglă. Rey fu atât de ușurată să simtă viața și lumina și verdele umed din jurul ei, că îi trebui un moment să-și revină complet și să urmărească sunetul bipului către un copac tăiat și sub el, să-l vadă pe BB-8 care era foarte indignat. Rey se îndreptă spre el, îndepărtând câteva ramuri.

— BB-8, îmi pare atât de rău! spuse ea.

El gănguri la ea în timp ce îl scotea de sub trunchiul căzut – fu nevoie de un mic ajutor din partea Forței pentru a-l elibera complet. Unul dintre discurile portocalii care îi protejau camera modulară de instrumente se deschisese, expunând un canal întunecat către sistemul său motivațional. Își rănise prietenul. Poe avea să fie nervos pe ea, dar nu mai nervos decât era pe ea însăși. Micuțul droid bipăi spre ea.

— Da, BB-8, mi s-a întâmplat din nou.

El se învârti spre ea, pe jumătate întrebător, pe jumătate înțelegător.

— Nu, încă nu știu ce încercă să-mi arate Forța, dar de data asta a fost... mai rău.

Cu mult mai rău. Nespus de rău. Se uită printre copaci. Unele dintre imagini fuseseră amintiri. Ale ei, și... ale lui Kylo Ren?

— Hai să ne întoarcem.

Poate ar trebui să-i spună Leiei ce se întâmplase. Sau poate că nu. Generalul avea destule lucruri de care să se îngrijoreze și Rey avea nevoie ca Leia să creadă în ea, să aibă încredere. Ce ar spune Generalul dacă ar ști cum frustrarea și furia lui Rey îi declanșau viziuni despre moarte și putere întunecată? Avea nevoie doar de mai multă pregătire. Mai multă meditație în Forță, mai mult timp petrecut în căutarea păcii pe care Leia tot încerca să o învețe. Putea să o facă. *Trebuia* să o facă.

Dacă ar fi putut auzi voci din Forță, cum putea Leia. Cu siguranță Luke i-ar putea oferi unele îndrumări. În timp ce Rey și BB-8 se apropiau de tabără, decise să încerce din nou. *Nimic nu este imposibil*, îi spuse Leia.

— Maestre Luke, spuse ea. Mă tem.

Rey aruncă o privire în jur, asigurându-se că numai BB-8 era acolo pentru a o vedea vorbind către nimeni. Rey se întinse către Forță și vorbi mai departe.

— Înainte să o simt, tu ai văzut-o. Sunt atrasă de partea întunecată. Sau poate că ea este atrasă spre mine. Nu știu. Oricare ar fi, este mai puternică acum și nu pot să o îndepărtez, oricât de mult încerc... Nu o înțeleg.

BB-8 bipăi.

— Ssst, nu mă întrerupe. Maestre Luke? Cred că mă poți auzi, am nevoie de...

BB-8 bipăi din nou, mai insistent. Ajunseră la marginea taberei.

— Serios, ești enervant, du-te acolo, spuse Rey, indicând o pistă mare de zbor.

El făcu așa cum îi ceruse, dar își ciripi indignarea.

— Acesta este modul în care funcționează, contracă Rey. Există spirite ale Forței; Luke a scris despre ele în textele Jedi. Vin atunci când ai cu adevărat nevoie.

Droidul își exprimă zgomotos scepticismul. Rey îl ignoră.

— Maestre Luke, încercă din nou. Am viziuni despre lucruri care mă înspăimântă. Nu vreau să pierd asta... Leia este așa am visat că ar fi o mamă... și prietenii mei... Nu vreau să-i dezamăgesc.

Iată-o. Cea mai mare teamă a ei. Că acești oameni, la care ajunsese să țină atât de mult, ar fi dezamăgiți de ea. Poate chiar răniți de către ea. Fusesse singură multă vreme... nu putea suporta gândul de a-i pierde, pe oricare dintre ei.

— Dar nimeni nu înțelege... cu excepția lui Kylo Ren. Dacă fiul lui Han și Leia a putut fi atras, putem fi cu toții?

Un crenguță trosni și Rey ridică privirea. Snap Wexley și Rose Tico veneau spre ea, cu fețe întrebătoare.

— Cât de mult ați auzit? spuse Rey.

— Despre ce? spuse Snap, nereușind să pară nevinovat.

— Despre nimic, mormăi Rey.

Expresia lui Rose se înmuie de empatie. Comandantul Corpului de Inginerie avea o calitate dezarmantă. Ori de câte ori îi vorbea, Rey abia era în stare să nu-i dezvăluie prietenei ei toate fricile și grijile.

— Ești bine? întrebă Rose.

— Da, bineînțeles, tocmai făceam...

— Chestii Jedi, termină Rose pentru ea.

— Da.

Din fericire, Rose alese să nu insiste. Spuse doar:

— Generalul vrea să te vadă.

Rey inspiră adânc. Era timpul deciziilor. Ar trebui să-i spună lui Leia despre viziunea ei întunecată sau să o păstreze pentru sine?

CAPITOLUL 2

Generalul Armitage Hux privea – de la o distanță sigură – cum Liderul Suprem Kylo Ren și o echipă de soldați din trupele de șoc tăiau o brazdă de sânge și distrugere printre pateticii coloniști de pe Mustafar. Se luptau prin pădurile sumbre ale Corvax Fen, unul dintre puținele petice ale acestui peisaj infernal al planetei de lavă care era suficient de rece pentru a susține viața autohtonă, dacă o puteai numi *viață*. Copacii sterpi creșteau într-o mlaștină nocivă, iar aerul era neclar de atâta ceață. Coloniștii barbari nu reușeau să ducă o luptă decentă; halebardele lor arhaice și săbiile late nu se puteau pune cu superioritatea tehnică a unui blaster bun, sau chiar, Hux trebuia să o recunoască, a unei săbii de lumină.

Ren era un instrument contondent, un câine fără minte, a cărui obsesie actuală făcea să întârzie toate planurile Primului Ordin. Generalul era pe jumătate tentat să se arunce și el în luptă pentru a grăbi lucrurile – doar pentru a putea părăsi această planetă îngrozitoare. Sau cel puțin ar fi putut fi pe jumătate tentat dacă abilitățile sale nu ar fi fost mai bine folosite în altă parte. Era mai bine ca Ren să facă toată munca murdară; Hux era prea valoros pentru a risca.

— Este aproape plăcut să-l urmărești, medită Generalul Loial Pryde lângă el.

Bătrânul avea ochi albaștri aroganți și părul cu un început de chelie părea imun la transpirație, chiar într-o climă de iad ca asta.

— Nu crezi?

Hux refuză să-i răspundă, deoarece adevărata frumusețe izvora din disciplină, din *ordine*. Așa că, aproape împotriva voinței sale, se trezi fascinat când Ren înfruntă direct atacul unui barbar, cu mantia fluturând și ceața învârtindu-se în jurul său. Strălucirea sabiei de lumină îi evidenția ocazional cicatricea de pe obraz, făcând-o să arate de parcă un fir de lavă strălucitoare îi tăia chipul. Părea ca de vis, sau poate un coșmar, cum Liderul Suprem și împlânta garda încrucișată în abdomenul atacatorului, îl ridica de la pământ și îl răsturna pe spate. Kylo Ren nu-i acordă dușmanului căzut nicio privire, pur și simplu se grăbi înainte, în pădure, cautând următoarea victimă.

Dar nu mai rămăsese nimeni. Cadavrele murdăreau pământul, puțin mai întunecate decât peisajul înconjurător. Aerul mirosea a ozon și vegetație arsă. Totul era straniu de tăcut, în timp ce Ren privea în jur, potolindu-și respirația. Chiar și de la distanță, Hux putea să-i simtă dezamăgirea că nu mai avea pe cine să omoare, că nu mai rămăsese nimeni pe care să-și verse furia rămasă.

Kylo Ren se adună și se îndepărtă în pădure, cu umerii arătând hotărâre, cu sabia de lumină încă aprinsă. Obiectul misterios după care venise – îi târâse pe ei toți de-a lungul galaxiei – era aproape să intre în posesia lui.

— A înnebunit, spuse Generalul Hux și disprețul din voce era evident chiar și pentru propriile urechi. Flăcările rebeliunii ard de-a lungul galaxiei, iar Ren aleargă după o *fantomă*.

— Nu, răspunse încet, dar ferm, Generalul Loial Pryde. *Cineva* a fost în spatele acelei transmisiuni. Și Liderul Ren nu i se va supune nimănui.

Hux își îngustă ochii. Ren i se va supune cu siguranță cuiva, într-o zi. Pur și simplu nu își dădea încă seama.

* * *

Kylo Ren nu arăta milă față de nimeni și nimic, dar avea o apreciere invidioasă pentru lucrurile care se străduiau să supraviețuiască. Deși cel mai apropiat flux de lavă

se afla la mulți kilometri distanță, aerul trebuia să fie prea cald, prea plin de chimicale, pentru ca viața să poată prospera cu adevărat. Când aterizaseră, Hux proclamase planeta ca fiind un *infern dezolant* și Kylo nu se deranjase să-l corecteze. Adevărul era că Mustafar era plin de viață – toate erau legate prin Forță. Ca acei adepți nenorociți pe care tocmai îi ucisese, care fuseseră obsedați de protejarea moștenirii lui Vader. Sau această pădure de copaci de fier răsuciți pe care se adepții străduiau să îi cultive. Sau chiar organismele extremofile¹ care înotau în fluxurile de lavă. Toate fragile dar hotărâte, mutilate dar neîmblânzite.

Nu era de mirare că bunicul său alesese acest loc drept casă.

Kylo se plimba printre copaci, cu sabia de lumină încă aprinsă. Reaua voință se întindea în fața lui, împreună cu întunericul care nu avea nimic de-a face cu ciclul zi-noapte al planetei. Dar nu de asta își păstrase arma pregătită. Refuza să o lase deoparte pentru că, pentru scurt timp, în timp ce-i măcelărea pe mustafari, o simțise *pe ea*. Urmărindu-l. Acum ținea garda ridicată și avea să rămână așa până când găsea ceea ce căuta.

Printr-un acord reciproc tăcut, soldații din trupele de șoc care îl însoțiseră, refuzară să-l urmeze prin pădure, dar asta îi convenea. Prefera să fie singur pentru ceea ce avea de făcut.

După câțiva pași în plus, pământul deveni saturat cu apă. Ceața se îngroșă. Un pleoscăit slab îi indică faptul că prezența lui fusese observată. În cele din urmă, copacii se terminară într-un lac mic, cu apă sălcie, mărginit pe toate părțile de pădure și de portuberanțe negre, mari ca niște bolovani, care ieșeau din pământ în unghiuri ciudate. Nu, nu bolovani, remarcă el după o privire mai atentă, ci mai degrabă rămășițe distruse ale castelului lui Darth Vader.

O peliculă uleioasă aluneca pe suprafața nemișcată a lacului. Dar când Kylo se apropie, apa se învolbură în centru, trimițând valuri minuscule să i se lovească de cizme. Apăru un uriaș, o creatură fără păr, care strălucea de umezeală, cu bucăți din grohotișul lacului prinse de pielea lui bolnăvicioasă. Avea ochii strâns închiși, dar încă putea vedea într-un anumit fel, pentru că, prins de masivul cap chel și de un umăr, era o a doua creatură cu tentacule lungi ca de păianjen. Cei doi trăiau în simbioză. Kylo simțea durerea uriașului, de parcă ar fi fost un sclav al păianjenului care era agățat de el. Cu toate acestea, niciunul nu putea supraviețui singur.

Creatura păianjen vorbea.

— Eu sunt Ochiul lui Webbish Bog. Știi ce cauți.

— Mi-l vei da, spuse Kylo.

Ochiul își clătină capul, făcând un zgomot de scârțâit straniu. Lui Kylo îi trebui o clipă pentru a-și da seama că creatura râdea de el.

— Nu-i nevoie de asta, spuse Ochiul. Chiar crezi că stăpânul meu l-ar fi lăsat în grija unuia care poate fi influențat de un truc al Forței?

Nu, presupuse că nu.

— Îl cauți de ceva vreme, nu? Trebuie să te avertizez că planeta noastră în flăcări arde amăgirea. Dacă mergi pe această cale, îți vei întâlni sinele adevărat.

Kylo devenea nerăbdător. Îl privi în tăcere.

— Bine, spuse creatura, parcă dezamăgită de Kylo că nu-i îngăduia ceremonia. În conformitate cu dorința Lordului Vader, mi-ai învins protectorii și l-ai câștigat. *Navigatorul* lui.

Uriașul orb de sub Ochi își ridică mâna enormă din apă și arată spre o insulă mică de pe lac. Pe ea era o structură din piatră, ca un altar. Kylo își opri sabia de lumină și o agăță de centură. Se năpusti în lacul puțin adânc, udându-și cizmele și mantia. Apa era caldă, iar pământul de sub apă era nămol care îi înghițea picioarele. El

---

¹ Organisme extremofile – organisme care se dezvoltă într-un mediu de viață extrem.

ignoră toate astea, întinzând mâna spre obiectul piramidal. Îi încăpea lejer în mână, greu și fierbinte, și îl privi un moment, pierdut în strălucirea sa roșie. Părțile laterale erau din sticlă gravată, prinse într-o ramă din rășină de un cenușiu profund. Lumina stacojie din interior părea să pulseze slab. Ren parcursese un drum lung pentru asta și totuși ezită, privind piramida cu neîncredere.

— Te va ghida prin Regiunile Necunoscute, spuse Ochiul. Către lumea ascunsă a Exegolului. Către *el*.

Oricine ar fi fost *el*. Transmisiunea care pretindea a fi de la Palpatine ajunsese în colțurile cele mai îndepărtate ale galaxiei. Kylo o memorase:

În sfârșit, munca de generații este completă. Marea eroare este corectată. Ziua biruinței este la îndemână. Ziua răzbunării. Ziua Sith.

Nu era sigur ce să creadă despre asta, dar era o presupunere corectă că Kylo nu era singurul care căuta răspunsuri. Alții vor urma aceeași cale și vor veni, mai devreme sau mai târziu, pe Mustafar, căutând chiar acest obiect.

Deci, cu siguranță, bunicul său nu l-ar fi făcut să fie mai greu de găsit? Acei adepți au fost prea ușor de omorât. Această creatură a fost prea ușor de convins. Totuși, el era moștenitorul lui Vader. Obiectul îi aparținea.

Acum, că îl privea de aproape, gravurile de pe sticlă se conturau în tipare. Diagrame stelare. Marcatori de aliniere. Ceva se agită în el, adânc, sugerând cunoștințe și putere străveche, și el simți un val de triumf. Merita totul – devierea navelor, trimiterea spionilor, urmărirea înregistrărilor vechi, îndurarea dezaprobării îngâmfate a idiotului de Hux – totul pentru a găsi acest obiect. Kylo ridică privirea și fu uimit să descopere că Ochiul lui Webbish Bog dispăruse, strecurându-se sub suprafața lacului atât de nemișcată ca și cum nu trăia nimic în el.

Cât timp privise piramida?

Kylo Ren nu mai pierdu timpul. Sângele uscat îi irita pielea de pe față, iar cizmele și mantia îi erau ude de la apa lacului, dar în loc să se întoarcă la nava sa principală, *Statornicul*, el îi trimise pe toți înapoi la îndatoririle obișnuite și sări în TIE-ul său whisper modificat² pentru a parcurge singur următoarea parte a călătoriei.

Nimeni nu protestă.

Conectă piramida la navicomputerul său, atașând senzori în locurile indicate în gravurile din sticlă. Interfața de navigare se aprinse de informații noi, dar emise și un avertisment. Căci aceste coordonate îl duceau dincolo de Ținuturile Vestice, în Regiunile Necunoscute. Kylo șterse avertismentul și sări cu TIE-ul în hiperspațiu. Stelele deveniră linii de materie.

Regiunile Necunoscute rămăseseră necartografiate din cauza rețelei haotice de anomalii care creau o barieră aproape de nepătruns; doar cei mai nebuni sau mai disperati se aventuraseră acolo – infractori, refugiați și, dacă datele erau adevărate, rămășițele vechii flote imperiale care refuzaseră să accepte guvernarea Noii Republici.

Fuseseră descoperite câteva planete, dar populația lor rămăsese mică și comerțul lor cu restul galaxiei fusese înăbușit de riscul navigațional. Sithii și Jedii găsiseră drumuri către lumi și mai periculoase, mai ascunse – sau cam așa spuneau legendele – și coordonatele specifice de salt, mapate cu atenție, necesare pentru a naviga în siguranță prin anomalii erau printre cele mai bine păzite secrete ale lor.

---

² Interceptorul modificat TIE/wi, cunoscut și ca TIE whisper (șoaptă) sau pur și simplu whisper, era o navă de luptă făcută după specificațiile exacte ale lui Kylo Ren. Ca atare, avea viteză, autonomie și putere de foc mai mare decât modelul standard. La fel ca alte nave din linia TIE, avea două motoare cu ioni și aripi colectoare solare, similare ca aspect cu cele ale navei anterioare a lui Ren, luptătorul TIE/vn de superioritate spațială. Avea patru tunuri laser în vârful fiecărei aripi, cinci tunuri grele între cei doi colectori solari principali de pe fiecare aripă și o turelă de arme cu impulsuri magnetice și lasere puternice. În plus, avea habitacul rotund și antenă în spate. Era, de asemenea, echipat cu tehnologie de derutare a senzorilor, care îi permitea un anumit grad de camuflaj.

Călătoria merita riscul. Era cineva acolo, pretinzând că este însuși Împăratul și Kylo putea deja să simtă valuri de îndoială în Primul Ordin. După tot ce făcuse, după tot ce sacrificase pentru a deveni Lider Suprem, cine ar *îndrăzni* să-l provoace acum?

Dar ceea ce îl umplea de o furie absolut incandescentă era gândul că Snoke – stăpânul său, cel care îl îndepărtase de lumina înșelătoare, cel pe care îl considerase mai presus de toți ceilalți – fusese marioneta cuiva în tot acest timp. Kylo se săturase de stăpâni. El nu va mai fi lacheul nimănui. Va distruge pe oricine – orice – va găsi în Regiunile Necunoscute. Nimeni nu va mai pune la îndoială dreptul său de a stăpâni.

Iar Vader îi lăsase un ghid, o busolă.

TIE-ul ieși din hiperspațiu într-o zonă dură; se simțea ca și cum zbura prin pietriș. Verifică de două ori navigația... TIE-ul era pe drumul bun. Trebuia să aibă încredere că *navigatorul* lui Vader îl va conduce pe drumul corect.

Și asta, și Forța. Kylo Ren adună toată furia și frustrarea din ultimele zile și strânse manșa cu o concentrare rece. Odată ce zborul se stabilizează, își trimise TIE-ul către următorul set de coordonate. De data aceasta, în loc de liniile de stele ale hiperspațiului, nava sa intră într-o plasă roșie strălucitoare de vrăji. Auzise povești despre Zona Fagurelui Roșu³ de spațiu exotic – unii o numiseră Rețeaua de Sânge, iar alții Mâncătorul de Nave – dar până acum nu fusese sigur dacă să-l creadă pe vreunul dintre ei. Era unul dintre puținele pasaje sigure cunoscute prin anomaliiile Regiunilor Necunoscute, dar părea malefic și furios, iar indicatorul senzorilor de pe consola lui strălucea sălbatic, nesigur cum să interpreteze asta.

Cei mai mulți piloți, atunci când călătoreau prin hiperspațiu, foloseau timpul pentru a se destinde, a face unele verificări și reparații, sau chiar pentru a dormi. Dar Kylo nu îndrăznea să lase garda jos. Trebuia să fie pregătit pentru orice. În afară de asta, în timp ce căuta *navigatorul* lui Vader, auzise șoapte cum că timpul și distanțele deveniseră aproape lipsite de sens în spațiul exotic. Nu avea idee exact când va reveni în spațiul real sau ce îl va aștepta când o va face.

Părea de parcă trecuse doar puțin timp înainte ca TIE-ul să iasă din zona roșie și să încetinească. Kylo fu pregătit să atace sau să evite, dar se trezi că se apropia perfect normal, cu planeta Exegol ivindu-se în fața lui. Din spațiu, părea moartă și cenușie, învăluită de furtuni masive întunecate. În timp ce se apropia, norii fură străbătuți de fulgere lumină. Urma să fie o coborâre dură.

* * *

Kylo Ren se îndepărtă de TIE-ul său, peste imensa suprafață crăpată. Intrarea fusese dificilă, dar aterizarea – ușoară. Întreaga suprafață a planetei era o zonă de aterizare – plată și goală. Întinzându-se cu Forța, putu detecta în apropiere o cantitate moderată de viață – cea mai mare parte fiind adânc sub suprafață – dar această planetă făcea ca Mustafar să pară o grădină luxuriantă prin comparație.

Aerul era neclar și fierbinte și uscat și fulgerele străbăteau cerul cu o furie neîntreruptă. Cizma lui distruse un mic copac din siliciu, acolo unde fulgerul transformase pietrișul și nisipul într-o tumoare ramificată de sticlă. Se gândi îngrijorat la TIE-ul său, expus în acest peisaj steril și își dădu seama că trebuia să se adăpostească rapid. Atmosfera planetei nu oferea prea multă vizibilitate, așa că nu văzu citadela până când nu fu aproape să se lovească de ea; se ridica deasupra terenului sterp – un edificiu feroce din piatră care se înalța îndeajuns de sus încât vârful său să fie aproape pierdut în ceață. Își aprinse sabia de lumină.

Kylo nu avu nevoie să vadă intrarea pentru a ști unde se afla, pentru că putea să simtă cum îl chema, cum îl întâmpina. Nu era primirea moale, caldă, a locuinței sau a

---

³ Zona Fagurelui Roșu (Red Honeycomb Zone) – era un pasaj sigur prin Bariera Galactică, o rețea haotică de anomalii care împiedica călătoria prin Regiunile Necunoscute ale galaxiei.

siguranței, ci mai degrabă una de cucerire și nevoie. Îl înțepa pielea. Forța era puternică aici, dar era diferită. Pervertită, putredă, parcă filtrată prin miasma degradării. Își reaminti că lucrurile noi apăreau din vechile degradări.

Fulgerul trosni în golul dintre pământ și edificiu. Spațiul era suficient de înalt pentru ca el să meargă fără probleme. Simți greutatea structurii masive în timp ce mergea pe dedesubt, având încredere că nu avea să cadă și să-l zdrobească.

Era nevoie de putere pentru a crea ceva atât de uimitor. Acea putere va fi a lui.

Pașii lui Kylo răsunau și tavanul de piatră goală părea roșu în lumina lamei sale. Ceva zăngăni, ca un mecanism gigantic care se deplasează. Dintr-o dată, zona pe care stătea se separă de podea, devenind un disc plutitor care îl cobora către adâncurile citadelei. În timp ce cobora, se trezi captivat de peretele dinaintea sa, care era sculptat cu chipuri colosale din piatră, toate redată cu detalii amănunțite. Lanțuri de fier masive atârnavă din tavan, ca și cum ar fi ancorat statuile în loc. Ceva întunecat și inevitabil se răscoli în el și înțelese că vedea un monument. Atâta istorie și amintiri adunate toate într-un singur loc, și el era prins între reverență și furie. Aceasta era moștenirea lui; o știa la fel cum știa senzația sabiei de lumină în mâna sa. Dar monumentele păstrau trecutul și dacă recent învățase ceva, era că trecutul trebuia să moară. Discul se opri ușor într-un spațiu vast care amintea de o catedrală. Fețele din piatră erau acum deasupra lui, încununând statui enorme ale lorzilor antici. La picioarele lui, abisuri întunecate brăzdau prin podea și Kylo nu le putu măsura adâncimea. Prăpăstiile trosneau de fulgere, arzându-i ochii, ca și cum o parte din cerul planetei fusese prins în scoarța sa.

Nu era singur. În umbră se mișcau siluete mici și gheboșate. Nu erau periculoase – nu încă, cel puțin – așa cum își vedeau de munca pe care o aveau de făcut. Purtau haine negre, învechite, iar fețele le erau învăluite în bandaje.

— În sfârșit, se auzi o voce și Ren se întoarse, căutându-i sursa. Era aspră și pe jumătate mecanică, încordată parcă de durere și totuși sunetul reverberă în interiorul ființei sale. Snoke te-a antrenat bine, spuse vocea.

Kylo știa acea voce. O auzise toată viața. Când era tânăr, fusese ca o șoaptă în vis, una pe care nu prea putea să o înțeleagă. Apoi transmisiunea Împăratului inundase galaxia și Kylo începuse să se teamă că Palpatine supraviețuise cumva, că a lui fusese vocea șoptită care îl mângâiasă, îl ghidase, îl chinuise atâția ani.

— L-am ucis pe Snoke, spuse Kylo. Te voi uide și pe tine.

— Băiete, eu l-am creat pe Snoke. Eu am fost în fiecare voce pe care ai auzit-o vreodată în mintea ta. Vorbea încet, în mod deliberat, timbrul vocii schimbându-i-se, devenind mai întâi Snoke, apoi Vader și oprindu-se la Palpatine. Am fost Maestrul tău de-a lungul timpului.

O siluetă începu să se materializeze înaintea sa, încă învăluită în umbră, prefigurându-se în fulgerele furioase ale prăpastiilor din jur. Se mișca ciudat, având parcă mers mecanic. Dacă nu ar fi fost puterea emanată de creatură, Kylo Ren nu ar fi fost sigur că era vie. Un fulger lumină un rezervor imens de sticlă, care conținea trei creaturi, viața lichidă fiind pompată în ele prin ombilice mecanice. Își dădu seama cu o tresărire că toate erau aceeași creatură, cu pielea încrețită și cu cap chel supradimensionat și trăsături încremenite într-o stare de neliniște veșnică. Erau toate Snoke. De aici apăruse Snoke. Cu toate acestea, fostul profesor al lui Kylo nu îi spusese nimic despre asta. Ce altceva mai păstrase pentru el?

Când Kylo nu răspunse, creatura în robe adăugă:

— Știi cine sunt?

Se aplecă, ceea ce îi deranjă mâneca suficient încât Kylo să-i vadă mâna, pe jumătate putrezită, cu doar câteva degete acoperite cu o piele ca ceara de lumânare topită. Strânsoarea lui Kylo pe sabia lui de lumină se înăspri.

— Știu că tu ai construit Primul Ordin, răspunse el. Știu că nu voi fi slujitorul tău așa cum a fost Snoke.

— Snoke. Vocea se umplu de amuzament. El nu a fost altceva decât *testul* tău. Ai făcut bine că l-ai distrus.

Kylo Ren era Liderul Suprem al Primului Ordin. Înainte de asta, fusese liderul Cavalerilor lui Ren. Înainte de *asta*, fusese urmașul prezumtiv al moștenirii Skywalker și fiul unei prințese. Așadar, fusese toată viața subiectul lingușirilor false și al complimentelor sicofantice și refuzase să le creadă. Atunci, și mai ales acum.

— Cine ești *tu* să vorbești despre *mine*?

Vocea se adânci, tremurând de o putere abia reținută.

— Eu sunt cel care te-a condus aici. Care ți-a prevăzut destinul...

Silueta se apropie. Era nespus de fragilă, trupul atârănând de un mecanism enorm care dispărea în întunericul de deasupra. Kylo mai văzuse asta înainte, în timp ce studia despre Sith, și din nou în timp ce cerceta indicii despre *navigatorul* lui Vader. Era un harnașament Ommin, o coloană vertebrală mecanică purtată cândva de un străvechi rege Sith. Fără el, Împăratul nu ar putea supraviețui.

Dar Forța însăși contrazicea orice percepție a fragilității, deoarece un nor de întuneric și nenorocire se revărsa din creatură, împreună cu o putere cum Kylo nu mai întâlnise niciodată. Era extraordinară.

— Primul Ordin a fost doar începutul, spuse creatura. Ți voi da cu mult mai mult.

— Mai întâi o să mori tu, spuse Kylo.

— Am mai murit înainte. Partea întunecată a Forței este o cale spre multe aptitudini pe care unii le consideră a fi... nefirești.

Kylo știa că nu trebuia să-și permită să se simtă înrudit cu creatura, dar nu nega că Jedii l-ar considera pe Kylo Ren ca fiind, de asemenea, nefiresc. O oroare. *Un monstru*, spusesese recuperatoarea. Ridică vârful sabiei lui de lumină spre fața creaturii, ceea ce îi clarifică caracteristicile. Ochii Împăratului erau acoperiți cu orbire lăptoasă și gâtul îi era perforat de flacoane.

Toate flacoanele erau golite de lichid, cu excepția unuia, care era aproape terminat. Kylo privi mai îndeaproape. Mai văzuse acest aparat înainte, când studiase, copil fiind, Războaiele Clonelor. Lichidul care curgea în coșmarul viu dinaintea lui ducea o luptă pierdută pentru a ajuta carnea putredă a Împăratului.

— Ce mi-ai putea da tu? întrebă Kylo.

Împăratul Palpatine trăia, oarecum, și Kylo putea simți în oase că acest trup clonat adăpostea spiritul adevărat al Împăratului. Era un recipient imperfect, însă, incapabil să-i cuprindă imensa putere. Nu avea să mai supraviețuiască mult.

— Totul, spuse Palpatine. Un Nou Imperiu.

Creatura ridică mâna putredă. Kylo îl simți afundându-se în Forță, dar înainte să poată reacționa, împrejurimile sale dispărură ca într-o ceață și o viziune le luă locul. Un vid negru, precum spațiul fără stele. Atunci scânteie fulgerul, dezvăluind pământul crăpat. Peisajul sterp se zgudui, apoi se spulberă. Un munte erupse la suprafață. Pământul și bucățile de solul căzură, dezvăluind o cocă metalică, dungată cu roșu. În jurul ei, mai mulți munți rupseră suprafața, transformându-se în masive Distrugătoare Spațiale, pe jumătate din dimensiunea Distrugătoarelor din vremea Imperiului. Erupse de asemenea și un singur obelisc uriaș, un turn de navigație care să le coordoneze ascensiunea finală. Se desfăcu ca o floare metalică, expunându-și petalele-antenă spre cerul violent. Se ridicară mai multe nave – și din ce în ce mai multe – până când în atmosferă pluteau zeci de mii.

— Discipolii mei au muncit timp de o generație, spuse Împăratul Palpatine, cu vocea lui întunecată și adâncă.

Inima lui Kylo alergia. Atâta putere. Un *câmp* de Distrugătoare. Cea mai mare flotă pe care o cunoscuse galaxia vreodată. Zvonurile erau *toate* adevărate. Exegol era o lume

populată de Sithul Veșnic, iar adevărat credincioșii părții întunecate a Forței își consacrară viața *acestuia*.

— Au construit o flotă care va pune capăt răzvrătirilor galactice o dată pentru totdeauna.

Viziunea se schimbă iute, înlocuită cu sute de mii de soldați din trupele de șoc, strălucind în armuri stacojii. Marșul răsunător îi umplu urechile și odată cu el apăru o slabă aluzie a unui parfum pe care îl recunoscuseră... sânge ars de blaster.

Cu un efort extraordinar, Kylo lăsa viziunea deoparte. Tot văzuse că va fi al lui. Dar nu era un prost. Nimic nu era chiar atât de ușor.

Niciun Sith nu renunța de bunăvoie la tron.

— Puterea Ultimului Ordin va fi gata în curând, continuă Împăratul, cu vocea neobișnuit de convingătoare. Va fi a ta dacă faci așa cum îți cer eu. Ucide-o pe fată.

Kylo nu avea nicio îndoială cu privire la cine se referea Împăratul.

— Pune capăt Ordinului Jedi. Și devino ceea ce bunicul tău Vader n-a putut. Vei conduce întreaga galaxie ca nou Împărat.

Respirația lui deveni un șuierat mecanic, apoi se opri complet. Creaturile în robe se grăbiră spre el și ajustară mașinile prinse de corpul său. Una înlocui rapid un filtru la capătul unui tub. O alta folosi o seringă pentru a introduce un aditiv în lichidul regenerator rămas. Kylo îi privea cu interes detașat, încercând să aprecieze punctele tari și vulnerabilitățile creaturii.

În cele din urmă, discursul reveni.

— După cum vezi, trebuie să acționezi acum. Înainte să-mi dau ultima suflare.

Kylo simți înșelăciunea din cuvintele sale, dar și adevărul.

— Dacă nu o fac? spuse el provocator.

— Atunci fata va deveni Jedi. Primul Ordin va cădea. Și tu vei muri.

Nu era nicio înșelăciune de data asta; numai adevăr.

— Ai simțit deja asta, adăugă creatura.

Kylo încercase să o întoarcă odată. Al doilea cel mai mare eșec al său, că nu putuse să o convingă pe Rey să i se alăture.

— Dar fii atent. Fata simte o agitație, că nu este cine crede ea că este.

Ochii lui Kylo se îngustară. În cele din urmă, își coborî sabia de lumină.

Îi văzuse părinții într-o viziune, un cuplu sărac și înspăimântat, trăind o existență săracă, supraviețuind la limita disperării. Nu mințise când îi spusese că erau nimicuri, niște nimeni.

Dar viziunile Forței erau pline de adevăruri complicate și realități potențiale. Poate că îi scăpase ceva. Adunând toată puterea Forței pe care o putea aduna, Kylo Ren întrebă:

— *Cine este?*

Rămășița putredă a Împăratului Palpatine zâmbi.

CAPITOLUL 3

Rey îi spuse lui Leia până la urmă – cel puțin o parte – și era atât de bucuroasă că o făcuse. Generalul credea că viziunea ei ar fi putut avea legătură cu transmisia misterioasă provenită din Regiunile Necunoscute, care era suficient de importantă încât să o trimită pentru a o confirma, odată ce se întorcea *Șoimul*. Oricum, Leia se gândea la asta. Chiar dacă amândouă știau că Rey nu era pregătită să părăsească instruirea.

Deci, Rey îngenunche pe pământ, lângă bancul de lucru, pentru a împacheta. Leia și BB-8 o urmăreau cum îndesa în geantă rații și provizii. Mai ales rații. Prietenii ei din *Rezistență* se plâneau întotdeauna de mâncare, spunând că este fără gust și nesatisfăcătoare, dar Rey nu avea habar despre ce vorbeau. Nu mâncase niciodată în viața ei atât de bine sau atât de des. Păstra întotdeauna câteva pachete de nutrienți ascunse sub patul ei. Pentru orice eventualitate. Privi sabia de lumină neterminată de pe bancul de lucru. Nu era gata încă, și cea pe care o reparase cu atenție – a lui Luke – nu îi aparținea. Deci, bastonul ei va trebui să fie suficient ca armă. Ceea ce era bine. Îl folosisese pe Jakku ani de zile. De fapt, într-o zi, când va stăpâni această artă de a face săbii de lumină, s-ar putea să proiecteze una pe care să o simtă în mână mai degrabă ca un baston. Familiară și robustă. Cu două lame. Poate cu o articulație la mijloc pentru portabilitate. Învățase multe despre săbiile de lumină, când o reconstruise pe a lui Luke. Textele lui Jedi ofereau câteva îndrumări – cum ar fi modul de reparare a cristalului kyber – și experiența ei de a construi instrumente de folosință zilnică din piese recuperate asigurase restul. Rey era încrezătoare că până la urmă o va termina, chiar dacă nu era nimeni care să o învețe ce să facă.

— Știi de unde a venit viziunea? întrebă Leia în timp ce Rey înghesuia încă un baton de suplimente în geantă.

— Aș vrea să știu... Dar nu pot spune ce a fost viziunea. A fost...

Nu-și găsea cuvintele. Cum să descrie ceva atât de intens? Atât de ciudat de personal? Rey își ridică geanta și se îndreptă spre Leia, evitând cu grijă linia electrică ce șerpuia pe pământul gol. Baza lor de pe Ajan Kloss abia era încropită. Consolele erau afară, expuse la intemperii. O peșteră masivă oferea adăpost pentru dormit și un vechi spărgător de blocadă rebel numit *Tantive IV* – în prezent reținut la sol în timp ce aștepta piese de schimb – servea drept cameră de comandă pentru Leia, precum și ca centru de comunicații. Rey, ca mulți alți luptători din *Rezistență*, alesese să doarmă pe un pat ascuns de peretele verde al junglei de lângă intrare. Un dulap, un banc de lucru și o mulțime de pământ completa zona ei personală. Totuși, era mai bine decât nisip. De altfel, îi plăcea să doarmă în aer liber, subconștientul ei monitorizând constant ceea ce se întâmpla în jurul ei. Era o amintire că făcea parte din ceva. Că nu mai era singură.

— Ascult, o încurajă Leia.

— N-am finalizat antrenamentul. Am lăsat viziunile să mă distragă. Nu mă simt eu însămi... Știu cum pare... Pare că aș căuta scuze.

Ochii lui Leia se îngustară.

— Nu-mi spune cum par lucrurile. Spune-mi cum sunt.

Poate că încercarea de a-i spune lui Leia despre viziunea ei era până la urmă o greșeală.

— Cred că sunt doar obosită, asta-i tot.

Leia îi aruncă o privire care o făcu să se simtă cea mai slabă mincinoasă care fusese vreodată prinsă mințind.

Rey fu ușurată să fie întreruptă de vocea Locotenentului Connix.

— Doamnă General?

Leia privi într-o parte. Kaydel Connix își purta părul împletit, înfășurat în jurul capului ca o coroană – la fel ca Leia. Multe tinere făceau asta, dar Rey era dispusă să parieze că Leia nu observase că coafura ei Alderaaniană începuse să fie o modă.

— *Șoimul* încă nu a ajuns, spuse Connix. Comandantul cere îndrumări.

Generalul va trebui să se ocupe de asta, așa că Rey apucă sabia de lumină a lui Luke și i-o înmână. Întotdeauna îi dădea sabia de lumină lui Leia. Generalul spusese că s-ar putea să i-o dea lui Rey într-o zi, dar Rey știa cât de greu îi va fi. Sabia de lumină era singurul lucru pe care Leia îl avea de la fratele ei.

— Voi merita sabia fratelui tău, îi spuse Rey. Într-o zi.

BB-8 bipăi o întrebare care o făcu pe Rey să zâmbescă.

— Nu, nu o poți face în locul meu.

— Niciodată să nu subestimezi un droid, spuse Leia cu o urmă de zâmbet.

Apoi se îndepărtă după Connix, cu sabia de lumină a lui Luke în mână.

— Da, Maestră, murmură Rey în spatele ei.

BB-8 fluieră la Rey, iar ea îngenunche în fața lui.

— Am încercat, spuse ea în șoaptă. Dar... nu i-am putut spune întreg adevărul. Cine știe ce ar crede dacă aș face-o?

Rey încercase. Cu adevărat. Deschisese gura, dar cuvintele îi rămăseseră în gât. Cum să spui ceva atât de oribil cu voce tare? BB-8 fluieră din nou, ceva mai insistent.

— Nu, *ție îți spun* totul. Hai să te reparăm.

Rey se îndrepta prin bază spre zona mecanicului. O va căuta mai întâi pe Rose. Dacă Rose nu era disponibilă, îl va repara ea însăși pe BB-8, atât timp cât putea pune mâna pe piesele potrivite. BB-8 se rostogoli după ea, ciripind trist.

— Oh, nu-ți face griji pentru ei. S-au dus doar după piese. Sunt sigură că prietenii noștri sunt în regulă.

* * *

Nu erau bine. Poe se pregăti pentru următoarea lovitură. Pierdeau, soldații lor erau zdrobiți de atacuri violente, iar adversarul se bucura pe față. Îi plăcea să-i vadă suferind. Le aruncă o privire vicleană când începu o mutare... apoi se răzgândi.

— Ai de gând să muți odată? îi spus Poe lui Chewbacca, în timp ce Wookieeul studia masa de holoșah.

Erau așezați în jurul mesei, Chewie pe o parte, Poe și Finn pe cealaltă. Era un drum lung cu *Șoimul* până la Colonia Sinta Glacier și trebuiau să-și petreacă timpul cumva. Asta era cel de-al treilea joc. În ultima misiune, jucaseră două jocuri. Înainte de asta... ei bine, Poe pierduse numărul.

— Nu poate să ne bată de fiecare dată, spuse Finn.

— Se pare că poate, mormăi Poe.

Ochii lui Finn se îngustară.

— Cum o face?

— O face pentru că trișează, spuse Poe.

Chewie răcnii.

— Glumesc! spuse Poe, cu mâinile ridicate. Ai 250 de ani. E logic să fii mai bun ca noi.

— Mută odată, spuse Finn.

Șoimul bipăi, indicând faptul că se apropiau de destinație. Chewbacca se ridică de pe masa holoșah, gemând insistent.

— Sigur că nu o vom opri, spuse Poe, încercând apar jignit.

— Nu-ți fă griji, îl asigură Finn pe Wookiee.

Chewie plecă spre cabina de pilotaj. Când nu mai putu auzi, Poe murmură:

— Trișează.

— Categorie, fu de acord Finn.

Amândoi se ridicară în același timp și opriră masa de joc. Poe îl urmă pe Chewie, trecând de R2-D2 și Klaud în drumul său spre cabina de pilotaj.

— Klaud, sper că ai reparat scurtcircuitul, spuse Poe.

Încercaseră să remedieze un scurtcircuit care își făcea de cap prin electronica *Șoimului* încă de la ultima lor misiune. Poe habar n-avea ce specie era Klaud sau de unde provenea, și crezuse că Generalul Leia își pierduse mințile când îl atribuiseră echipei de mecanici a lui Rose. În primul rând, nu avea brațe; de fapt, Poe se gândea că arăta ca un melc uriaș cu aripioare. În al doilea rând, vorbea o limbă pe care o înțelegeau numai droizii. Dar se dovedise a fi o decizie bună, deoarece Klaud putea manipula ocazional obiecte cu antenele lui prehensile și mintea lui ageră se descurca cu problemele mecanice. El și R2-D2 lucrau bine împreună.

Poe ajunsese în cabina de pilotaj chiar când *Șoimul* ieșea din hiperspațiu în fața unui asteroid masiv, muntos, făcut din gheață. Dând din cap spre Chewie, se lăsă pe scaunul pilotului. Putea vedea pe fereastra cabinei originea de cometă a asteroidului în suprafața neuniformă, în modul în care gazul se ridica precum ceața. Părea mic, prăpăstiile sale părând doar crăpături pe un bulgăre de spațiu alb strălucitor. După cum sperase, *Șoimul* nu detecta niciun semn de urmărire. Poe îndreptă cargobotul spre punctul de întâlnire și coborî spre colonia minieră.

* * *

Finn trecu de intrarea în cabină și se îndreptă spre trapa de sus pentru a pregăti preluarea. Dacă te luai după scânteile care zburau din panoul pe care îl repara Klaud, au avut noroc în ultima lor misiune. Dacă *Șoimul* ar mai fi primit încă o lovitură, ar fi fost o grămadă de resturi arzânde. Poate că n-a fost noroc. El, Poe și Chewie formau o echipă bună. O echipă grozavă, în rarele ocazii în care îi însoțea Rey. Dar Rey avea acum de făcut lucruri mai importante. *Chestii* cu Forța pe care Finn făcea tot posibilul să le înțeleagă. Văzuse ce putea face Rey, simțise cât de importantă era pentru cauza lor. Dar trebuia să recunoască: când el era aici, iar ea pe Ajan Kloss, îi era dor de ea.

Poe duse *Șoimul* prin tunelurile de gheață ale lui Sinta, unde vaporii de apă și procesele de minerit creaseră un pic de atmosferă. Nava se simțea nesigură sub picioarele lui Finn, ca și cum ar fi fost o coadă de pește. Nu din vina lui Poe, era sigur. Astfel de asteroizi erau dificili. *Șoimul* se opri clătinându-se.

— Deschid portalul! îi strigă Finn lui Poe.

Finn lovi butonul de deschidere și trapa rotundă de deasupra lui dezvăluă un coridor înghețat, un val de aer rece, umed și chipul galben-verzui al unui Ovissian cu un rânjet larg, de la un corn la altul.

— Boolio! spuse Finn.

Boolio era un supraveghetor de mină care vindea de luni de zile surplusul de minerale către transportoarele prietenilor *Rezistenței*. Finn însuși ridicase livrările de două ori.

— Ce este așa important? Ai regulatorul?

Leia avea disperată nevoie de regulator pentru a aduce din nou *Tantive IV* în vârf de formă de zbor, dar aceste piese de tip vechi erau greu de obținut și aceasta era una dintre puținele pe care reușiseră să le găsească. Era și cea mai ieftină.

Boolio clătină din cap.

— Nicidecum, spuse el. Avem un nou aliat. Un spion din Primul Ordin!

Finn căscă gura.

— Cine este?

— Nu știu, dar știrile sunt proaste. Transferă mesajul spionului către droidul vostru! spuse Boolio, uitând deja de regulator.

Boolio aruncă un cablu de date. Finn îl prinse.

— Ai măcar vreo idee cine...

— Nu a spus. Dar cineva a lăsat în biroul meu un fișier de date după ultima inspecție a Primului Ordin.

Se uită înapoi peste umăr nervos.

Finn făcu un gest către R2-D2, care rula spre el. Înseră cablul în baza de date a droidului. În tot acest timp, mintea lui alerga. Acesta era motivul pentru care Boolio insistase ca ei să străbată galaxia pentru regulator. Acesta este motivul pentru care le spusese că era urgent, că nu va dura mult. Era o piesă rară, desigur, aproape antică. Dar urgența lui Boolio părea excesivă, mai ales în raport cu prețul scăzut pe care îl cerea. Acum totul avea sens. Primise cumva un mesaj de la un spion din Primul Ordin. Și ca simplu supraveghetor de mină, el nu avea acces la o frecvență sigură. Singura lui alegere a fost să îi atragă aici personal prin promiterea unei piese care nu exista cu adevărat.

— Vă rog să vă grăbiți, spuse Boolio. Dacă au știut să-mi lase mesajul, atunci cineva din Primul Ordin știe că sunt în contact cu *Rezistența*.

Ceea ce însemna că Primul Ordin se putea întoarce în orice moment. Finn se trezi că-și lovea lateralul coapsei, parcă dorind să grăbească transferul. Tehnologie veche, timp puțin... Cine știe cât de bun era cablul de date? S-ar putea să aștepte ore întregi...

* * *

Poe se ghemuise pe scaunul pilotului. Nu înțelegea de ce îi trebuia atât de mult lui Finn. Trebuiau să recupereze o piesă, să îl plătească pe Boolio, apoi să plece naibii de aici. Asta era tot. Senzorul *Șoimului* bipăi agresiv, ridicându-l pe Poe în scaun. Se uită la consolă. Citea corect? Douăzeci și ceva de obiecte se apropiiau din toate direcțiile. TIE-uri, dacă te luai după dimensiune și viteză.

— Finn! Suntem gata să fim prăjiți!

Începu să lovească întrerupătoare, pregătind *Șoimul* pentru o ieșire la cald.

— E aproape gata! strigă Finn înapoi.

Haide mai repede, gândi Poe în timp ce căuta modalități de ieșire din capcană. Opțiunile erau limitate și scădeau cu fiecare secundă.

Cât de greu era, mai exact, să iei o singură piesă înlocuitoare?

* * *

R2-D2 semnală că transferul era complet. Finn scoase cablul din baza de date a droidului. Boolio îl trase repede, cu mâna, spunând:

— M-au găsit. Acum plecați!

— Cum să vă mulțumim? întrebă Finn.

Aduseseră, la insistența lui Leia, bani ce nu puteau fi urmăriți. *Rezistența* avea reputația că plătea corect și nu punea niciodată pe cineva în pericol. Dar nu ar fi fost suficient pentru o tranzacție cu informații despre Primul Ordin.

— Câștigați războiul! spuse Boolio, apoi trânti trapa...

* * *

... chiar în timp ce Finn auzea sunetele familiare de apropiere ale vânătorilor TIE. Trecu pe lângă R2-D2 și Klaud și dădu buzna în cabina de pilotaj.

— Am vești proaste! îi spuse lui Poe.

— Eu am și mai proaste, spuse Poe. Du-te în turelă!

Finn se năpusti spre arme.

Poe manevră *Șoimul* prin prăpăstiile vaste din Colonia Sinta Glacier. Gheața albastră-neagră trecea neclară pe lângă ei, întreruptă ocazional de utilaje masive. Prăpăstiile îi testau limitele abilităților, dar îi ofereau și o oportunitate. TIE-urile care îi urmăreau se țineau aproape deocamdată, dar el era un pilot mai bun. El și Chewie trebuiau să reziste suficient de mult pentru ca TIE-urile să facă o greșeală și să lovească un zid sau, și mai bine, pentru ca Finn să le lovească pe rând din turelă.

Dacă ar fi venit Rey cu ei. Atunci ar fi avut două turele operaționale, iar acele TIE-uri nu ar fi avut nicio șansă. O lovitură scutură *Șoimul*, aproape aruncându-l de pe scaun. Chewbacca gemu.

— Finn! striga Poe. Trebuia să scapi de chestiile alea!

Un TIE ieși de pe ruta sa de zbor și se izbi în peretele de gheață, unde deveni o minge de foc explozivă. Chewie răcni.

— Am ras una, replică Finn.

— Cum adică *ambele* scuturi din spate? spuse Poe.

O alarmă începu să urle în cabină. Poe se întinse să o oprească. Chewie mârâi ceva spre el.

— Ce? spuse Poe.

Chewie arătă în față și ușor spre lateral, unde o structură minieră enormă ieșea din zidul de gheață. Erau la câteva secunde depărtare. Asta era oportunitatea pe care o spera Poe.

— Bine gândit, Chewie, spuse Poe, trecând în partea superioară toată puterea rămasă în scuturi, pentru că, dacă era să funcționeze, trebuiau să se strecoare foarte aproape. Finn, putem să bușim navele alea de vânătoare! strigă spre stația turelei.

— La asta mă gândeam și eu, strigă Finn înapoi.

Acest tip de manevră era greu de reușit în gravitația redusă a micului corp celest, dar el era Poe Dameron, pilot renumit din *Rezistență*. Întoarse cu grijă *Șoimul*, pentru a facilita lovitura. Finn învârti turela inferioară pentru a trage drept înainte.

Încă nu, amice... Trebuie să o faci la momentul potrivit...

— Acum! strigă Poe.

Finn trase. Metalul scârțâi de metal în timp ce utilajul se rupse din zid. *Șoimul* vui pe sub el chiar când cădea, prăbușindu-se peste cele trei TIE-uri. Exploziile aprinseră prăpastia pe toate laturile, prefăcând pereții de gheață în foc. Fină hohoti.

— Acum, du-ne înapoi la bază!

Dar sărbătorirea lor fu de scurtă durată. Mai multe TIE-uri apărură în fereastra cabinei. Prea multe. În față era un zid de gheață, murdărit de utilaje și zgură. Nu avea unde să se ducă. Nu era nicio cale...

Poe avu o idee groaznică.

— Cât de gros crezi că este zidul ăla de gheață? spuse Poe.

Chewie răcni, nefiind nicio îndoială ce credea despre planul lui Poe.

Finn se pregăti cât putu de bine pe scaunul turelei atunci când Poe angajă maneta de accelerație. TIE-urile erau aproape de ei. Zidul de gheață se vedea drept înainte; unde credea Poe că vor putea merge? Cu siguranță aveau să moară. Motoarele *Șoimului* urlară, iar Finn închise strâns ochii. Ultimul său gând înainte de a lovi peretele de gheață fu că cel puțin nu va muri soldat în trupele de șoc.

Impactul îi smuci gâtul. Metalul scârțâi, Klaud urlă și cargobotul se clătină ca o frunză într-un uragan. Deodată ieșiră în spațiu deschis. Finn nici măcar nu avu timp să

inspire ușurat înainte ca Poe să angajeze hipermotorul. Colonia Sinta Glaciar dispăru într-un flux de lumină. TIE-urile îi vor urma; aveau acum capacitatea tehnologică să facă asta. Nu scăpaseră.

Chewie răcnea atât de repede încât lui Finn îi era greu să înțeleagă.

— Poe e gata să facă ce? strigă Finn spre cabina de pilotaj.

Chewie gemu că pilotul nu urma să facă nimic bun.

— Nu-ți face griji, amice, spuse Poe, iar Finn nu era sigur dacă vorbea cu el sau cu Wookieeul. Avem combustibil pentru asta. În plus, Rose a instalat compensatoare gravimetrice pentru a face sigure aceste salturi rapide.

— *Mai sigure*, clarifică Finn. Compensatoarele fac salturile *un pic mai sigure*.

— Asta am spus și eu. Ține-te bine!

Șoimul sări în hiperspațiu. Finn se strecură din turelă și intră în cabină. Câteva momente mai târziu, nava ieși din hiperspațiu într-o structură masivă asemănătoare cu o cavernă plină cu stalagmite scânteietoare, distrugătoare de nave. O stea strălucitoare reflecta pumnale de lumină din coloanele de cristal în ochii lui Finn, dar Poe manevră frumos printre ele. TIE-urile care apăruseră în jurul lor nu au fost la fel de norocoase. Câteva explodară înainte ca Poe să sară imediat înapoi în hiperspațiu. Finn simțea un pic de greață în stomac.

Șoimul reveni într-un spațiu luminos plin de turnuri alb strălucitoare – monitorul le identifică ca fiind Turnurile Oglinzilor din Ivexia – iar suprafețele lor reflectorizante făceau să-i fie greu lui Finn să spună care dintre TIE-uri erau reale sau câte mai erau încă în urmărire. Poe abia evită coliziunea pe măsură ce mai multe TIE-uri se prăbușeau în jurul lor.

Un alt salt, de data aceasta aterizând în mijlocul Nebuloasei Typhonic.

Gura uriașă, plină de dinți, a unei creaturi spațiale masive apărură înaintea lor.

— De unde știi cum să faci asta? întrebă Finn.

Chewie urlă dezaprobat.

— Da, păi, Rey nu e aici, nu-i așa? răspunse Poe. Încă un salt, poate ultimul!

Klaud urlă. Șoimul se lansă în hiperspațiu, în timp ce ultimul din TIE-uri se izbi de esofagul creaturii. Lui Finn avea să i se facă în mod sigur rău.

* * *

— Am cuvântul tău? îi spuse Kylo Ren lui Albrekh.

— Va fi mai tare decât era înainte, răspunse el șuierând.

Albrekh era primul Symeong pe care Kylo îl întâlnise vreodată. Era mic și subțire, cu un maxilar prognat și urechi lungi, ascuțite, distanțate care tresăreau la fiecare sunet sau respirație. Ce era mai important, era un alchimist Sith instruit în metalurgia clasică, capabil să forjeze lucruri nemaivăzute în galaxia modernă. Stătea înaintea unei mese grele din piatră, așteptând cioburile pe care i le promisese Ren.

Kylo se gândi încă o clipă. Lucrase singur, căutând *navigatorul* fără Cavaleri, fără mască. Dar acum avea nevoie de ei, pentru a-l ajuta să o găsească rapid pe recuperatoare. Cavalerii se aflau în spatele lui; îi simți pe Trudgen și Kuruk aproape de umerii săi. Să-i cheme din nou împreună fusese ceva neașteptat și poate ușor neobișnuit. Îl acceptaseră fără întrebări, spunând că rezultatele încercărilor sale din urmă cu ani rămăneau în continuare valabile. El rămăsese conducătorul lor de drept. Acum trebuia să refacă simbolul conducerii sale. Apoi să o găsească pe Rey.

Aruncă cioburile – toate recuperate cu greu din epava *Supremației* – pe masa de piatră. Nu era sigur cum le va suda alchimistul. Erau prea multe piese, unele fiind deformate dincolo de recunoaștere. Albrekh își frecă mâinile înmănușate și se apucă de muncă. Va dura mult timp. Asta era bine. Kylo nu era recunoscut pentru răbdarea lui, dar chiar și el găsea că unele lucruri meritau așteptarea.

Alchimistul întinse toate piesele pe masă. Cu o percepție și viteză stranii, rezolvă puzzle-ul montării lor, plasându-le în apropiere una de cealaltă în așa fel încât Kylo putea începe să vadă cum piesele vor deveni din nou o mască. Alchimistul folosi un clește de căldură și un ciocan special pentru a ciocni fragmentele deformate înapoi la forma lor. Întreaga cameră strălucea în roșu de la metalul ce fierbea înăbușit într-un ceaun, în lateral. Fier sarrassian, îi spusese Albrekh. Cel mai dur minereu din galaxie. Cu mâini sigure, alchimistul alătură piesele una de alta, apoi le susținu împreună cu un forceps magnetic. Apucă un instrument lung de fixare care semăna cu un șarpe metalic și îl folosi pentru a turna fierul însângerat în fisura dintre bucăți. Se răcea instantaneu, formând un adeziv roșu mai puternic decât oțelul. Kylo Ren era fascinat de putere. Competența extremă era un tip de putere și el urmări vrajit cum Albrekh repeta procesul de sudare a cioburilor, unindu-le cu minereu roșu topit, iar și iar cu răbdare, concentrare și precizie strictă.

Kylo își încordă propriile mâini, întrebându-se cum de palmele alchimistului nu se crispau, cum de carnea lui nu ardea până la cenușă. Îl protejau mănușile, fără îndoială, țesătura lor fiind încă un secret Sith pierdut pentru restul galaxiei.

În cele din urmă, alchimistul echilibra masca pe stand și se întinse spre o cupă mare. Turnă apă peste masca forjată. Apa sfârâi, transformându-se în aburi care îi încețoșară vederea lui Kylo. Albrekh repetă procesul, iar și iar, până când masca se răci complet. Alchimistul își scoase mănușile. Cu mâinile goale, păroase, el apucă masca și i-o oferă lui Kylo Ren.

— Este sigură, spuse el.

Kylo o luă, admirând-o. Masca avea o frumusețe zimțată. Avea aceeași formă ca până acum, dar acum era plină de fracturi roșii, ca un fulger stacojiu.

Spartă și refăcută. Ca și Cavalerii. Ca și bunicul său.

Cavalerii lui Ren își ridicară armele în semn de cinste atunci când Kylo își puse masca pe cap. Era mai grea ca până acum. Mirosea a metal topit. Era perfectă.

* * *

Kylo Ren și Cavalerii săi mergeau pe un coridor din *Statornicul*, ca o falangă de măști negre și robe negre ce măturau podeaua. Soldații din trupele de șoc și ofițerii se trăgeau deoparte în timp ce treceau ei. Abia le dădu atenție. Fusese informat că fusese capturat un spion. El știa exact cum să se descurce cu spionii.

Se opriră înaintea Amiralului Griss, un bărbat cu piele întunecată care își păstra întotdeauna uniforma în perfectă stare. Ochii acestuia zburară spre noroiul pe care Kylo și cavalerii săi îl lăsaseră prin navă, dar nu spuse nimic.

În spatele Amiralului Griss, se apropiară soldații din trupele de șoc, cărând ceva între ei: un extraterestru cu piele galben-verde și patru coarne – două coarne mari aflate în partea superioară a craniului și două mai mici prinse sub mandibulă. Purta un costum termic minier portocaliu și avea o expresie sfidătoare.

— Lider Suprem, îl recunosc Amiralul Griss. L-am capturat într-o colonie de ghețari, domnule. Un trădător.

Kylo nu ezită. Își aprinse sabia de lumină și o coborî într-o singură mișcare fluidă. Capul trădătorului căzu. Unul dintre coarne lovi podeaua coridorului cu un zgomot răsunător.

* * *

Toți ofițerii lui erau deja așezați în jurul mesei sălii de conferințe a Înaltului Comandament – Quinn, Pryde, Hux, Parnadee, Engell și alți câțiva – când Liderul Suprem Kylo Ren păși în interior.

Trânti capul trădătorului pe masă. Toți tresăriră, remarcă el cu satisfacție, chiar și Pryde. Kylo le întoarse spatele și se îndreptă spre ferestre.

— Ar trebui să-i fie mai dificil acum, spuse el privind spre stele – să trimită mesaje către *Rezistență*. Kylo așteptă ca toți ofițerii săi să privească bine capul tăiat înainte să adăuga: Generalul Pryde v-a raportat detaliile călătoriei mele către Exegol.

Ei bine, nu *toate* detaliile, desigur. Erau puține detalii despre recuperatoare. Dar fuseseră informați despre flota pe care o descoperise acolo, că Kylo Ren făcuse o înțelegere cu rămășița lui Palpatine și mișcarea sa Sithul Veșnic să rechiziționeze totul pentru Primul Ordin.

— Primul Ordin este pe cale să devină un adevărat Imperiu.

Era tăcere căzu în jurul mesei. Din capul extraterestrului se prelinse un lichid verde și căzu pe suprafața mesei. Hux refuza să se uite la el privindu-l în schimb, fix, pe Kylo și masca lui. Vorbi spre Hux.

— Simt o neliniște față de înfățișarea mea, Generale Hux.

Hux clipi.

— În legătură cu masca? Nu, domnule. E bine făcută.

— Mie-mi place, fu de acord Generalul Parnadee.

— Acești aliați din Exegol, se auzi vocea Generalului Quinn. Par a fi un cult. Așteptând întoarcerea Sithului. Vrăjitori și prezicători...

În vocea lui se strecură disprețul. Quinn era suficient de bătrân să fi fost ofițer de rang mic în Imperiu și avea puțină rabdare pentru orice însemna religie sau misticism. Trebuia să treacă peste asta dacă dorea să-și păstreze poziția.

Kylo își studie ofițerii. Cuvintele lui Quinn păreau să-i fi făcut pe restul să se simtă inconfortabil, în special pe Hux, a cărui expresie devenise complet încordată.

— Au adunat legiuni de Distrugătoare Spațiale, sublinie Generalul Pryde. Flota Sith ne va mări resursele de zece mii de ori. Se întoarse spre Generalul Hux. O asemenea putere va corecta erorile Bazei Starkiller, spuse el pentru Hux, nelăsând nicio îndoială cu privire la cine considera el că este responsabil pentru acel dezastru.

Pryde era unul dintre puținii ofițeri căruia nu-i fusese niciodată frică de Kylo Ren, ceea ce nu era bine. Kylo ar fi scăpat de el dacă nu ar fi fost atât de competent. De asemenea, alimenta nesiguranța lui Hux dacă îl păstra aproape pe generalul mult mai inteligent, mai înțelept și de rang superior. Era rușinos pentru Kylo, poate, dar păstrându-i pe ofițeri în contradicție îi oprea să se unească împotriva lui.

— Va trebui creștem înrolările, spuse Generalul Parnadee spre Generalul Engell cu ceva mai mult decât un indiciu de voioșie. Să adunăm mai mulți tineri din galaxie...

Engell dădu din cap. Dublase deja recrutarea după ce moartea lui Phasma lăsase un gol în acel domeniu de responsabilitate. Kylo aprecie entuziasmul ei.

— Flota asta, spuse Generalul Quinn. Ce este... un cadou?

Asta era exact întrebarea la care Kylo nu voia să le răspundă.

— Ce a cerut el în schimb? Insistă Quinn. Nu cumva...

Kylo întinse brațul, chemând toată furia, toată nerăbdarea. Generalul Quinn zbură în sus, lovindu-se de tavan. Ceva din corpul său se rupse cu zgomot, dar nu conta dacă rana interioară era mortală sau nu pentru că Kylo îl ținu strivit de tavan, gâfâind ca un pește scos din apă, sufocându-se treptat până muri.

Kylo își privi ofițerii. Hux era în mod vizibil zguduit. Asta era bine.

— Pregătiți-vă să zdrobiți orice lume care ne sfidează, scuipă el. În între timp, eu și Cavalerii mei mergem s-o vânăm pe recuperatoare.

Împăratul o dorea moartă pe recuperatoare. Dar Kylo avea alte planuri. Dorea să ucidă trecutul, da. Regula supremă a galaxiei, cu siguranță. Iar flota masivă de pe Exegol îl va ajuta să o facă.

Dar ambiția care îi definea acum ființa, era gândul de a domni alături de ea.

Erau conectați. Îl înfrânseseră pe Snoke. Împreună ar fi invincibili.

CAPITOLUL 4

Textele Jedi erau răspândite pe bancul de lucru, iar Rey arunca o privire peste ele pentru a suta oară. Notele adăugate de Luke la antrenamente fuseseră neprețuite pentru ea și Leia. C-3PO tradusese o mare parte din rest, ceea ce o ajutase pe Rey să afle despre istoria Jedi și Sith. Dar unele dintre scrieri rămăseseră un mister, limba lor fiind prea veche sau prea secretă pentru a se afla chiar și în bazele de date ale lui C-3PO. Ciudat era că unele dintre notările misterioase erau scrise de mâna lui Luke, ceea ce însemna că fuseseră dinadins atent criptate. Prietenul lui Rey, Beaumont – fost istoric și actual ofițer de informații al *Rezistenței* – lucra pentru descifrarea acestor porțiuni și Rey spera să aibă în curând răspunsuri. Între timp, ea căuta un indiciu în textele traduse, orice o putea ajuta să-și interpreteze viziunea. Sau, chiar mai bine, ceva care să o ajute să-și găsească liniștea. Acum că Forța se trezise în ea, avea mai multe întrebări ca niciodată, despre Luke, legătura ei cu Kylo, despre Jedi din trecut, despre viziunile de coșmar care o bântuiau. Dacă ar putea avea calmul lui Leia, era sigură că viziunile s-ar opri cu totul. Ar dormi mai bine, s-ar antrena mai bine, ar deveni un Jedi care să o facă pe Leia – și Luke, oriunde se afla el – mândru de ea. Leia auzea din când în când vocea fratelui ei; spuse măcar asta. Dar el nu i se dezvăluise niciodată ei. Nu voia să se gândească prea mult de ce era așa. Nici măcar nu era sigură că știa ce însemna să moară un Maestru Jedi. O rămășiță a lui Luke rămăsese; putea să o simtă. Dar nu o înțelegea. Uneori, vidul profund a ceea ce nu știa o copleșea.

Ardea de nerăbdare să intre în luptă, dar fata de pe Jakku era încă înăuntrul ei și acea fată tânjea să *supraviețuiască*. Leia avea dreptate, trebuia să se pregătească. Cum putea ea să învețe la timp tot ce avea nevoie? Un lucru despre viziunile ei era absolut clar: lupta avea să înceapă în curând, indiferent dacă era pregătită sau nu.

— Rey! o strigă Nimi Chireen, scoțând-o din gândurile ei. S-a întors *Șoimul*.

Ei bine, era o ușurare. Rey începuse să se îngrijoreze în mod legitim despre prietenii ei.

— Mulțumesc, Nimi.

Nimi era pilot nou care tocmai își primise nava ei de luptă. Poe credea că are un potențial mare.

Rey se grăbi spre zona de aterizare, care nu era mai mult decât un spațiu eliberat în mijlocul junglei. Era un lucru bun că *Șoimul* putea ateriza pe un cip de credit. Se oprit scurt când își văzu nava și i se strânse inima. Un fum negru se ridica din motoare. Urmele de arsuri îi brăzdau coca. Sub-alternatorii erau o masă amestecată de fire carbonizate și carcase deformate. Ce făcuse Poe? Pilotul însuși cobora pe rampă și ea uită pe moment să fie supărată. Era doar bucuroasă să-l vadă în siguranță.

— Arde! strigă Poe, în timp ce droizii și mecanicii începeau să ude porțiunile care fumegau. Totul a luat foc. Totul. Arde! O văzu apropiindu-se. Bună!

— Bună! spuse ea. Am auzit că avem un spion?

Poe părea un pic palid, transpirația strălucindu-i pe frunte, cămașa fiindu-i pătată de ulei. Părea că făcuse tot posibilul să întreprindă unele reparații de urgență în călătoria înapoi.

— Chiar ne-ai fi fost de ajutor acolo, spuse el.

— Cum a fost?

— Foarte rău, de fapt, foarte rău.

Ceva scânteie sub burta *Șoimului*.

— Nava lui Han...

Poe pâli și mai mult când îl văzu pe BB-8 cu compartimentul de scule expus.

— Ce i-ai făcut droidului?
— Ce i-ai făcut *Șoimului*? replică ea.
— *Șoimul* arată mult mai bine decât el.
— BB-8 nu e în flăcări.
— Ce a mai rămas din el nu e în flăcări, răspunse el.
Despre ce tot vorbea Poe? Era doar un capac pentru compartimentul cu scule!
— Spune-mi ce s-a întâmplat, spuse ea, încercând să schimbe subiectul.
— Să-mi spui tu mai întâi!
Ea îi aruncă un zâmbet fără umor.
— Știi ce ești?
— Ce?

Ridică o sprânceană provocator.
— Ești dificil. Ești un om cu adevărat dificil.
— Iar tu ești... Poe scoase un zgomot de exasperare.
— Rey! se auzi vocea lui Finn.
— Finn! Ai reușit!

Finn coborî rampa, iar chipul i se luminează când ea se apropie de el.
— Cu greu, spuse el.

Lui Finn îi crescuse puțin părul ca o sfidare a regulamentului Primului Ordin, oferindu-i un aer mai relaxat. În general, Finn devenise mai relaxat în propria piele în lunile de după Crait. BB-8 ciripi spre Poe, povestindu-i despre neajunsul din antrenament, în timp ce Rey își înfășura brațele în jurul prietenului ei într-o îmbrățișare strânsă. Să-l lase pe Finn să zboare și să se pună în pericol fără ea era unul dintre cele mai grele lucruri din antrenamentul Jedi. Era întotdeauna atât de ușurată când se întorcea întreg.

— Amice, uită-te cum arăți, spuse Poe, privind carcasa deteriorată a lui BB-8.
— Deci, proastă dispoziție? îl întrebă Rey pe Finn.
— Eu?
— Nu, el, spuse ea cu un semn din cap către Poe.
— *Întotdeauna*, spuse Finn, desenând cuvântul cu o înflorire.
— Avem un spion? întrebă ea.

Chewie interveni cu un geamăt indignat, multisilabic. Ochii lui Rey se lărgiră.

— Ai făcut salturi în hiperspațiu?

Finn tresări.

— Oh, nu...

— Da, păi, așa am ajuns înapoi, nu? spuse Poe.

— Compresorul e stricat, spuse Rey, iar tonul ei păru mult mai acuzator decât intenționase.

— Știu, spuse Poe. *Am fost acolo.*

— Nu poți sări în hiperspațiu cu *Șoimul*, nu se putu opri Rey să spună.

Cum putuse Poe să-și asume acest risc cu bunul cel mai prețios al *Resistenței*? În afară de asta, ea *iubea* nava aceea...

— De fapt, s-a dovedit că pot, spuse Poe, fără să clipească.

— Hei, prieteni, spuse Finn, încercând să pară rezonabil. Abia am aterizat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rey.

— Vești proaste, asta s-a întâmplat, spuse Poe.

Rey simți cu i se aduna frustrarea. Înțelegea că Poe trecuse prin ceva greu, dar avea nevoie de informații. Se întoarse spre Finn.

— Am luat legătura cu vreun spion sau nu?

— Da. Avem o cârțiță în Primul Ordin, confirmă Finn. Ne-a trimis un mesaj.

Poe începuse să se îndepărteze, dar nu putu rezista să nu-i arunce câteva cuvinte finale peste umăr lui Rey.

— Ai doborât *copacul* pe el.

— Ai distrus ambele sub-alternatoare, răspunse ea.

— Prieteni, spuse Finn.

— Poate că ar trebui să fii acolo, cu noi, spuse Poe, întorcându-se spre ea.

Era furios acum, dar Rey putea să simtă că nu avea nimic de-a face cu BB-8.

— Știi că voiam să merg!

— Rey..., spuse Finn.

— Dar n-ai făcut-o, spuse Poe. Te antrenezi pentru ce?

Inspiră adânc, ca și cum s-ar gândi. Rey putu vedea exact moment în care decise să i-o spună.

— Ești cel mai bun luptător pe care-l avem. Avem nevoie de tine acolo, nu aici.

Rey nu avu nimic de răspuns. Poe avea dreptate. Dar și Leia avea dreptate, de asemenea. Rey avea nevoie de toată pregătirea pe care putea să o facă pentru a face față celor ce vor veni. Își dorea să existe o modalitate de a-i face fericiți pe amândoi. Poe văzu pe cineva și Rey fu ușurată să nu mai fie subiectul privirii sale nemiloase.

— Juniorule! strigă el.

Aftab Ackbar, fiul regretatului Amiral, se apropie rapid. Tânărul Mon Calamari era un pilot decent și arăta și o parte din flerul tatălui său pentru tactică. Leia îl învățase totul pe repede înainte și era încântată de progresul său.

— Du-l pe R2 să transfere datele și apoi la recondiționare, ordonă Poe.

— Da, Comandante, spuse Ackbar.

Plecă cu droidul, în timp ce Poe și BB-8 se îndreptară spre stația de reparații a lui Rose. Rey și Finn merseră împreună spre *Tantive IV* și trecură de patinele uriașe ale spărgătorului de blocadă.

— Care este mesajul? îl întrebă pe Finn.

* * *

Toți se adunaseră sub nava lui Leia pentru sesiunea de informare: toți prietenii lui Rey, consilierii lui Leia – Maz Kanata și comandantul D'Acy – chiar și droizii.

Poe se adresează grupului.

— Mulțumită lui C-3PO și lui Beaumont, am decodat informațiile de la spionul din Primul Ordin și confirmă ce e mai rău. Așteptă un moment, parcă reticent să continue. După o respirație adâncă, adăugă: Cumva, Palpatine s-a întors.

Rey suspină împreună cu toți ceilalți. Rose se încruntă.

— Stați puțin... avem încredere în el?

Rey se gândi la transmisiunea care inundase galaxia, amintindu-și propriile sale viziuni întunecate.

— Noi credem, spuse ea.

Aftab Ackbar clătină din cap.

— În niciun caz. Împăratul este mort, insistă el. Omorât la bordul celei de-a doua Stele a Morții.

Beaumont murmură:

— Știință întunecată... clonare. Secrete știute numai de Sith.

Se uită în depărtare ca și cum s-ar fi pierdut în gânduri. Catalogul lui mental de învățături Sith era vast și dacă el credea că e posibil ca Împăratul să înșele moartea, atunci Rey credea și ea. În plus, notele lui Luke menționaseră că Sheev Palpatine fusese obsedat de ideea de a trăi veșnic. Îi declarase lui Anakin că descoperise secretul vieții veșnice de la Stăpânul său, Darth Plagueis, chiar înainte de a-l trăda și ucide. Luke crezuse că era o minciună, menită să-l ispitească pe Anakin spre partea întunecată. Dar dacă era adevărat?

— Și-a planificat răzbunarea, continuă Poe. Cei care îl urmează construiesc ceva

de ani de zile. Cea mai mare flotă pe care a cunoscut-o galaxia vreodată. A numit-o Ultimul Ordin. În 60 de ore va începe atacul asupra lumilor libere.

Chewie murmură ceva.

— În Regiunile Necunoscute, răspunse Poe. Împăratul și flota lui se ascund acolo, pe o planetă numită Exegol.

Ochii lui Rey se lărgiră. *Exegol*.

R2-D2 dansă pe loc, cerându-i lui C-3PO să le spună tuturor despre Exegol.

— Planeta nu apare pe nicio hartă stelară, începu droidul de protocol, dar Rey nu îi mai acorda atenție.

Auzise numele acesta în viziunea ei. O mai *văzuse*. Era sigură de asta.

— Dar legenda o descrie ca fiind lumea ascunsă a Ordinului Sith.

Rey trebuia să revină la textele Jedi. Se strecură în timp ce ceilalți continuau să vorbească și sprintă urcând spre zona stâncoasă de teren ce alcătua *camera* ei.

Când ajunsese la bancul de lucru, o auzi pe Comandantul D'Acy spunând:

— El trebuie să fi fost în spatele Primului Ordin. A fost Palpatine.

— Palpatine a fost implicat în tot acest timp, fu de acord Poe. Trăgând sforile.

— Întotdeauna, se auzi vocea Generalului Leia. În umbră, de la începuturi.

— Dacă vrem să-l oprim, zise Maz, cu vocea ei blândă penetrând gălăgia cu o autoritate liniștită, trebuie să-l găsim. Trebuie să găsim Exegol.

Rey răscoli prin cutia în care ținea textele Jedi. Unde era? Puse unul deoparte. Apoi altul.

— Asta-i tot? întrebă Rose.

— Mi-aș dori să fie, spuse C-3PO. Dar mă tem că Împăratul a fost descoperit de Kylo Ren. Acum, cei doi sunt pe punctul de...

— Ce? întrebă Connix.

Rey aruncă o privire spre ceilalți, în timp ce 3PO aprinse butonul unui holodisc, spunând:

— Dacă decriptarea mea este corectă, urmează să lanseze un nou Imperiu de neoprit.

Navele în miniatură apărură deasupra discului holo. Erau minuscule și albăstrui, oferind puține indicii despre mărimea lor reală. Dar erau atât de multe. Erau ca niște stele pe cerul nopții.

— Ne vor zdrobi! spuse Aftab. Tatăl meu a avertizat că va veni această zi.

Rey săpă mai adânc în ladă. Textul pe care îl căuta avea un sigiliu rotund mare pe față... Iată-l! Îl apucă și se repezi înapoi la grup. Ei abia o observară când se întoarse. Chipurile tuturor erau înnegurate. Toți se gândeau la același lucru.

— Nu suntem gata, spuse Beaumont. Numai jumătate dintre navele noastre sunt funcționale. Nu avem arme masive.

Rose își ridică bărbia.

— Atunci, le reparăm. Rapid.

— Prieteni, spuse Leia, vocea ei cerând atenție. Aceasta este singurul moment care contează. Este în joc tot pentru ce am luptat până acum.

— Dacă se lansează flota asta, spuse Beaumont, moare libertatea în galaxie.

Rey interveni încet:

— Doamnă General. Pot să vă vorbesc?

* * *

Leia nu s-ar fi supărat dacă Rey ar fi ales să-i arate asta cu toată lumea de față, dar textele Jedi i-au aparținut ultima dată lui Luke și fata era întotdeauna respectuoasă față de memoria și moștenirea sa. Astfel că, erau singure în camera lui Leia, cu unul dintre textele deschis înaintea lor.

— Știu cum să ajung pe Exegol, spuse Rey, urmărind cu degetul în timp ce căuta, pentru că fratele tău a scris despre asta în textele Jedi.

Leia se ridică.

— Spune-mi!

— Luke a căutat-o. Aproape că a găsit-o. Rey văzu ce căuta și aduse cartea mai aproape. Sunt câteva codificări aici pe care nu le pot citi, dar a spus: *Pentru a ajunge acolo, ai nevoie de unul dintre acestea*. Un *Navigator* Sith. Arată către desenul unui obiect piramidal. Rey ridică privirea spre Leia, cu ochii mari. Arată drumul spre Exegol.

Respirația Leiei se iuți. Dacă Luke o căutase deja, atunci pur și simplu trebuiau să-i găsească urma și să reînceapă din locul în care renunțase. Asta le dădea un punct de plecare. Le dădea speranță.

— Dacă este să găsim această flotă, continuă Rey, pentru a opri ceea ce simțim amândouă că vine, trebuie să termin ceea ce a început Luke. Să gălesc Exegol. Să-l gălesc pe Împarat.

Acum respirația Leiei se iuți dintr-un alt motiv.

— Nu, se sufocă ea.

Rey nu era pregătită. Fata mai avea atât de multe de învățat! Dacă Rey pleca prea curând, ar putea fi atrasă spre partea întunecată. Leia îi simțise atracția spre întuneric, la fel cum o simțise în Ben acum mulți ani. Dar, în timp ce ochii lui Rey continuau să pledeze, Leia trebui să se înfrunte adevărul. Rey avea nevoie de mai multă pregătire, era adevărat. Dar adevăratul motiv pentru care nu putea suporta să o vadă pe fată plecând, era că devenise profund atașată de ea. Luke îi spusese că legătura Maestru-Padawan era puternică. Dar nu o avertizase că ar putea ajunge să o vadă în ucenica ei pe fiica pe care nu o avusese niciodată.

— Pentru ce m-am antrenat dacă nu pentru asta? spuse Rey. Nu vreau să plec fără binecuvântarea ta. Dar o voi face.

Leia încă mai clătina din cap.

— O *voi face*, insistă Rey. Este ceea ce ai face și tu.

Leia nu avu niciun răspuns pentru asta.

* * *

După ce plecă Rey, Leia se lăsase pe o canapea din interiorul camerei ei cavernoase, gândind intens. Ramificațiile loveau din toate părțile. Flota masivă pe care Ben – va fi întotdeauna Ben pentru ea – o descoperise putea însemna sfârșitul *Rezistenței*, sfârșitul speranței în galaxie. Mai rău, va fi din cauza lui Palpatine însuși. Dacă *Resistența* nu-l va opri, Sithul se va ridica din nou.

Sithul plănuiise fără îndoială acest lucru de ani de zile. Poate de generații. Împăratul și tatăl ei, Darth Vader, ar fi trebuit să fie ultimii. Dar când cădea unul, altul se ridica. Mereu. Mai întâi a fost Snoke, iar acum propriul ei fiu părea pregătit să preia mantaua. Ar fi trebuit să știe că Palpatine va avea pregătit un plan de urgență. La urma urmei, Palpatine fusese mereu un punct fix în viața ei, încă de când era o copilă prințesă pe Alderaan. Iar și iar, îl văzuse trecând peste obstacole, pentru a se ridica mai puternic decât înainte. Era deștept, hotărât și extrem de bine pregătit. Întotdeauna cu doi pași înaintea tuturor celorlalți.

Leia nu știa exact ce presupunea acest plan de urgență, dar ar fi pariat medalia lui Han că era mult mai mult decât doar o flotă colosală de Distrugătoare.

Se gândi la Rey, la fața sumbră a fetei când încerca să-i explice viziunea întunecată. Rey îi ascunsese ceva, dar Leia nu era genul care să o preseze. N-ar fi o conducere bună. Oamenii erau gata atunci când erau gata. Dar dacă viziunea lui Rey avea vreo legătură cu apariția flotei Sith, poate ar trebui să facă o excepție și să preseze ceva mai mult. În orice caz, trebuiau să facă ceva. Acum. Înainte ca Ben să poată

revendica moștenirea lui Darth Vader o dată pentru totdeauna. Doar că era atât de obosită. Sperase să mai aibă ceva timp... să o antreneze pe Rey în tainele Jedi, să-l antreneze pe Poe pentru a comanda, să-i vadă pe Finn, și Connix, și Rose devenind cu toții mari lideri, așa cum știa că pot fi.

Dar nu avea luxul timpului, al odihnei, ori măcar al regretului.

Leia o simți pe Comandantul D'Acy în spatele ei.

— Trebuie să facem ceva, îi spuse prietenei sale.

D'Acy era o femeie blondă de vârstă mijlocie, care avea un rang mult prea înalt și era mult mai calificată decât munca de jos pe care o luase asupra ei pentru a face baza operațională. Și, de asemenea, devenise prietena și consilierul lui Leia.

Cu D'Acy și Maz Kanata, erau ocazional zile când Leia aproape că putea uita durerea de a o pierde pe Amilyn Holdo. Aproape.

— Ne vom gândi la ceva, spuse D'Acy cu vocea plină de înțelegere.

— Ultima dată când am trimis după ajutor, nu a venit nimeni, spuse Leia. Nu a răspuns nimeni apelului.

Chiar în timp ce spunea cuvintele, trebui să accepte că nu era atât de simplu. Datorită unor misiuni riscante făcute de Poe, Rey, Finn și Snap, aflaseră că Primul Ordin le urmărise cu insistență simpatizantii, restricționând comunicațiile, tăind liniile de aprovizionare, capturând sau chiar asasinându-le aliații. Pe scurt, nimeni nu răspunsese apelului, deoarece foarte puțini îl auziseră. Ziua aceea, pe Crait, fusese cel mai întunecat moment al Leiei. Crezuse că scânteia speranței murise.

Își aminti cum stătea în vechiul avanpost rebel, epuizată, fără opțiuni, în timp ce Primul Ordin aducea un tun de asediu care să-i ușureze treaba cu ușa blindată a hangarului. Aveau să moară cu toții și *Rezistența* odată cu ei. Apoi apăru fratele ei. Luke distrăsese atenția Primul Ordin suficient timp pentru ca ei toți să scape și mica lor rămășiță supraviețuise pentru a continua lupta. De atunci, restabiliseră contactul cu vechii aliați, apelând la favoruri, recrutând fiecare simpatizant al cauzei lor. Faptul că Maz Kanata li se alăturase fusese o victorie uriașă – avea mai multe conexiuni în mai multe locuri decât toți ceilalți la un loc. Erau în creștere. Aproape că erau o forță ce trebuia să fie luată în considerare. Greșise să-și piardă speranța în acea zi. Nu va mai face greșeala asta din nou. Leia se ridică. Avea de lucru.

* * *

Rey abia terminase de împachetat când Maz o găsi la bancul de lucru. Maz era mică și modestă, dar ochii ei calzi și largi, și vocea convingătoare o făceau pe Rey să vrea să facă orice îi cerea Maz. Se pregăti.

— Leia și Rose vor rămâne pe loc pentru a planifica atacul asupra flotei, îi spuse Maz. Dar nu poate fi niciun atac până când nu termini misiunea lui Luke. De a găsi Exegol.

Inima lui Rey începu să bată mai repede. Știa că trebuie să facă asta. Ea *dorea* să facă asta. Dar nu era pregătită.

— Maz, aș putea fi un pericol pentru misiune, pentru toată lumea. Mă tem că...

— Nu mai există nimeni altcineva, spuse Maz, reușind cumva să sune și blând și ferm în același timp. Căutarea planetei Exegol este o sarcină pentru un Jedi.

Rey privi spre piesele sabiei de lumină neterminată. Maz o îndemnase să ia sabia de lumină a lui Luke cu mult timp în urmă, când Rey o găsisese sub castelul ei de pe Takodana. Maz văzuse ce va deveni Rey înaintea oricui altcuiva.

— Nu sunt un Jedi. Nu încă. Nu sunt atât de puternică cum crede Leia.

Maz se aplecă înainte.

— Nu vei ști cât de puternică ești până când nu vei ști cât de puternică trebuie să fii.

Rey clătină din cap.

— Partea întunecată are planuri pentru mine. Dacă mă duc, Kylo Ren mă va găsi. Maz nu fu impresionată de asta.

— L-ai mai înfruntat înainte, îi reaminti, ridicând din umeri.

Vocea lui Rey deveni aproape o șoaptă.

— Nu de el mi-e frică.

Maz o studie un moment. În cele din urmă, spuse:

— Pentru a găsi cel mai întunecat loc din galaxie va trebui să înfrunți partea cea mai întunecată a sinelui tău.

Cumva știa cu ce se confrunta Rey. Cumva, Maz întotdeauna știa.

— Trebuie să pleci, o îndemnă Maz. Forța te-a condus aici. Trebuie să ai încredere în ea. Mereu.

* * *

Rey deconectă un furtun de combustibil de la *Șoim*. Rose făcuse miracole, repunând compresorul în funcțiune și reparând sub-alternatoarele. Chiar și Rey lustruise câteva semne de arsură și reglase fin scuturile din spate. Nava era aproape pregătită și gata, iar anticiparea îi vâjâia prin membre. Mai avea puțin și era din nou în spatele controalelor. Făcuse câteva misiuni cu Finn și Poe când își stabiliseră pentru prima dată baza pe Ajan Kloss, dar de luni de zile fusese blocată la sol, antrenându-se, și iar antrenându-se. Cercetase textele Jedi cu ajutorul lui Beaumont și al lui C-3PO. Lucrase mai întâi la sabia lui Luke și mai apoi la propria ei sabie. Dar tânjea să vadă din nou spațiul. Să revină în luptă. Să se simtă cu adevărat utilă. Ștergându-și mâinile, merse pe lângă *Șoim* spre rampă și aproape intră în Rose.

— Mulțumesc, îi spuse mecanicului. Nu-mi vine să cred cât de repede ai pregătit această navă.

Rose zâmbi.

— Știi că aș face orice pentru tine și *Șoim*.

Erau atât de multe lucruri pe care Rey dorea să i le spună. Se mulțumi doar cu:

— Ați fost atât de amabili cu mine. Tu și Beaumont, Connix și Snap...

Zâmbetul lui Rose șovăi. Deveni direct o privire încruntată.

— Cum se face de pare că îți iei la revedere pentru totdeauna?

— Nu îmi iau! Doar... Rey nu știa ce încerca să spună.

Înainte să-și dea seama, Rose o prinse într-o îmbrățișare.

— Și eu, de asemenea, îi spuse ea lui Rey. Acum mergi și fă chestiile tale Jedi.

După o ultimă strângere în brațe, Rose se îndreptă spre *Șoim* pentru o ultimă inspecție a echipamentului de aterizare al navei. Rey era gata să apuce o ladă și să o încarce pe navă când Poe aproape că se ciocni de ea.

— Așadar ai pregătit-o, spuse Poe.

— Ai avut dreptate înainte, izbucni ea. Nu pot rămâne. O să reiau cercetările lui Luke pentru Exegol.

— Da, știu, spuse Poe, lovind-o prietenos pe umăr. Mergem cu tine. Chewie, ai remediat compresorul?

Chewie gemu că l-a ajutat Rose.

Rey rămase cu gura căscată, în timp ce Poe apucă o cutie de provizii și începu să-l ajute pe Chewie să încarce nava. Înainte să poată formula un răspuns, văzu cum se apropie Finn. Și el? Îl apucă pe Finn de umăr și îl trase aproape.

— Trebuie să plec singură! spuse ea.

El dădu din cap.

— Singură cu prietenii tăi.

— Nu. Este prea periculos, Finn.

Poe și Chewie se apropiară, cu BB-8 rulând după ei. Finn ridică bărbia spre ei în semn de acceptare.

— Mergem împreună, spus el pentru Rey.

Chewie îl aprobă zgomotos Finn. BB-8 își bipăi propria insistență de a merge.

— Sunt de acord din toată inima, spuse C-3PO.

Rey se uită la ei de jur împrejur. Poe o privea cu o sprânceană ridicată, de parcă o provoca să-i contrazică. Finn era la fel de serios și hotărât ca întotdeauna. Chewie părea nerăbdător să plece. Prietenii ei. Era îngrozită pentru ei toți. Dar nu se putu abține să zâmbească. Știind ceva cu mintea era diferit de a ști cu inima. Rey înțelesese oarecum că nu mai era singură, dar acum o *știa* și era atât de minunat, încât o durea. Lacrimile îi umplură ochii. Singurătatea era un fel de agonie. Dar apartenența era alta.

* * *

În timp ce ei își împachetaseră lucrurile, Beaumont făcuse unele cercetări finale. Acum Rey și prietenii ei se adunaseră împreună cu el sub baldachinul junglei pentru a vedea ceea ce aflate. Beaumont Kin era un bărbat slab, cu păr nisipos, care părea mai tânăr decât anii pe care îi avea. Purta echipament de camuflaj și avea întotdeauna la el un blaster în toc – la ordinele stricte ale lui Rose și Connix, care insistaseră că până și un teoretician trebuie să aibă un blaster bun la îndemână. Se aplecase peste o consolă, cu textele Jedi aranjate înaintea lui. Paginile unuia dintre texte începuseră să se îndoaie la margini, datorită umezelii din aer. Imediat ce aflau tot ce se putea, Rey era hotărâtă să le scaneze și să le conserve cum trebuie. În niște containere închise ermetic, poate. Cu siguranță Leia va avea disponibile resursele necesare pentru asta?

— Am analizat codificările lui Luke, spuse Beaumont. Am mai învățat câte ceva despre *navigatori*. Arată spre o pagină familiară din unul dintre texte, cea cu desenul unui obiect piramidal. Lucruri străvechi. Au fost făcute doar două; unul pentru Stăpânul Sith, unul pentru ucenic.

Rey privi mai îndeaproape. Întotdeauna găsisse ciudate marcajele pe *navigator*. Cercuri cu linii care se îndepărtau de ele, ca niște hărți primitive de navigare.

Beaumont arată către un text criptat.

— Luke vâna *navigatorul Împăratului*, dar i-a pierdut urma pe o lume deșertică numită Pasaana.

— În sistemul Middian? spuse Finn.

Rey auzise numele respectiv. Întâlnise odată un dealer de obiecte recuperate la Avanpostul Niima, care făcea opriri regulate în sistemul Middian.

— Ai fost acolo? spuse Beaumont. Nu poți găsi o mâncare decentă. Cel puțin Pasaana este neocupată.

Finn se încruntă și Rey știa exact ce însemna acea încruntare. *Pentru moment*. Neocupată *deocamdată*.

— Deci începem cu Pasaana, spuse Poe.

— Da, aprobă Beaumont. Luke a lăsat coordonate care indică Valea Interzisă.

Ei bine, asta nu sunat deloc prevestitor.

* * *

Leia, se auzi vocea lui Luke.

— Nu, Luke, răspunse Leia șoptit.

E timpul, spuse Luke. El pleda de ceva vreme, iar vocea lui era neobosită. Ca și cum venea chiar din interiorul sufletului ei.

— Nu încă.

Stătea în camera ei, ținând în mână Medalia pentru Curaj a lui Han.

O avea cu ea încă din ziua în care îl ucisese fiul lor. Nu ar fi fost surprinsă dacă într-o zi degetul mare avea să formeze o urmă pe medalia gravată. De atât de multe ori se trezise frecând-o cu degetul, iar și iar, pierdută în gânduri.

— Când i-ai dat acea medalie lui Han, cum ai fi putut ști? se auzi o altă voce în spatele ei, la fel de neobosită, aproape la fel de dragă. Cea a lui Maz Kanata.

Leia se întoarse. Maz ținea în mână sabia de lumină a lui Luke. Încă o dată Leia fu mirată de modul în care cineva atât de mic putea avea o astfel de prezență formidabilă. Maz umplea fiecare cameră în care se afla.

— Cum puteai ști unde te va duce viața? spuse Maz. Când Leia nu răspunse imediat, Maz lăsă întrebarea deoparte cu fluturare a degetelor și schimbă subiectul. Știu că te temi că Rey va fi atrasă de partea întunecată. Că ai avut viziuni despre moartea ei.

Leia se încruntă. Poate că îi împărtășise prea multe lui Maz.

— Dar, după cum mi-ai amintit de multe ori, continuă Maz, viitorul este incert. Fata trebuie să-și găsească propria cale.

Ceva despre asta aduse la suprafață o amintire.

— Propria cale..., murmură Leia.

Atragerea lui Ben spre partea întunecată îl adusese pe propria sa cale? Leia se resemnase cu ceea ce se întâmplase, dar nu-i venea să creadă că era *propria lui cale*. Și nici nu credea că era a lui Rey. Cu toate acestea, ceva din cuvintele lui Maz o chinuia. Cunoștea acest sentiment. Forța încerca să-i spună ceva. Despre Rey și călătoria ei.

— Spiritul tău este puternic prieteno, spuse Maz. Dar nu ești bine. Corpul tău devine din ce în ce mai slab. Dă-i binecuvântarea ta. Dă-i sabia de lumină a lui Luke.

Leia oftă. Faptul că fusese aruncată în vidul spațiului de pe puntea lui *Raddus* o afectase. Se salvase în ziua aceea prin puterea Forței, dar corpul ei plătise un preț dur. Maz îi oferă sabia de lumină lui Leia, care o luă cu respect.

— Cât timp încă mai poți, adăugă Maz. Cât timp încă există speranță.

* * *

Toată lumea își spunea la revedere. Rey privi în jur, simțind finalitatea din toate astea ca pe o greutate în stomac. Era posibil ca ei să nu se mai întoarcă. Cum putea un echipaj redus al unei singure nave să descopere o modalitate de a învinge cea mai mare flotă văzută vreodată în galaxie? Părea ridicol. Dar era unica lor șansă.

C-3PO se aplecă asupra lui R2-D2, vorbind cu o tandrețe necaracteristică.

— În cazul în care nu mă întorc, spuse el, vreau să știi că ai fost un prieten superb, R2. Cel mai bun prieten al meu, de fapt.

R2-D2 răspunse cu un fluierat îndurerat.

— Rose, ultima șansă! spunea Finn.

— Generalul mi-a cerut să studiez specificațiile vechiului Distrugător, spuse Rose. Ca să putem opri flota dacă o găsiți.

— Dacă? sublinie Finn.

Rose zâmbi.

— Când.

El dădu din cap.

— Când.

Se îmbrățișară și Rose spuse:

— Vom fi departe unul de altul. Ai grijă de Rey. După o clipă, adăugă: Ai grijă de tine.

Ea aruncă o privire spre Rey, care își ridică bărbia în semn de recunoaștere. Lui Rey i-ar fi plăcut să-i aibă compania în această misiune, dar Leia avea dreptate: aveau nevoie de Rose la bază. Pe lângă studierea specificațiilor Distrugătoarelor, Rose va face

tot ce putea pentru a aduce navele pe care le aveau în stare perfectă de luptă. Rey îi urmări din nou îmbrățișându-se, simțindu-se puțin părăsită. Pentru că era cineva de la care voia cu disperare să-și ia rămas bun, dar nu era sigură cum să facă asta. Rey fusese singură atât de mult timp în viața ei. A avea relații cu oamenii era o abilitate nouă, mult mai dificil de învățat decât să leviteze roci cu mintea sau să lupte cu sabia de lumină împotriva sferelor telecomandate. Nesigură, Rey se întoarse și privi prin bază. Acest amestec de junglă, fire și terminale expuse deveniseră casă și era mai greu să plece decât credea. Iubea frunzișul, felul în care ploaia se aduna pe frunzele largi ceruite, mirosul solului moale. Verde, hotărâse ea – culoarea junglei, și a pădurilor, și a ierbii, și a *vieții* – era preferata ei.

— Ar trebui să mergem, se auzi vocea lui Poe. Când o observă privind fix în spațiu, adăugă: Ce este?

— Nimic, minți Rey.

— Rey? se auzi o altă voce și o umplu ușurarea. Era Leia.

Se grăbi spre General, izbucnind:

— Sunt atât de multe pe care vreau să ți le spun!

Rey ar fi trebuit să-i spună adevărul despre viziunea ei. Ar fi trebuit să-i spună cât de mult însemna pentru ea pregătirea cu Leia. Să-i mulțumească pentru că îi oferise un loc în *Rezistență* și o lăsase să pună stăpânire pe *Șoim*. Să-i spună cât de mult o admira...

— Spune-mi-le când te vei întoarce, spuse Leia.

Măinile Generalului se ridicară și Rey tresări când văzu ce țineau. Leia îi oferea sabia de lumină a lui Luke. Rey o luă cu multă atenție și reverență. Nu era sigură dacă își câștigase dreptul de a o purta. Dar sabia de lumină a lui Luke se potrivea întotdeauna atât de perfect în mâna ei. Ca două piese dintr-un puzzle prinzându-se împreună. Nu se putu abține; se întinse să o îmbrățișeze pe Leia. Ceea ce se dovedi a fi bine, deoarece Leia se întinse în același timp și o îmbrățișă strâns, de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată. Rey închise ochii, absorbind forța și calmul lui Leia. Au stat împreună o vreme. În cele din urmă, Leia vorbi.

— Să nu-ți fie niciodată frică de ceea ce ești.

Ochii lui Rey se deschiseră. Vocea lui Leia era plină de putere. De finalitate. Poate că Forța îi arătase ceva. Sau poate era doar un sfat bun. Copleșită, Rey nu putu decât să dea din cap în semn de acceptare recunoscătoare.

* * *

Rey se așeză pe scaunul pilotului. Lângă ea, Chewie pufni un salut călduros. Se priviră, iar ea zâmbi.

— Este, răspunse ea. Hai să o luăm din loc.

Poe și Finn intrară în cabină, urmați de C-3PO și BB-8. Echipajul ei redus. Cel mai bun echipaj.

În timp ce se ridicau, Maz și Leia stăteau împreună pe platoul junglei, urmărindu-le plecarea. Pe Leia o durea sufletul. Era ca și cum îl vedea pe Ben cum pleacă să se antreneze cu Luke. De parcă îl privea pe Han plecând în misiune fără ea. Era ca și cum își lua rămas bun de la o parte din sine.

— Dacă va găsi Exegol, spuse Maz, s-ar putea să supraviețuiască.

Ca și Leia, Maz avea ocazional, prin puterea Forței, străfulgerări despre oameni și locuri, prezente și viitoare. Ca și Leia, rareori înțelegea ce însemnau.

— Iar dacă nu, adăugă Maz, galaxia cu siguranță nu va supraviețui.

Leia făcuse tot posibilul să-și ascundă grijile față de Rey, dar nu și afecțiunea.

Fata aceea ar putea fi ultima lor speranță.

CAPITOLUL 5

Generalul Hux se grăbea pe coridorul navei de comandă, abia ținând pasul cu Ren și Pryde. În spatele lui se auzea tropăitul de bas al Cavalerilor. Acum erau mereu prin preajmă, parcă lipiți de stăpânul lor, Kylo Ren. Hux ura faptul că nu le putea vedea fețele în spatele măștilor. Poate că aveau ceva de ascuns. Probabil că erau hidoși, atât de plini de cicatrice că nu mai puteau fi recunoscuți. Era o consolare rece.

Generalul Loial Pryde îl informa pe Ren cu privire la progresele lor sau mai degrabă despre lipsa acestora. Hux nu era sigur cum reușea Pryde să dea o veste proastă, fără să-i fie tăiat capul cu sabia de lumină sau fără să fie sufocat până la moarte cu Forța. Ren nu avea simpatii pentru nimeni – cu excepția recuperatoarei, poate – așa că trebuia să fie altceva cu Pryde. Ceva care-l făcea imun. Netemător. Sigur. Hux dedicase resurse pentru a afla exact despre ce anume era vorba.

— Domnule, spunea Pryde. Încă nu avem indicii, dar căutarea fetei continuă.

— Nu mai e timp, spuse Ren.

Vocea lui era distantă și mecanică acum că își pusese din nou masca. Hux nu avea încredere în măști din principiu, dar era bucuros pentru a lui Ren căci îl cruța de asaltul indignat al părului Liderului Suprem. Un lider bun conducea prin exemplu, iar părul lui Ren era foarte departe de regulament. Era un detaliu mic, desigur, dar detaliile contau și acest lucru reprezenta tot ceea ce Hux ura la Ren. El era o excepție de la toate. În afara regulilor. Dezordonat. Când Hux își va lua în sfârșit locul de drept ca Lider Suprem, primul lucru pe care îl va face, va fi să-l facă pe Ren să-și taie părul.

Cu o acceptare necaracteristică, Ren îi spuse lui Pryde:

— Atunci va trebui să o localizez singur.

— Da, Lider Suprem, spuse Pryde.

— Când va fi găsită, interveni Hux, voi lua personal echipele însărcinate cu execuțiile...

— Scanează toate sistemele pentru un cargobot Corellian YT-1300, spuse Ren spre Pryde, ignorându-l pe Hux. Ea va fi în *Șoimul Mileniului*. Se întoarse spre Hux și adăugă: Cavalerii lui Ren vor conduce această vânătoare, Generale Hux. Nu trebuie să fie nicio greșală.

În vocea lui nu se auzea niciun fel de dispreț, nerăbdare sau iritare. Doar concediere. Hux rămase singur pe coridor și îl privi pe Ren cum se îndepărta de el, cu Pryde și Cavalerii pe urmele lui. Era bine că îl considerau cu toții un imbecil inutil, se asigură el. Era chiar avantajos. Într-un fel, Hux avea propria sa mască.

La urma urmei, faptul că îl subestima îi permitea să pună în mișcare anumite lucruri. Acesta făcea parte din planul său.

* * *

Rey aruncă o privire prin quadnoc⁴ la nesfârșitul deșert cafeniu-gălbui. Pasaana îi amintea atât de mult de Jakku, încât îi dădea un junghi neașteptat. Nisipul avea o culoare mai roșietică și aerul mirosea mai puternic, de parcă viața prospera aici altfel decât pe Jakku. Dar soarele era la fel de neobosit, nisipul la fel de insidios, vântul la fel de prăfuit și uscat. Cum supraviețuise ea într-un loc ca ăsta? Fără să vadă verdeață? Fără îmbrățișarea protectoare a umidității? Fără cizme bune rechiziționate de *Rezistență* și un cargobot plin cu depozite de apă parcat prin apropiere?

---

⁴ Quadnoc – sau Quadnocular, era un intensificator de imagine supradimensionat. Cele patru lentile de precizie ofereau o imagine multispectrală îmbunătățită și avea integrat un urmăritor automat.

— Ești sigur că este aici? întrebă Poe din spatele ei.

— O, da, răspunse C-3PO. Acestea sunt coordonatele exacte lăsate de Stăpânul Luke.

Poe deschise gura să vorbească, dar un ritm de tobe colosal străpunse cerul, atât de adânc, că vibră în pieptul lui Rey. Fu urmat de un tunet silabic unic, ca și cum o mulțime uriașă striga la unison același cuvânt.

— Ce a fost asta? spuse Poe.

Se strecurară cu toții înainte, urmând sunetul. Rey știa cât de înșelător putea fi deșertul. Vântul, nisipul și dealurile șerpuite făceau să fie aproape imposibil să spui din ce direcție venea zgomotul.

C-3PO merse mai repede decât toți.

— Sună ca sfârșitul unei rugăciuni locale Aki-Aki..., începu el.

— Ssstt! 3PO! avertiză Finn.

Tobeale răsunară din nou, rostogolindu-se într-o serie de bătăi în genul apropierii unei furtuni. Apoi, o masă de voci se ridică într-un cor vesel și deșertul se umplu brusc de o muzică extraterestră la fel de frumoasă pe cât era de uluitoare.

— Așa este! exclamă C-3PO. Se întâmplă că am ajuns chiar în ziua Festivalului Strămoșilor!

Inima lui Rey se mai domolise în timp ce ocoleau un afloriment stâncos pentru a descoperi valea largă care se întindea sub ei – și mulțimea imensă de Aki-Aki care se adunase acolo. Zeci de mii de persoane, învârtindu-se în pelerine, fluturând steaguri colorate. Nu, sute de mii. Zmeele și pancartele pluteau în aer, corturile și copertinele furnizau pete de umbră și peste tot se vedeau siluete îmbrăcate, mișcările lor arătând că nu erau chiar umane. Dansau și se amestecau, cântau și mâncau, cumpărau și vindeau mărfuri, din marginea apropiată a văii, până la orizontul stâncos al planetei.

Pentru o vale interzisă, cu siguranță erau multe ființe în acolo jos.

— Asta se întâmplă doar o dată la patruzeci și doi de ani! îi informă C-3PO pe tovarășii săi.

Poe luă quadnocularul de la Finn, aruncând o privire prin el.

Chiar și fără quadnocular, Rey putu să vadă clar câteva siluete aflate pe marginea apropiată a văii. Erau într-adevăr umanoide, cu trompe duble, prehensile și piele groasă potrivită pentru soare și nisip. La unison, Aki-Aki se mișcă împreună ca un val și porniră dansuri de sărbătoare centrate în jurul unor focuri. Din focuri se ridica fum viu colorat, dominând culorile galben, roșu și albastru-verzui. Treadable⁵ de dimensiunea unor clădiri înconjurau întreaga tabără, șinele lor masive ridicând dușuri de nisip.

Rey ar fi găsit toate astea însuflețitoare și frumoase, dacă nu ar fi fost atât de dezamăgitoare. Ar fi aproape imposibil să găsească urmele lui Luke în mulțimea asta uriașă.

— Ei bine, ăsta noroc, spuse Finn în glumă.

— Într-adevăr! spuse C-3PO. Festivalul este cunoscut pentru zmeele colorate și dulciurile delicioase!

Se holbară cu toții la el.

* * *

Foarte puțini le dădură atenție în timp ce au rătăceau prin festival. Deși marea majoritate a participanților erau Aki-Aki, se părea că la sărbătoare veniseră specii din toată galaxia. Poe și Finn priveau mulțimea, fără să zâmbească, concentrați numai pe ceea ce aveau de făcut. Trebuia să fie pe aici pe undeva un indiciu. Dacă cercetau atent – *rămâi alert, rămâi inteligent*, spunea Poe – își vor da seama ce aveau de făcut.

---

⁵ Treadable – vehicul terestru folosit pentru a traversa deșerturile planetei Pasaana, format dintr-o cușcă centrală înconjurată de o pereche de șenile.

Dar lui Rey îi era greu să fie atentă la ceea ce avea de făcut. Dansul era frumos, atât de plin de viață și culoare, curgător ca o apă, vesel. Văzu o fată Aki-Aki minusculă împiedicându-se prin mulțime. Părinții ei se repeziră să o salveze, o ridicară și o îmbrățișară strâns înainte să pătească ceva. Fetița se duse imediat înapoi să danseze ca și cum nu se întâmplase nimic, fără nicio grijă pentru că avea cine să aibă grijă de ea.

— Nu am văzut niciodată așa ceva, spuse Rey, pe jumătate sieși.

— Eu n-am văzut niciodată atât de puține *navigatoare*, răspunse Finn sec.

— Mereu există și patrule din Primul Ordin aflate din întâmplare prin astfel de mulțimi, le reaminti Poe. Țineți-vă capul jos. În special tu, Chewie.

Chewie îl ascultă, cocoșându-se, dar Rey nu era sigură că asta îl făcea mai puțin vizibil.

— Hai să ne despărțim, să vedem ce știi localnicii, spuse Poe.

El și Finn se îndreptară, dar picioarele lui Rey prinseseră rădăcini. Un grup de Aki-Aki reprezenta un spectacol de marionete. Copiii priveau cu ochii mari, uneori râzând. O mamă îmbrăcată într-un roz deschis stătea cu ei, ținându-și pruncul în brațe. Spre deosebire de adulți, cei mici nu aveau trompe lungi, bifurcate, ci mai degrabă nasuri mici în vânt și obraji plini. Rey gândi că sunt adorabil.

Ceva o trase de tunică și se uită în jos pentru a vedea un tânără fată Aki-Aki într-o haină verde încercând să-i atragă atenția. Rey îngenunche în fața ei. Fata ținea în mâini un șirag făcut din șuvițe de iută țesută și mărgelile din cereale colorate – poate un anumit tip de porumb. Rey îi permise să i-l pună pe după gât. Fata Aki vorbea tot timpul, într-o limbă pe care Rey nu o mai auzise niciodată în toți anii ei pe Jakku.

BB-8 ciripi spre fată, iar Rey tradus.

— Prietenul meu întreabă pentru ce sunt focurile?

C-3PO repetă întrebarea în limba Aki, iar fata răspunse fără ezitare.

— Strămoșii lor trăiesc în foc, spuse C-3PO. Așa își arată recunoștința. Ea spune că numele ei este Nambi Ghima.

Rey răspunse:

— Oh, este un nume *excelent*. Eu sunt Rey.

Nambi puse o întrebare, iar C-3PO spuse:

— Ar fi onorată să-ți cunoască și numele de familie.

Zâmbetul lui Rey îngheță.

— Eu... Nu am un nume de familie. Sunt doar Rey.

Cuvintele răsunară în mintea ei. *Doar Rey*.

Stomacul i se zvârcoli cu un avertisment brusc. Învățase să aibă încredere în acest tip de avertizare, de când se conectase cu Forța. Se ridică, căutându-i sursa. Deodată, cerul se întunecă, de parcă ziua se schimbase în noapte, într-o clipă. Focurile deveniră brusc strălucitoare, aruncând asupra Văii Interzise o lumină eterică. Sunetele festivalului se estompară. Ceva vui adânc în pieptul ei, ceva supărat și disperat și... familiar. Apoi festivalul dispăru și fu înlocuit de nisipuri nesfârșite, biciuită de rafale de vânt. Îl simți înainte să-l vadă, ceva familiar, aproape ca propria răsuflare. Era Kylo Ren, îmbrăcat în negru ca întotdeauna, cu pelerina măturând pământul. O privea prin mască într-o tăcere reținută. Maska îi era diferită acum, un amestec de piese negre unite împreună de linii roșii furioase. Pielea i se încreți brusc de frig.

Asta nu era o viziune. Era o legătură prin Forță, prima de după Crait. Și odată cu conexiunea veni certitudinea care îi transformă sângele din vene în gheață: O căuta.

— Palpatine te vrea morată, spuse el, simplu și fără preambul.

— Acum servești alt stăpân? întreabă ea, simțindu-se ciudat dezamăgită.

— Nu. Am alte planuri.

Desigur că avea.

— Ți-am întins mâna odată, spus el cu voce de un calm înnebunitor. Ai vrut să o iei. Ea nu o negă. De ce nu ai făcut-o? întreabă el.

— M-ai fi putut ucide, spuse ea. De ce nu ai făcut-o?

— Nu te poți ascunde, Rey. Nu de mine.

I se păru ciudat să-și audă numele rostit de el. Oare îl mai spusese vreodată până acum cu voce tare? Nu-și putea aminti... Acum, că îi trecea șocul de a-l vedea din nou, Rey începu să observe alte lucruri. Cum ar fi faptul că vocea lui avea o urmă de tensiune, sau poate chiar de regret. Că cizmele îi erau pline de noroi. Că silueta lui îmbrăcată arunca o umbră pe solul deșertului, ca și cum era cu adevărat acolo cu ea.

— Văd prin fisurile măștii tale, spuse ea. Ești bântuit. Nu te poți opri să vezi ce i-ai făcut tatălui tău.

Își imaginează acel moment cât putu de clar – mâna lui Han pe obrazul lui Kylo, privindu-și cu dragoste fiul, chiar în timp ce trupul lui muribund se apleca peste sabia de lumină de un roșu haotic care îl străpunsese. Rey își ancoră mintea de imaginea respectivă. O aruncă apoi spre Kylo. El tresări. Apoi aruncă o imagine înapoi spre ea. Semne zgâriate pe peretele AT-AT-ului căzut, plin de nisip.

— Tot mai numeri zilele de când au plecat părinții tăi? Atâta durere e în tine. Atâta mânie.

El începu să meargă spre ea. Ea se oțeli.

— Unde ești? întrebă el, întinzându-și mintea, găsimd ceva înainte ca ea să-și poată baricada gândurile. Într-un loc care-ți amintește de casa de pe Jakku. De așteptarea părinților tăi. De durerea de a fi singură.

Ea nu va arăta slăbiciune. Nu va lăsa lacrimile să-i umple ochii. *Nu o va face.*

— Mama nu vede întunericul din tine, continuă el neobosit. Nici prietenii tăi nu îl văd. Dar eu îl văd.

Și asta fu greșeala lui Kylo. Pentru că greșea profund despre toate astea. Leia știa despre viziunile ei întunecate, despre furia și nerăbdarea care îi amenința întotdeauna sesiunile de pregătire. Maz știa și ea. Ea deschise gura să-i spună să se ducă să sărute un rathtar, dar el se mișcă prea repede, apropiindu-se de ea astfel încât aproape stătea deasupra ei. Mirosea a fier topit.

— Nu vreau să fiu nevoit să te ucid, spuse el. Te voi găsi și te voi face să îmbrățișezi partea întunecată. Când o să-ți întind din nou mâna, o vei lua.

Nicio șansă.

— Vom vedea, se răsti ea.

Înainte ca Rey să poată clipi, el îi rupse colierul de pe gât, lăsând-o cu înțepături pe ceafă. Pământul se mișcă. Deșertul gol dispăru și Rey reveni la festival, Aki-Aki se învârtteau în jurul ei. Un mascul înalt se apropie, cu un jug în jurul gâtului, care se ramifica într-o etalare magnifică de mărfuri – bijuterii din cereale, evantaie colorate, bomboane. Ea ridică mâna spre gât, spre spațiul gol unde ar fi trebuit să se afle șiragul. Înțepăturile încă o mai dureau.

Fusese cea mai puternică conexiune în Forță. Chiar și când se aflaseră în coliba de pe Ahch-To și mâinile lor se întâlniseră, nu fusese nimic de genul acesta – atât de viu, atât de periculos de palpabil. De data asta, ocupaseră același spațiu.

Cât timp fusese ocupată cu Kylo, mulțimea se adunase în jurul ei, despărțind-o de prietenii. Ea evită negustorul, căutând droizii – iată-i! Le făcu semn să o urmeze în timp ce se grăbea în direcția în care îi văzuse ultima dată pe Poe, Finn și Chewie. Trebuia să ajungă la ei *imediat*. Trebuia să-și pună prietenii la adăpost.

Îl văzu mai întâi pe Chewie; chiar și cocoșat era cu cel puțin un cap mai înalt decât oricine altcineva din mulțime. Era cu Poe și Finn chiar la intrarea unui cort, vorbind cu unul dintre localnici. Nu era timp de pierdut.

— Trebuie să plecăm, spuse Rey, întrerupându-le conversația. Înapoi la Șoim, acum.

— Unde ai fost? întrebă Poe.

Dar Finn îi citi chipul și spuse:

— Ce nu e în regulă? Ce s-a întâmplat?

— Ren, răspunse ea. Știe că suntem aici. Sau, cel puțin, va ști destul de curând.

Poe și Finn nu comentară și nu ezitară. Porniră în jurul cortului, îndreptându-se în direcția generală a *Șoimului* parcat. BB-8 se rostogoli împreună cu ei în timp ce C-3PO se străduia să țină pasul. Vor găsi un alt mod de a cerceta Valea Interzisă. După ce se întuneca, poate că îl putea trimite pe C-3PO la... Aproape că se ciocniră cu un soldat din trupele de șoc, care ridică imediat blasterul.

— Rămâneți pe loc! spuse el.

Se opriră. Rey începu să se întindă spre Forță.

— Am localizat fugarii din *Rezistență*. Toate unitățile să vină la..., adăugă el în comunicator.

Deodată se auzi un trosnet răsunător. Capul soldatului din trupele de șoc se smuci spre înapoi, cu o săgeată ieșindu-i din lentila ochiului stâng. Căzu pe nisip, unde se mai răsucii o dată, apoi rămase complet nemișcat. Se întoarseră, căutând sursa săgeții. O siluetă înaltă cu cască stătea chiar în interiorul cortului, ținând perdeaua cu un baston. În cealaltă mână avea o arbaletă cu săgeți care arăta ca o versiune mai mică, mai ușoară, a aruncătorului de săgeți al lui Chewie.

— Urmați-mă, se auzi o voce clar masculină. Grăbiți-vă.

Rey schimbă rapid priviri cu prietenii ei, care aprobară cu toții și porniră după silueta cu cască. El se grăbi în sens opus, departe de *Șoim*, dar tocmai îi salvase de o mulțime de probleme, așa că nimeni nu protestă. Fusesse o lovitură uimitoare, ceea ce însemna că se aflau într-o companie periculoasă. Se întâmplase îndeajuns de repede ca soldatul să nu poată să-și transmită locația exactă. Deci Rey spera că face ceea ce trebuie, având încredere în străin.

Trecură de C-3PO, care încă se grăbea să-i ajungă din urmă.

— Oh, mai încet! protestă droidul în spatele lor. Ce fel de prieteni *sunteți*?

Silueta cu cască se strecură prin mulțime, conducându-i spre unul dintre vehiculele uriașe. Întregul vehicul era înconjurat de șinele sale masive – roțile imense, cabina, portalul de intrare. Avea o oarecare familiaritate; sistemul de propulsie, arborele de angrenare, chiar și plasele suspendate pentru marfă, toate îi aminteau lui Rey de speederul pe care îl reparase pe Jakku deși acest vehicul era de zece ori mai mare și nu avea niciunul repulsor.

Ce se întâmplase cu el? Îl luase probabil vreun Teedo. Nu, fără îndoială, Unkar Plutt îl dezmembrase pentru piese. Probabil că nici măcar nu așteptase să treacă o zi după plecarea lui Rey.

Silueta cu cască îi grăbi prin intrarea în cabina încinsă, claustrofobă. Mărfurile și suvenirurile atârnavă de tavan, iar arborele de angrenare trecea chiar prin centru, abia permițând suficient spațiu pentru a ține capul drept. C-3PO ajunsese ultimul la bord.

— Spre pasajul de est, Kalo'ne! spuse silueta cu cască spre șofer.

Vehiculul tresări, apoi se mișcă înainte. Acesta nu era un vehicul pentru evadări; era mult prea lent, dar îi ascundea și îi ducea departe de ultima locație în care fuseseră reparați. Inevitabil, Primul Ordin îi va găsi din nou, dar Rey îndrăzni spera că reușiseră să câștige ceva timp. Salvatorul lor misterios risca mult ajutându-i.

— Leia mi-a trimis o transmisie, spuse străinul.

Finn se ridică în picioare.

— Cum ne-ai găsit?

Silueta ridică mâna spre cască și și-o ridică de pe cap, dezvăluindu-și pielea întunecată, părul tăiat scurt și un zâmbet frumos, cu mustață.

— Wookiee ies în evidență în orice mulțime, spuse el.

Chewie urlă un nume și practic sări peste Finn ca să ajungă la om.

Lando? gândi Rey. Ei bine, nu este de mirare. Auzise atât de multe despre el de la Leia și Chewie. *Șoimul* fusese al lui, odată!

Chewie îl prinse pe Lando într-o îmbrățișare, ridicându-l de la pământ, aproape zdrobindu-l pe sărmanul om. Lando doar râse.

— Și mie îmi pare bine să te revăd, bătrâne.

— Acesta este Generalul Lando Calrissian! anunță C-3PO. Permiteți-mi să vă ofer o istorie completă a...

— Știm cine este, 3PO, spuse Rey.

— Este o onoare să vă cunosc, Generale, spuse Finn.

Chewie vorbi repede, iar Finn se încruntă. Finn lucrase din greu ca să învețe Shyriiwook și Binary – Rey era impresionată de cât de repede prindea – dar încă se chinuia să înțeleagă când se vorbea prea repede.

— Da, Leia mi-a spus să fiu cu ochii după voi, spuse Lando.

— Generale Calrissian, căutăm Exegol, spuse Poe.

Lando îngheță o secundă, dar apoi se înmuie resemnat.

— Bineînțeles că da.

* * *

— Sunteți sigur? întrebă Generalul Pryde.

— Ea a fost, insistă Kylo.

Ciudat cum se puteau îndoi puterea Forței, după toate câte se întâmplaseră. Sau poate că se îndoiau de *el*.

— În acest caz, odată analizat colierul, vom ști exact unde este, spuse Pryde.

Tishra Kandia se grăbi spre ei, cu colierul lui Rey atârându-i în mână. Kandia era ofițer de informații de top și una dintre puținii care nu se sustrăsese niciodată ordinelor sale de a cheltui resursele Primului Ordin pentru a găsi fata.

— Domnule, spuse Kandia. Microanaliza spune că este din sistemul Middian, planeta Pasaana, Valea Interzisă.

Kylo simți un val de speranță. Va trebui să se miște repede. Conexiunea lor prin Forță o avertizase pe Rey asupra intențiilor sale, iar ea va fugi de pe Pasaana de îndată ce va obține ceea ce dorea – indiferent ce era.

— Pregătește-mi nava și alertează trupele locale, îi ordonă Generalului Pryde. Trimite o divizie.

Kylo Ren se întoarce și se îndreaptă spre hangarul TIE.

— Da, Lider Suprem, spuse Pryde în urma lui.

* * *

Lando Calrissian se aplecă înainte pentru ca să-l audă cu toții peste zgomotul vehiculului.

— Eu și Luke urmăream o adevărată canalie, spuse el. Numele lui era Ochi din Bestoon.

Numele o făcu pe Rey să tresară, deși nu era sigură de ce. *Ochi din Bestoon*.

— Un ucigaș de Jedi din vremea Războiului Clonelor. Căuta relicve Sith, continuă Lando. Lucruri vechi, rele.

Își activă comunicatorul de pe încheietura mâinii, arătându-le o hologramă a ucigașului de Jedi. Ochi din Bestoon nu părea prea uman, cu ochii mari negri, caracteristici moi și un fel de coafură cibernetică. Nu părea deloc periculos.

— Cum era *navigatorul* Împăratului, spuse Poe.

— Da, confirmă Lando, schimbând afișajul holo pe un obiect piramidal. Ochi s-a lăudat într-o cantină că avea un indiciu asupra locației *navigatorului*. Că avea coordonatele înscrise undeva.

— Înscrise *unde*? întrebă Rey.

— Asta este întrebarea, puștoaico, spuse Lando. L-am urmărit pe Ochi jumătate de galaxie.

— Până aici, pe Pasaana, spuse Finn.

Lando dădu din cap.

— Unde i-am pierdut urma. Ochi a dispărut în desert. Luke a simțit că este încă aici. I-am găsit nava – abandonată – dar nu și pe Ochi. Niciun indiciu. Niciun *navigator*.

Ceva din felul în care o spuse...

— Deci ai rămas aici? întrebă ea.

— Aici și acolo. Deșertul te ajută să uiți, spuse Lando și tristețea îi umplu vocea.

Cabina tresări în timp ce vehiculul se opinti peste un bolovan. C-3PO apucă o plasă agățată pentru a se echilibra. Lando continuă:

— Primul Ordin a venit după noi – conducătorii din vechile războaie. Ne-au luat copiii. Privirea lui deveni distantă. Fata mea nu era destul de mare să meargă singură. Din câte știu, acum probabil că este soldat în trupele de șoc.

Chipul lui Finn deveni sumbru. Rey rezistă imbolului de a pune mâna pe umărul lui; uneori, simpatia era greu de suportat.

— Ne-au transformat copiii în dușmani, spuse Lando cu glas învins. Fata mea. Fiul lui Han și Leia, Ben. Pentru a ucide spiritul *Rebeliunii* pentru totdeauna.

Rey și Finn se priviră și ea știu că el gândea la fel ca ea. Ruperea copiilor de casele lor și introducerea forțată în serviciul militar nu ținea doar de completarea rezervelor. Aici era vorba despre zdrobirea ideii de a te opune. Pentru că războaiele nu erau duse doar cu nave și arme, ci și cu curaj și hotărâre. De asta Leia vorbea mereu despre speranță. Era la fel de esențială pentru o victorie ca o aprovizionare bună sau ca informațiile sigure.

— Trebuie să ajungem la nava respectivă, spuse Rey. Să o cercetăm din nou.

Vehiculul se opri. Un vuiet familiar străpuse aerul. Vânători TIE. Aruncară o privire prin portalul de intrare și îi reperară zburând la orizont. Stăpânirea Primului Ordin se extinsese de-acum prin toată galaxia, de aceea dăduseră peste un soldat din trupele de șoc, chiar și aici. Asta însemna că Ren putea aduce trupe de rezervă în cel mult o oră. Poate mai puțin. Acele TIE-uri puteau fi o avangardă, care cerceta în numele Liderului Suprem. Dacă se gândea bine, cu siguranță Ren trimisese peste tot cercetași și droizi sondă. Simțise cât era de disperat să o găsească.

Trebuiau să se miște foarte rapid și să fie foarte atenți.

— Am un presentiment rău în legătură cu asta, spuse Lando. Nava lui Ochi adună rugină pe lângă Canionul Lurch. Este singurul indiciu pe care îl am. Mergeți.

Se repeziră afară din vehicul, cu excepția lui Chewie care gemu a jale spre Lando. Lando întinse mâna și o strânse pe a lui Chewie, de parcă își spuneau la revedere.

Rey spuse:

— Leia are nevoie de piloți, domnule General.

— Zilele mele de pilot s-au dus demult, spuse Lando. Dar transmite-i lui Leia dragostea mea.

Rey se gândi la modul în care aproape că ratase ocazia de a-i spune la revedere lui Leia și încercă pentru ultima oară:

— Ar trebui să i-o transmiți tu personal. Mulțumesc.

Deși Lando era practic un străin pentru ea, putea să citească dorința de pe chipul lui la fel de clar ca lumina zilei. Poate că reușise să-l facă să se decidă.

Vehiculul lui Lando îi trecuse de-a lungul văii către celălalt capăt al festivalului, departe de cortul în care se întâlniseră cu soldatul din trupele de șoc. Acum trebuiau doar să găsească un mijloc de transport până la canionul menționat de Lando.

— Acolo! spuse Poe arătând. Speederele alea!

Au sprintat cu toții spre un grup de skimmere⁶ parcate. C-3PO se strădui să țină pasul cu ei. Unele dintre skimmere erau goale – probabil pentru a fi închiriate celor care veniseră la festival – și alte câteva erau încărcate cu mărfuri. Rey nu avu nicio idee despre cum puteau plăti; doar nu erau să umble printr-o astfel de mulțime cărând cu ei bani greu de urmărit, așa că lăsase cea mai mare parte în *Șoim*. Poe se rostogoli sub unul dintre skimmere, deschise un panou și începu rapid să umble la fire.

— De unde știi cum să faci asta? întrebă Finn.

— Nu vă faceți griji, spuse C-3PO, ajungându-i din urmă. Am reușit să v-ajung.

Un Aki-Aki mai în vârstă căruia îi lipsea o trompă începu să alerge spre ei, strigând și fluturând din mâinile sale imense. Fără să se teamă, Poe făcu același lucru cu un al doilea speeder.

— Trebuie să mergem! spuse el, sărind în el.

Finn se holbă la Poe și Rey îi împărtăși uimirea. Pilotul trecuse, cumva, de blocaje în doar câteva momente. Trebuiau să-l facă pe Poe să-i învețe toate astea. Însă, în timp ce Rey înșfăca timona primului skimmer, simți o greutate în stomac. Ura să fure, chiar și atunci când era absolut necesar. Chewie și BB-8 se urcară în spatele ei și ea porni motorul. Bătrânul Aki-Aki urlă insulte în spatele lor în timp ce se îndepărtau.

Deșertul zbura în jurul lor, o mare de nisip ridicat de vânt intercalată cu insule de dealuri abrupte stratificate, care zgâriau cerul. Era frumos, în felul lui.

BB-8 ciripi spre ea.

— Nu merge mai repede, BB-8!

Pe Jakku, lui Rey îi plăcea să urce pe speederul ei după o zi grea de muncă și să zboare peste dune. Îi usca transpirația de pe piele, făcând-o să se simtă mai liberă.

În timp ce speederul zbura razant cu nisipul, înțepându-le fețele cu praf, decisă să încerce să se bucure de plimbare. Spera doar că mergeau în direcția corectă.

---

⁶ Skimmer – vehicul repulsorlift folosit de fermierii Aki-Aki din Pasaana pentru a parcurge distanțe mari când își plantau culturile.

CAPITOLUL 6

Vântul și nisipul înțepau obrajii lui Finn și fără ochelari de protecție, cu greu putea să-și țină ochii deschiși. Nu avea habar cum putea pilota Poe chestia asta – nu semăna cu niciun speeder întâlnit până acum. Dacă se gândea mai bine, habar nu avea cum făcea Poe multe alte chestii.

— Furi speedere, faci salturi scurte în hiperspațiu, strigă el către Poe. Cum de știi să faci chestii din astea ciudate?

— Sunt doar chestii pe care le-am învățat, spuse Poe.

— Unde? insistă Finn.

Nu în *Rezistență*, cu siguranță. Leia și Poe încercau să își mențină operațiunile pe cât posibil de oneste. Poe fusese chiar primul prieten al lui Finn în afara Primului Ordin. Dar se dovedea că erau o mulțime de lucruri pe care încă nu le știa despre pilot.

Înainte ca Poe să poată răspunde, skimmerul tresări în lateral în urma unui impact. Finn mirosi arsura de blaster în timp ce mai multe salve ratară, trecând pe lângă ei. Primul Ordin îi găsisese. Furtul speederelor probabil că declanșase alarma și rețele de informatori de pe toată suprafața văii – ceea ce încă era mai bine decât să fie prinși și arestați la festival. Dar acum îi urmăreau două speedere pe șenile, fiecare purtând câte doi soldați. Speederele lor ridicau nisipul în urmă în timp ce se apropiau rapid. Finn și C-3PO se agățară de aripa de direcție, în timp ce Poe începu manevrele de evitare, virând înainte și înapoi pentru a fi ținte cât mai dificile posibil. În dreapta lor, alergând paralel, Rey făcea la fel. Plasele cu bunuri se învârteau în marfă coșul de marfă, amenințând să se risipească. Finn își scoase blasterul și începu să tragă, dar virajele lui Poe îl făcuseră să rateze. În spatele lui Rey, norocul lui Chewie cu aruncătorul său de săgeți era la fel de teribil. Totuși, loviturile lor făceau să fie periculos pentru speederele Primului Ordin să se apropie, așa că Finn continuă. Treptat, începu să simtă ritmul manevrelor lui Poe și își sincroniză loviturile, tot mai aproape de țintă. Aproape... doar puțin la stânga. Alinie lovitura, anticipă ritmul lui Poe... Chiar înainte să tragă, pasagerii din spatele fiecărui speeder, se lansară în aer cu pachetele propulsoare.

— *Acum pot zbura!* spuse C-3PO.

— Acum zboară?! strigă Finn.

Poe strânse aripa de direcție.

— Acum zboară, răspunse el ca un ecou, pentru că bineînțeles că o făceau.

Finn trase câteva lovituri experimentale cu blasterul său, dar să lovească un obiect zburător dintr-un skimmer care făcea viraje era mai greu decât imposibil.

— Rey! strigă Poe. Ar trebui să ne despărțim...

— Să ne despărțim, strigă ea.

— Da!

Se despărțiră, Rey cotind spre dreapta cu Chewie și BB-8 spre o fermă de dustgrain⁷. Poe îi conduse pe Finn și C-3PO în stânga printr-un canion stâncos îngust.

Următorii lor se despărțiră exact așa cum sperase Finn. Dar i se opri respirația când își dădu seama că dispăruseră *amândoi* zburătorii, ca și cum Rey era adevărata lor țintă. Canionul se îngusta în jurul lor. Felul de a conduce al lui Poe îi ducea atât de aproape de ziduri încât Finn ar fi putut întinde mâna să le zgârie cu vârful blasterului.

Următorul se apropie de ei.

---

⁷ Fermă de dustgrain – metodă de cultivare efectuată de Aki-Aki, specia nativă a planetei Pasaana. Aki-Aki foloseau electro-ciururi pentru a prinde semințele și sporii suflați de vânturile deșertului. Ciururile foloseau, de asemenea, tehnologia vaporizatoarelor de umiditate pentru a iriga terenul arid, făcându-l potrivit pentru agricultură.

— Ține-te bine! strigă Poe, virând direct spre peretele canionului.

— Vai de mine! spuse C-3PO în timp ce Poe ridică nasul skimmerului și dintr-odată, zburau pe marginea stâncii.

Mărfurile ajunseseră în spatele speederului. C-3PO scăpă din mână sa aurie aripa de direcție, umplând aerul cu un scârțâit îngrozitor de metal pe metal.

Finn finalizase antrenamentele minimale cu speederele, ca soldat, dar chiar și el știa că tehnologia repulsorlift nu era suficient de robustă pentru ca să poată continua să zboare pe un perete de stâncă prea mult timp. Și într-o epavă învechită ca aceasta, lucrurile stăteau, probabil, chiar mai rău decât știa el.

— Am scăpat de ei? întrebă Poe, repunând speederul înapoi pe solul canionului.

Finn cercetă împrejurimile. Doar nisip, aflorimente și pereți cât putea vedea.

— Se pare că da.

— Excelentă treabă, domnule! strigă C-3PO.

Dar vorbise prea curând pentru că prova unui speeder ocoli un deal și veni urlând spre ei.

— Nu, este încă acolo! puse Finn.

— Proastă treabă, domnule, spuse droidul.

Poe se opinti în accelerație, dar skimmerul nu mai avea ce da. Finn reîncepu să tragă cu blasterul – mai calm acum, lăsându-și instinctele să-l îndrume – o lovitură nimeri! Speederul sări în lateral, dar își reluă goana într-o clipită. Finn nu-l deteriorase deloc. Avea scuturi. Încurajat, soldatul ridică blasterul și trase. Finn se aruncă pe punte tocmai la timp, căci împușcătura soldatului lovise un mănunchi de mărfuri uscate, care se înnegriră, fumegând. Era gata să sară în picioare și să tragă înapoi, când văzu chiar lângă nasul său o frânghie lungă, cu cârlige metalice mari la fiecare capăt. Erau lipite de podeaua magnetizată – o chestie drăguță pentru ancorat marfă, dar nu tocmai utilă acum. Desprinses unul de pe podea, îl ridică și îl aruncă spre speeder. Cârligul ateriză pe pământ. Așa cum sperase, speederul trecu chiar peste el. Cârligul perforă banda cauciucată, se prinse și rămase fixat. Frânghia de la picioarele lui Finn se derula rapid în timp ce se înfășura în jurul șenilei. Poate că ar fi trebuit să se gândească mai bine... Skimmerul era mai lent decât speederul, dar era și mai greu. Asta îi dădu o idee.

Aripa de care se agățase C-3PO era din metal solid, suficient de rezistent pentru a asigura direcție și stabilitate suplimentară, la fel ca un catarg. Finn apucă cel de-al doilea cârlig și îl fixă de stâlp, asigurându-se că era fixat strâns.

— Poe, avertiză el.

Pilotul se întoarse, văzu cârligul înfășurat în jurul aripii...

— S-a făcut!

Speederul le înghițea frânghia. Se întinsese ca o coardă; skimmerul tresări, iar Finn aproape căzu din picioare. Poe înclină cărma puternic la stânga, împingându-i într-un viraj imposibil de dreapta. Cotiseră atât de brusc încât Finn simțea ca și cum obrajii se luptau să-i rămână pe față. Frânghia rămăsese întinsă între ei. Speederul derapă într-un arc în jurul punctului oferit de virajul lui Poe, derapă, derapă, nisipul zburând peste tot... și în cele din urmă se ciocni într-o parte a canionului, unde explodă într-o bilă de foc și praf.

— La fix! strigă Finn.

Nu-i venea să creadă că funcționase.

* * *

Chiar dacă se despărțiseră, Rey trebuia să se ocupe acum de trei urmăritori. Cel puțin Poe și Finn vor avea o șansă. Chewbacca trăgea înverșunat spre speeder cu aruncătorul său de săgeți dar se opri când soldații cu pachete propulsoare accelerară brusc și veniră chiar lângă ei – apoi trecură, ciudat, în față. Strategia lor deveni repede

clară atunci când începură să tragă în pământul din fața skimmerului lor. Rey trase de timona, întorcând skimmerul în ultimul moment, abia scăpând de o explozie. Se feri de norul de resturi chiar în timp ce evita din nou, îndepărtându-se de speeder.

Era bine că mecanismul de control al skimmerului era sensibil, dar tot considera că este necesar să anticipeze, reacționând cu o fracțiune de secundă mai devreme decât ar trebui să fie uman posibil. Asta îi cerea toată concentrarea.

Speederul și cei cu pachete propulsoare încă îi urmăreau. Rey știa că nu putea să o țină așa la nesfârșit. În cele din urmă, va face o greșală.

— Trage în ei! strigă ea către Chewie. Eu mă ocup de speeder.

Era posibil să evite obstacole aflate în fața lor în timp ce trăgea către ceva aflat în spate, nu? Ei bine, era pe cale să afle. Chewie îi ținea ocupați cu aruncătorul său pe cei cu propulsoare, dar Rey se trezi slalomind printre țevile de prelucrare a semințelor care se iveau din pământ, ca o livadă de metal. Smuci blasterul pe care i-l dăduse Han, lăsă Forța să o umple, apoi trase de mai multe ori spre speeder, în succesiune rapidă.

Salvele ei atinseră ținta, dar nu făcură pagube.

— Scuturile frontale sunt ridicate, spuse Rey.

BB-8 începu să bipăie emoționat de ceva ce găsisese.

— Nu acum, BB-8! urlă Rey.

Chewie urlă, arătând ceva. Rey văzu în depărtare un bulgăre. Nu, era o navă. Cargobotul lui Ochi?! Era așezat pe un deal de gresie, deasupra unei văi vaste, bătută de vânt, presărată cu niște pete de nisip întunecat, ca cerneala vărsată. Coca navei era roasă de nisip și vânt, cu trenul de aterizare scufundat în niște dune mici.

— O vād!

Se feri instinctiv în timp când o rafală cu laser îi încălzi aerul de lângă ureche. Una dintre salvele lui Chewie lovi un pachet propulsor, care căzu glonț la pământ. Wookieeul răcni. Mai aveau doi. Speederul continua să tragă asupra lor, iar celălalt soldat cu propulsor păru inspirat de moartea tovarășului său, așa că-și dublă eforturile, trăgând salvă după salvă. Printre evitări, Rey reuși să tragă câteva focuri cu blasterul ei. Multe dintre ele loviră speederul. Niciunul nu făcu pagube.

— Scuturile lor sunt prea puternice, strigă ea, ferindu-se de un alt nor de praf înțepător.

BB-8 se adăpostise în spatele timonei lui Rey, profitând de plăcile magnetice pentru a nu se rostogoli de pe skimmer. Unul lui compartimente i se deschisese, iar brațul său de sudură se întinsese spre unul dintre numeroasele containere din zona de marfă. Rey nu se deranjă să-l întrebe sau să-l certe; se concentrează pe evitarea salvelor și a conductelor de cereale, lăsând micul droid să facă orice dorea să facă.

BB-8 se întinsese cu brațul de sudură către un recipient metalic și îl ciocăni, deschizând o gaură întunecată. Înainte de a putea scăpa ceva din recipientul acum compromis, corpul lui BB-8 îl lovi destul de tare pentru a debloca legăturile magnetice și a-l trimite în zbor în spatele lor. Acesta eliberă un nor de fum în timp ce cădea – galben strălucitor, luminos, la fel ca fumul colorat de la festival. Opac ca un zid. Soldatul care conducea speederul nu putu reacționa suficient de repede pentru a-l evita. Norul îl orbi, iar el se panică, trăgând spre stânga și zburând de pe o stâncă înclinată. Speederul se ridică, expunând rezervorul de combustibil neprotejat de scuturi. Rey ținti cu blasterul și apăsă trăgaciul. Speederul explodează.

BB-8 ciripi sonor.

— Nu subestima niciodată un droid! spuse Rey.

Mai era unul. Dar nici Rey, nici Chewie nu-l puteau vedea nicăieri. Soldatul cu propulsor dispăruse. Simțurile lui Rey erau foarte alerte, în timp ce îndrepta skimmerul spre cargobotul abandonat. În timp ce se apropiau, liniile carenei se clarificau în ceva cunoscut. Familiar. I se umeziră palmele, iar respirația îi deveni superficială și rapidă.

— Nava lui Ochi..., murmură ea. Am mai văzut nava asta.

Skimmerul lui Poe apăru dincolo de o ridicătură. Toată lumea părea palidă și bătută de vânt, dar altfel, erau bine.

— I-ai terminat pe toți? strigă Finn.

— A mai rămas unul, răspunse ea, cercetând cerul albastru.

Nu se vedea nimic. Nu aveau ce face altceva decât să continue. Skimmerile porniră împreună spre navă. Cu cât ajungea mai aproape de cargobot, cu atât familiaritatea lui o tulbura mai tare pe Rey. Unde îl mai văzuse? Poate unul asemănător venise pe Jakku. Cargoboturile mici aterizau tot timpul la Avanpostul Niima. Era locul unde mergeai pentru comerțul cu piese recuperate pe care nu le dorea nimeni altcineva în galaxie. Rey se îndreptă spre rampă. O navă ca asta nu ar fi supraviețuit niciodată mult pe Jakku. Ar fi dezmembrată pentru piese în câteva zile. Poate că Valea Interzisă chiar era interzisă, folosită o singură dată la fiecare patruzeci și doi de ani în timpul Festivalului Strămoșilor. Putea fi o explicație pentru faptul că nava rămăsese neatinsă.

Când ea și prietenii ei erau pe cale să sară din skimmere, le vru ceva deasupra capului. Salvele explodară în jurul lor, aruncându-i pe nisip și prefăcând în țandări skimmerile. Toată lumea își ridică armele și trase; Rey nu era sigură care dintre ei îl lovise, dar soldatul cu propulsor se învârti haotic pe cer și se lovi de o stâncă. Propulsorul său explodă, trimitându-l într-o altă stâncă, apoi dispăru. Rey abia avu suficient timp să vadă că nisipul din jurul ei avea o culoare diferită – mai întunecată – și că mai văzuse acest tip de nisip înainte... Se scufundase deja până la șolduri.

Prietenii ei se scufundau în jur, în special Poe.

— Ce dracu' este asta? spuse el, încercând să se extragă, dar mișcările îl făceau doar să se afunde mai departe și mai repede.

— Nisipuri mișcătoare! spuse Rey.

Nisipurile Mișcătoare de pe Jakku luaseră multe suflete neatente. Ar fi trebuit să recunoască imediat nisipul.

— Apucați-vă de ceva!

Dar nu era nimic de apucat. Chewie strigă, panicat. C-3PO se scufundase până la cuplajul de reîncărcare.

— Oh, ce sfârșit rușinos! exclamă el.

Corpul rotund al lui BB-8 se învârtea în mod sălbatic, dar fără folos. Dintr-o suflare, micul droid dispăru în adâncuri.

— BB-8! strigă Rey.

Lacrimile îi umplură ochii în timp ce se zbătea panicată pe nisip. Rey avea să îi piardă pe toți. Nu din cauza unui dușman întunecat și puternic, ci într-un fenomen natural pe care ar fi trebuit să-l recunoască. Jakku avea ultimul cuvânt la urma urmei.

Îl privi pe Finn. Chipul prietenului ei era cuprins de spaimă.

— Rey! spuse el. Nu ți-am spus niciodată...

Se scufundă, nisipul ajungându-i la umeri.

— Ce? strigă ea.

Finn se scufundă până la bărbie.

— Rey!

Nu!

— Finn!

Finn dispăru sub suprafață. Urmară C-3PO și Poe. Se întinse spre Chewie ca și cum își cerea scuze, iar el se întinse spre ea. Își ținu respirația când nisipul îi acoperi gura, nasul, ochii. Nisipul îi umplu urechile și îi zgârie pielea. Lumea se întunecă.

* * *

Generalul Leia era în centrul de comandă, fiind informată de Rose Tico cu privire la statutul flotei lor minuscule, dar în creștere.

— Toată lumea care poate ține o cheie sau o șurubelniță pilex repară și modernizează navele, spuse Rose. Lucrăm cât de repede putem.

Leia dădu din cap. Imediat afară, scânteile zburau peste tot și era pe cale să ceară actualizări de stare pentru câteva nave specifice, când Snap Wexley se grăbi spre ea, întrerupându-i.

— Doamnă General, primim rapoarte despre un raid la Festivalul Strămoșilor.

Bineînțeles că da. Bineînțeles că Primul Ordin îi găsisse oamenii.

— Această misiune reprezintă totul, spuse Leia. Nu poate eșua. Apoi, cu o voce un pic plângăcioasă, întrebă: Ai vești despre Rey?

El scutură din cap.

— *Șoimul* nu răspunde.

Văzând chipul lui Leia, Rose îi spuse lui Snap:

— Trebuia s-o spui pe tonul ăsta?

— Care ton? spuse el.

— Fă-mi o favoare personală, spuse Leia. Fii optimist.

— Da, doamnă, spuse Snap forțându-și trăsăturile să devină plăcute. Este... este *grozav*. N-o să vă vină să credeți cât de bine merge, va fi bine.

Leia reuși să nu-și dea ochii peste cap. Dar spuse:

— Maior Wexley, a cere optimism nu înseamnă a ascunde adevărul.

— Da, ce nu ne spui? ceru Rose.

Snap își mișcă picioarele.

— Raidul de la Festival... Doamnă General Leia... Oamenii noștri de la sol spun că este vorba despre Cavalerii lui Ren.

* * *

Nisipul îi zgăria pleoapele lui Poe, pătrunzând în urechi, în sus pe nări. În orice moment, va pierde controlul și va inhala o gură de nisip. Nisipul ar scăpa în plămâni în cele câteva secunde dureroase care vor fi necesare pentru a se sufoca până la moarte. Exact când se gândea că nu-și mai poate ține mult timp respirația, picioarele lui dădură de aer. Corpul lui sparse un strat de nisip și căzu, lovindu-se tare de pământ.

BB-8 căzu după el, la doar câțiva metri distanță. Poe se grăbi să-și reumple plămânii, scuturându-și nisipul din păr și clipind repede ca să-și scoată nisipul din ochi. Se uită în jur; BB-8 era chiar lângă el. Era prea întuneric pentru a vedea bine, dar căzuseră într-un fel de tunel făcut din nisip închegat. Un gol întunecat marca ceea ce putea fi un tunel alăturat. Cu ceva noroc, avea să găsească acolo restul prietenilor săi. Se ridică în picioare, scutură praful de pe el și se îndreptă către deschizătură.

— Rey? Finn? strigă el.

— Nu mi-ați spus numele, domnule, dar sunt în regulă, răspunse C-3PO de la câțiva metri distanță.

Un zgomot ciudat îl făcu pe Poe să se întoarcă; era Rey, cu picioarele bălângănind din tavan. Se grăbi să o împiedice să cadă la fel de rău ca el. După ce o coborî la pământ, ea se aplecă, tușind.

— Ar fi trebuit să folosesc Forța, mormăi ea printre tuse. M-am panicat... Nici nu m-am gândit să...

— Rey? Ești bine?

Ea dădu din cap. Fața îi era acoperită de nisip.

— Unde e Finn?

— Și unde e Chewie? spuse Poe.

Chewbacca căzu prin tavan și se lovi atre de sol. Poe tresări auzind impactul, dar Chewie se scutură, aparent neatins.

— Finn? repetă Rey.

El apăru la intrarea în tunelul alăturat. Nisipul îi încărunțea părul negru.

— Da, sunt bine, spuse el. Ce este locul ăsta?

C-3PO se îndreptă spre ei.

— Asta nu-i viața de apoi, nu? întrebă el. Droizii au voie acolo?

Poe simți că putea respira *cu adevărat* din nou, acum că era prezentă toată lumea. Se săturase să-i moară oamenii.

— Am crezut că suntem pierduți, spuse el.

— Încă am putea fi, domnule, îi reaminti serviabil C-3PO.

— Încotro o fi ieșirea? întrebă Finn, privind în jur.

Rey își scoase sabia de lumină și o porni. Lama ei lumină pereți din jurul lor într-un albastru moale, iar Poe putu să-i simtă zumzetul în spatele gâtului, în timp ce ea o legăna prin jur, studiind pereții.

Poe scoase lanterna și o porni. Strălucirea ei comparată cu lumina de la sabie era ca luna cu soarele. Ridică din umeri oricum și o îndreptă înainte, căutând o ieșire.

— Pe aici, spuse Rey și o luă înainte.

El se gândi să protesteze, să întrebe cum putea Rey să știe care direcție la fel de ne semnificativă era cea corectă. Dar Poe învățase că atunci când Rey spunea lucrurile în felul acela, cu chipul hotărât, vocea fermă, prietenii ar trebui doar să o urmeze.

* * *

Lando Calrissian se ghemuise pe un afloriment, făcându-se cât putea de mic. Direct dedesubt și la distanță mică era *Șoimul Mileniului*, înconjurat de soldați din trupele de șoc. În spatele lor era o stâncă înaltă, iar Lando putu vedea mai multe siluete întunecate. Casca lui mări imaginea până când îi putu identifica: Cavalerii lui Ren.

Priveau nava ca niște vulturi. *Nava lui*. Nu fu pregătit pentru înțepătura de nostalgie care îl cuprinse când văzu din nou *Șoimul*. Lando își pusese din nou masca și venise spre această ridicătură, sperând să poată lua *Șoimul* ca să i-l returneze lui Chewie înainte să-l găsească Primul Ordin. Dar nu fusese suficient de rapid.

Un soldat care purta o armură colorată păși în față.

— Confiscăm, scanăm și distrugem nava, ordonă comandantul. Din ordinul Liderului Suprem.

Respirația lui Lando se accelerează de furie, iar casca bâzâi încercând să țină pasul cu filtrarea. Primul Ordin distrugea mereu ceea ce iubeai.

Petrecuse mult timp pe Pasaana pentru a pleca de acolo. Aki-Aki erau voioși și nonviolenți și îl întâmpinaseră fără întrebări sau rezerve. Trebuia să poarte casca, desigur, pentru că un vechi general al Rebeliunii era ușor de recunoscut. Un preț mic de plătit pentru puțină liniște și pace.

Dar poate că nemernici ca el nu reușeau să aibă pace. Poate că îl căuta mereu necazul, indiferent de ceea ce dorea el.

Privi, cu hotărârea crescându-i, cum trupele sparseră încuietorile și forțară *Șoimul* să se deschidă. Apoi cea mai bună navă din întreaga galaxie se ridică și zbură prin atmosferă, cu motoarele cu fuziune strălucind albastre, îndreptându-se, fără îndoială, spre un hangar de incinerare.

Lando știa ce avea de făcut.

CAPITOLUL 7

Vizuina de nisip era ușor de parcurs, având podeaua lată, solidă și aerul fiind mai rece – ceea ce era bine pentru că Rey nu avea habar cât va dura până vor găsi o ieșire. Știa doar că un instinct ciudat o atrăsese înainte. *Lasă-l să te ghideze*, și-o imaginea pe Leia zicând. Făcuse des asta în ultima vreme, să-și imagineze ce ar sfătui-o Leia să facă.

Ar fi trebuit să lase Forța să o ghideze și când ea și prietenii ei se scufundau în nisip. Rey nu era sigură ce ar fi putut face, dar... ar fi făcut ceva. Apelarea la Forță era ușoară. Dar trebuia să o facă instinctiv. Leia observase că anii ei de formare pe Jakku o învățaseră să caute soluții palpabile la problemele imposibile. Leia credea că acesta putea fi motivul pentru care fusese nevoie de atâta timp ca Forța să se trezească în ea și de ce putea dura chiar mai mult pentru scăpa de acel tip de condiționare. Dar Rey nu avea atâta timp la dispoziție și nu-și va mai permite să facă din nou această greșală.

BB-8 ciripi o întrebare.

— Nu *vreau* să știu ce a făcut aceste tuneluri, răspunse Poe.

— Judecând după conformația pereților, spuse C-3PO, mai multe specii mortale ar putea...

— Am zis că *nu* vreau să aflu, repetă Poe. *Nu*.

Tunelul se curbă, iar Rey îi urmă traseul.

— Deci, despre ce era vorba? îl întrebă ea pe Finn, mai ales să-și distragă atenția de la cuvintele lui C-3PO.

— Ce? spuse Finn.

— Ce ai vrut să-mi spui?

— Când?

— Când te scufundai în nisip, ai spus: *nu ți-am spus niciodată...*

Finn îi evită privirea.

— Îți spun mai târziu, murmură el.

— Adică atunci când *nu ești cu Poe*? spuse Poe.

— Da! spuse Finn, cu o privire sfidătoare.

— Grozav, spuse Poe. Vom muri într-o vizuină de nisip, dar ținem toți s-avem secrete...

— O să-ți spun, spuse Finn, când o să ne spui și tu despre toate șmecheriile pe care le-ai făcut!

BB-8 ciripi despre ceva aflat în față, făcându-i să se oprească. Ceva metalic licări în strălucirea sabiei lui Rey în timp ce ei veniră să privească mai îndeaproape.

— Ce-i asta? spuse Poe, luminându-l cu lanterna.

— Un speeder? întrebă Finn.

— Unul vechi, spuse Rey.

Timona era îndoită într-un unghi imposibil și era depășit cu cel puțin un deceniu, dar tunelul uscat, fără vânt, păstrase mare parte din modulul de accelerare și repulsorlift. Dacă l-ar fi dezmembrat pentru piese, ar fi putut primi cel puțin trei porții pentru munca ei.

— Poate că vom găsi șoferul, spuse C-3PO.

BB-8 îi spuse lui C-3PO ce credea el despre asta.

— Da, și eu cred că-i mort, spuse Poe.

Chewie se plânse că îi era sete.

C-3PO se împletici spre ornamentul carcasei și se aplecă, privind mai de aproape.

— Este un talisman hex, spuse el.

— Un ce? spuse Poe.

— O emblemă obișnuită a loialiștilor Sith! spuse C-3PO, încântat.

— Sith..., murmură Rey.

Acesta era locul spre care o condusesese instinctul ei, fără îndoială. Dar nu talismanul hex o atrăsese. Ci altceva...

— Luke l-a simțit, spuse Rey. Ochi nu a părăsit niciodată acest loc.

A dispărut în deșert, le spusese Lando.

— Se-ndepărta de navă, spuse Poe. Ce ni s-a întâmplat nouă i s-a întâmplat și lui.

Asta explica de ce cargobotul rămăsese neatins în toți acești ani. Oricine era familiarizat cu Pasaana știa că nu trebuie să se apropie de acest loc, la fel cum locuitorii de pe Jakku știau să se ferească de nisipurile mișcătoare.

— Deci cum a ieșit Ochi de aici? întrebă Finn, căutând în jur o ieșire.

Rey se îndreptă spre speeder, cu membrele tremurând.

— Nu a făcut-o, spuse ea.

La picioarele ei era o grămadă de oase vechi.

— Nu, nu a făcut-o, fu de acord Finn.

— Oase, spuse Poe, privindu-le dezgustat. Nu-mi plac oasele.

Speederul lui Ochi căzuse în tunel și ori murise la impact, ori se rănise atât de rău încât murise încet, prins în capcană și singur.

BB-8 ciripi că găsisese ceva. Rey veni lângă el și privi mai îndeaproape la grămada de oase. Hainele sfâșiate îi erau agățate de resturi. O centură de piele cu o teacă de cuțit îi înconjura burta. Teaca era goală. BB-8 extinse un tub din compartimentul său de scule și începu să sufle ceva în nisipul din apropiere. Treptat, apără un obiect... lung și metalic, cu o lamă încă ascuțită. Inima lui Rey începu să bată rapid în timp ce îl ridica, prinzându-l de mânerul rece. Acest pumnal... Runele alea...

Țipete care sfâșiau aerul, mirosul metalic al sângelui, senzația lamei împotriva oaselor și a tendoanelor... Rey clipi pentru a îndepărta viziunea, simțindu-se rău.

— Lucruri oribile s-au întâmplat cu asta, murmură ea.

Poe i-l luă și o greutate i se ridică de pe umeri când pumnalul îi părăsi mâna.

— E scris ceva pe el, spuse Poe, studiind gravurile lamei.

— Bineînțeles că da, domnule! spuse vesel C-3PO. Poate că pot traduce.

Era un text arhaic pe care Rey nu-l mai văzuse niciodată la Avangardul Niima în toți anii petrecuți acolo. Lama în sine era argintie, dar netedă, cu marginea festonată, proiectată să facă cât mai multe daune unui corp când trecea prin el. O gardă solidă și curbă proteja mânerul învelit în piele. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător.

C-3PO îl luă de la Poe.

— Ce spune? întrebă Poe.

— Asasinii Sith își inscripționau adesea secretele pe..., observă droidul. Oh! Uite! Locația *navigatorului*!

Aproape că se loviră cu toții cap în cap încercând să arunce o privire mai atentă.

— Ce spune? întrebă Poe din nou.

— Unde este *navigatorul*? spuse Finn.

— Mi-e teamă că nu vă pot spune, spuse C-3PO.

Poe se uită la el.

— Știi 20,3 catralioane de limbi și nu poți citi asta?

— Oh, am citit, domnule! se entuziasmă C-3PO. Știu exact unde este *navigatorul*. Din păcate, este scris în limba runică Sith.

— Și ce dacă? spuse Rey.

— Programarea îmi interzice să traduc. Sunt incapacitat fizic!

— Stai, spuse Poe. *Stai*. Singura dată când chiar vrem să vorbești, tu *nu poți*?

— Ce ironie, domnule.

Rey fu surprinsă să afle că C-3PO știa ce este ironia.

— Procesorul vocal nu poate forma cuvinte traduse din limba Sith, spuse droidul.

O umbră masivă se mișcă în spatele lui. Ceva uriaș și – simți Rey – cu o durere mare. Rey ridică sabia de lumină pregătindu-se. Neștiutor, C-3PO adăugă:

— Cred că regula a fost votată în Senatul Vechii Republici...

Chestia din umbră șuieră, dovedindu-se a fi mai mult un șarpe masiv decât un happabore⁸ cu corp segmentat și ochi roșii răi. C-3PO se întoarse. Droidul aruncă pumnalul pe jos și urlă: *Șarpe!* în timp ce șarpele își deschidea maxilarul masiv dezvelind colții ascuțiți din care picura veninul. Se retrăsese în poziție de atac.

— Rey, șopti Finn.

BB-8 se rostogoli în spatele lui Rey în timp ce Chewie își ridica aruncătorul de săgeți, pregătindu-se să tragă.

Forța trebuia să fie întotdeauna primul ei instinct. Deci Rey întinse mâna spre aruncător să-l coboare, cu ochii lipiți pe colții uriași ai șarpelui. Auzise cândva despre această creatură – un vexis – de la un comerciant. Se plânsese de Jakku și de cât era de greu să obții o băutură decentă oriunde pe planetă, dar că, cel puțin, Jakku nu fusese niciodată casă pentru vexis, ca unele dintre celelalte planete deșertice.

— O să-l dezintegrez. spuse Poe.

— Nu-l dezintegra, zise Finn, cu privirea fixată pe șarpe.

Vexisul se ridică și mai sus. Șuieră, suflând blana lui Chewie spre înapoi. Era înfricoșător. Rey îi putea simți furia și foamea. Dar mai simți, de asemenea, o mare durere. Nefiind sigură ce făcea, îi înmână sabia de lumină lui Finn și înaintă.

— Rey..., protestă Finn.

— S-ar putea să fie rănit, spuse ea.

— Poate fi doar un uriaș șarpe ucigaș de nisip, spuse Poe.

Rey își îngustă ochii în timp ce se apropie de corpul șarpelui.

— Vreau mai multă lumină, ordonă ea.

Poe îndreptă lanterna unde dorea ea, luminând creatura.

Da, șarpele era clar rănit. O tăietură mare străbătea mai multe segmente. Trebuia doar să ajungă la ea. Cu grijă, încet, trecu pe deasupra corpului curb al vexisului până ajunse în interiorul corpului său încolăcit. Dacă decidea să o omoare, tot ce trebuia să facă era să strângă... Vorbi blând, ca să se liniștească pe ea la fel de mult ca pe șarpe.

— Leia spune că atunci când ceva încearcă să te rănească, este de obicei rănit de ceva mai mare.

Cum erau echipamentele agricole. Un fermier rostogolise probabil o lamă de arat chiar peste bârlogul acestei creaturi, tăind-o.

Rey întinse mâna spre rană. Vexisul șuieră, iar ea ezită. Dar nu o atacă. Cu inima în gât, întinse mâna mai departe, atingând segmentele reci ale șarpelui. Acum acționa pur instinctiv. Rey închise ochii. Se întinse spre Forță. Ori de câte ori lupta sau sărea prin junglele de pe Ajan Kloss, sau când păcălise mintea unui soldat din trupele de șoc să-i desfacă cătușele, *canalizase* Forța, folosind-o în avantajul ei. Dar asta solicita o tehnică diferită, ceva ce învățase din textele Jedi atunci când modificase cristalul kyber al sabiei lui Luke. De data asta, *dădea*. Un zumzet îi răsună în piept în timp ce strângea ceva înăuntru, oferind apoi șarpelui. Propria ei energie. Propria ei viață. Făcea de asemenea parte din Forță și nu trebuia să țină totul pentru ea.

Simți că vexisul se liniștea. Durerea i se estompa. După o clipă, îndrăzni să deschidă ochii. Ceea ce văzu, o făcu să suspine. Rana se închisese.

Vexisul își coborî capul spre al ei. Era atât de uriaș, că o putea devora dintr-o singură înghițitură. Limba îi flutură și șuieră, suflându-i părul spre înapoi – era un fel de sărut. Șarpele se descolăci în jurul ei, lăsând-o liberă. Alunecă departe în întuneric, forjând cu ușurință un drum nou prin nisipul întărit ca și cum ar fi fost un țipar care înota prin apă. Atunci când dispăru, se văzu un cerc clar de lumină.

---

⁸ Happabore – era o specie masivă de omnivore, cu pielea gri.

Poe și Finn se priviră. BB-8 se rostogoli până la Rey, bipăind încet.

— Doar am transferat un pic de viață. Energie vitală a Forței, de la mine la el.

BB-8 fluieră.

— Și tu ai fi făcut la fel.

— Ei bine, spuse Finn. Acum avem o cale de ieșire.

O luă după vaxis. Chewie se aplecă să ridice pumnalul și îl băgă în tolba sa, apoi îl urmă pe Finn spre lumina zilei. Totuși, Rey nu se grăbi să iasă la suprafață. Respira repede, oasele o dureau de oboseală și, inexplicabil, mâna o înțepa.

Vindecarea vaxisului păruse atât de normală și naturală și dreaptă. Dar o costase.

* * *

Tunelul îi scosese și mai aproape de cargobotul ruginit al lui Ochi. Era cocoțat pe o platformă uriașă de stâncă, o insulă de stabilitate într-o mare de mizerie mișcătoare. Rey și prietenii ei urcară spre ea.

— Nu putem zbura cu epava asta veche! protestă C-3PO.

Se străduia să țină pasul pe deasupra stâncilor proeminente. Dacă supraviețuiau, Rey se va asigura că avea să primească o baie de ulei.

— Trebuie să ne mișcăm, spuse Poe din față. Să găsim pe cineva care să poată traduce ce este pe pumnalul ăla... Ca de exemplu, un droid mai *util*.

— Vă sugerez să ne întoarcem imediat la *Șoimul Mileniului*, spuse C-3PO.

— O să ne aștepte la *Șoim*, spuse Poe.

— Da, ne vor arunca în gropile lui Griq, spuse Finn.

— Iar pe tine te vor folosi ca droid-țintă, adăugă Poe.

— Amândoi faceți observații excelente, câteodată, spuse C-3PO.

Rey se încruntă. Finn și Poe se distrau puțin cu droidul, dar era adevărat că *Șoimul* era probabil în mâinile Primului Ordin. Chewie îl închise bine, dar Primul Ordin va trece, în cele din urmă, peste toate măsurile de securitate. Era posibil să nu-și mai vadă niciodată nava. O prezență familiară o lovi ca un tunet și ea îngheță în loc.

— Rey?

Finn se întoarse să vadă ce o făcuse să se oprească. Fața lui era încă prăfuită de la mersul prin tunel și, ca de obicei, arăta bunătatea și îngrijorarea sa inerente. *Nu* va permite ca el să fie rănit de ceea ce va urma. Își va proteja prietenul, chiar dacă asta însemna să facă ceva ce era destul de sigură că Leia nu va aproba.

— Vă ajung din urmă, spuse ea cu blândețe. El se încruntă. Îl presă puțin cu Forța și adăugă: Este în regulă.

El rămase fără cuvinte în timp ce ea îi dădea ranița și bastonul – totul cu excepția sabiei de lumină agățată la centură. Îi simți ochii în ceafă, în timp ce cobora pe stânci și – evitând de data asta mizeriile mișcătoare – sprintă într-o zonă largă și plată de deșert.

Du-te, Finn, gândi ea, presând un pic mai tare cu Forța. Nu îndrăzni să privească și să vadă dacă el o ascultase, pentru că toată atenția ei era atrasă de un fir de praf negru de la orizont, care zbura repede și jos, apropiindu-se de ea. Își îndreptă umerii în timp ce firul devenea un vânător TIE. *Vânătorul lui*. Încă nu era sigură cum, dar nu va ceda în fața lui. Își va proteja prietenii. Cu orice preț.

* * *

Capul lui Finn era amețit. Poate de la căldură. Poate din cauză că Rey îi spusese să plece și el tocmai o lăsase în deșert, fără să întrebe nimic. Așa ceva nu avea sens.

Poe lovi trapa cargobotului și rampa de acces coborî. Finn îi urmă pe Poe, Chewie și pe droizi într-o cală întunecată, sufocată de nisip. Ochi nu sigilase nava înainte să fie înghițit de nisip. Probabil crezuse că va reveni repede.

Cala era plină de gunoaie, iar în pereți se vedeau piesele navei – Finn recunoscuse un tanc atmosferic de urgență, un amplificator pentru scutul de particule, precum și sârme, conducte și mânere ale căror utilizări rămăneau un mister, deși ar fi pariat că Poe sau Rey ar fi știut pentru ce sunt. Interiorul era atât de murdar, încât făcea ca Șoimul să pară aproape ordonat. Pe un perete de lângă intrarea în camera de dormit, o placă de metal identifica nava: MOȘTENIREA BESTOON.

— Să încercăm să trezim convertorii, spuse Poe, îndreptându-se către cabina de pilotaj, dând deoparte pânzele de păianjen și gunoaiele.

— Ce navă mizerabilă! spuse C-3PO, iar Finn fu de acord.

Phasma ar fi făcut ca întreaga unitate să frece latrinele cu periutele lor de dinți dacă i-ar fi prins că nu depozitau cum trebuie încărcătura sau nu curățau murdăria.

În timp ce Poe începuse să lovească întrerupătoare, Finn aruncă o privire într-o cutie de transport. Era plină cu pistoale blaster. Se uită în jur, observând alte câteva cutii. Erau toate pline cu arme? Luminile pâlpăiră în jurul lui. Podeaua începu să vibreze pe măsură unitatea operațională revenea la viață.

— Ia te uite, spuse Poe.

În sfârșit, aveau ceva noroc. Dar nu puteau pleca fără Rey, care încă nu revenise în navă.

— Ea unde s-o fi dus? întrebă Finn, fără să se adreseze cuiva anume.

Se repezi spre fereastra cabinei și cercetă deșertul vast. Iat-o. O siluetă mică, bătută de vânt. Reușise să ajungă destul de departe.

— Chewie, spuse Finn, gândindu-se la pasul mai lung și viteza superioară a Wookieeului. Spune-i lui Rey că trebuie să plecăm.

Chewie își gemu acordul, apoi plecă să o aducă. Un moment mai târziu Wookieeul putu fi văzut pe fereastră, dar dispăru imediat în spatele unei formațiuni stâncoase în drumul lui spre Rey.

* * *

Kylo Ren o simți înainte să o vadă. În timp ce zbura cu TIE whisperul de-a lungul deșertului plat, ea era o prezență luminoasă în mintea lui, strălucind practic de determinare și ferocitate. Simți ceva ciudat în piept. Era același sentiment pe care îl avusese atunci când se confruntase pentru ultima dată cu tatăl său, când luase decizia de a-l ucide pe Han Solo. Trebuie să omori trecutul, da, dar trebuie să omori și lumina, pentru a pretinde pe deplin întunericul. În cele din urmă înțelesese. Han Solo era trecutul său. Dar Rey era lumina lui. De aceea, Kylo era încă în agonie. De aceea nu se putea scutura de amintirea mâinii tatălui său pe obrazul lui, a ochilor plini de dragoste și înțelegere. Kylo nu-și distrusese încă lumina. Poate că Împăratul avea dreptate. Ea trebuia să moară. Ori asta, ori trebuia să omoare lumina din ea.

Și iat-o acolo, abia un punct pe nisipul roșietic, cu umerii drepti, înfruntându-l. Fata era îngrozită; o putea simți la fel cum simțea transpirația umezindu-i mânușile. Însă, în ciuda fricii, era neclintită, pregătită și îl aștepta. Ar fi trebuit să fie *înnebunită* de teamă. Ar fi trebuit să se ascundă. Ar fi trebuit să se întoarcă spre întuneric când îi oferise șansa. Cum putea să reziste? Cât de *îndrăzneă*?

Furia îi înroși vederea. Nu-i păsa de Împărat. Nu-i păsa de flota de Distrugătoare. Voia doar ca durerea lui să se sfârșească.

Dacă Rey dorea să supraviețuiască la ceea ce va urma, va trebui să aibă mai multă putere decât avusese până atunci. Să-i arate ce putea.

Privind cum Rey își scoate sabia de lumină și o aprinde, Kylo Ren lovi accelerația.

* * *

Rey văzu TIE-ul apropiindu-se, și îi simți intențiile. Durerea lui Kylo Ren și furia lui ucigașă erau uluitoare.

Dar acum știa exact ce să facă. Vindecarea vexisului o epuizase, dar îi deschisese și căi noi în Forță – ceva despre *a da* și *a lua*, despre o unitate mult mai perfectă decât știuse înainte. Ardea de nerăbdare să vorbească cu Leia despre asta. Deocamdată, însă, nu avea de ales decât să lase Forța să-i zumzăie prin sânge, pregătind-o. Era îngrozită, da, dar era și ciudat de calmă. Luke îi spusese că frica duce spre latura întunecată. Dar se dovedise că teroarea și calmul pot coexista. Poate că asta încerca Leia să o învețe.

Îi permise TIE-ului să se apropie. Simțind că era momentul potrivit, se întoarse și coborî într-o fandare de luptă. Aruncă o privire spre înapoi. El era destul de aproape ca să-i poată vedea forma căștii sale prin fereastra cabinei de pilotaj.

* * *

Finn ura să se simtă inutil în timp ce Poe lovea controalele, făcând ajustări. Podeaua care până acum vibrase sub picioarele lui se stabilizează și zăngănitul turbinelor se transformă într-un zumzet constant. Erau pregătiți pentru zbor.

Dar Chewie nu se întorsese cu Rey.

— Ce naiba face? întrebă Poe. Unde este Chewie?

Finn aruncă o privire pe fereastră. Era greu să vadă detaliile de aici, dar părea că se ghemuise, cu sabia aprinsă. Ar trebui să fie acolo, s-o ajute... Se întâmplă ceva foarte ciudat. Dorind să o ajute, întinzându-se spre ea, simți ceva. Un pericol. O prezență.

— Este Ren, șopti el.

Probabil doar o presimțire rea... nu?

Pregătit pentru orice, pus mâna pe toc pentru a verifica blasterul și coborî rampa spre deșert. Se îndreptă spre stânca în spatele căreia dispăruse Chewbacca, dar se opri brusc când auzi pași și se lăsă în jos. Încet, cu atenție, privi în jurul stâncii – și aproape icni. Chewie fusese capturat. Încheieturile îmblânite îi erau înconjurată de cătușe.

Siluate înalte cu armuri întunecate și arme ciudate îl împingeau către o mână de soldați din trupele de șoc și transportoarele lor. Din siluetele întunecate radia în valuri răutatea; Finn simțea că îl sufoca.

Cavalerii lui Ren. Nu puteau fi nimeni altcineva. Ar trebui să fugă.

Dar în câteva momente, Chewie va fi încărcat într-un transportor și dus va fi. Finn nu avea de ales decât să acționeze acum. Își trase blasterul, intenționând să atace, dar îngheță când alți zece soldați coborâră rampa în formație. Să-i atace pe toți ar fi o sinucidere. Finn ar trebui să se retragă în *Moștenirea Bestoon* și să facă un alt plan.

Nu, asta nu va funcționa. Faptul că era aici un întreg transportor, împreună cu Cavalerii lui Ren și – dacă sentimentul lui era corect – Kylo Ren în persoană, nu putea însemna decât un lucru. Veniseră după Rey și puterea ei. Finn trebuia să o avertizeze.

* * *

Moștenirea Bestoon era gata de decolare, dar acum Poe era singur, fără echipaj, în cabina de pilotaj. Mai întâi Rey și Chewie, acum dispăruse și Finn. Unde naiba erau...

Tresări. Rey începuse să alerge, cu sabia de lumină legănându-se pe lângă ea la fiecare pas. Spre ea venea un TIE, zburând atât de jos încât ridica nori de nisip. O va ajunge imediat.

* * *

Rey aspira aerul în timp ce sprinta. Avea să reușească doar dacă va avea o viteză bună și mult ajutor din partea Forței, dar și antrenamentul cu Leia dădea roade. Era în

formă și picioarele îi erau puternice. Plămânii îi erau capabili. Mai important, mintea îi era pregătită. Se forță, prinzând și mai multă viteză. TIE-ul era acum aproape; îi auzea urlatul foarte puternic. Încă nu era suficient de aproape. Se întinse spre legătura ei cu Kylo și îi simți hotărârea. Aruncă un val de ferocitate înapoi spre el. Umerii o înțepară în timp ce nava se apropia de ea. Nu încă... doar câțiva pași... acum!

Sări și se răsuci spre înapoi, aruncându-și picioarele într-o arc.

Sub ea, Kylo Ren își suci gâtul pentru a-i urmări zborul.

Biciui cu sabia de lumină spre pilonul de suport al aripii.

TIE-ul urlă pe lângă ea într-un nor de praf sufocant.

Ea ateriză corect, înapoi pe nisip. Cu ochii îngustați, gata pentru orice, privi cum TIE-ul începu să se clatine. Simți frustrarea lui Kylo în timp ce compensa din controale. Pilonul de suport se îndoi și aripa stângă ară pământul.

Pierzându-și controlului, TIE-ul căzu, cu aripile desprinzându-se de pe suport. Mingea rămasă, în care se afla Kylo Ren, se rostogoli cu o viteză imposibilă, creând un șanț prin nisip. În cele din urmă, se izbi într-un terasament, unde rămase nemișcată.

Rey își opri sabia de lumină. Spera că era mort. Nu, nu spera asta. Spera... nu știa ce speră. Își agăță sabia de lumină la curea și se îndreptă spre cargobotul lui Ochi.

O siluetă îi apără în față, familiară, cu pantalonii albaștri și cu jachetă de zbor.

— Rey! țipă Finn la ea peste deșert. L-au prins pe Chewie!

Un transportor se ridică la vedere, cu propulsoarele deja strălucind în albastru.

Finn arată cu degetul.

— Chewie este acolo!

Nu. *Nu, nu, nu, nu.*

Mai făcuse asta înainte, să stea neputincioasă în timp ce nisipul îi biciuia pielea, urmărind cum o navă pleca cu cineva pe care îl iubea. Acolo unde fusese calm, acum era doar teroare. Îi umpluse mintea, revărsându-se într-o putere pură și fierbinte. Se întinse cu Forța, imaginându-se cum apucă transportorul, trăgându-l înapoi la pământ.

Chiar îl încetinise. Se clătina în aer. Motoarele sale începură să se vaite.

Rey scrâșni din dinți. Sudoarea îi țâșni pe frunte. Nu îi va lăsa să i-l ia pe Chewie.

* * *

Kylo Ren își smulse masca pentru respira aer curat. A fost un idiot. Stomacul i se clătina de această siguranță inevitabilă, în timp ce pășea cu grijă în jurul epavei arzânde a TIE-ului său. Ea alergase ca un șobolan speriat și, în furia lui oarbă, el cedase în fața ispitei, fără a se gândi că ea putea avea un plan.

Cu această înțelegere veni o altă certitudine, și mai cutremurătoare. Era ușurat că nu o omorâse. Snok îl încurajase întotdeauna să-și urmeze impulsurile. Erau o cale mai scurtă către partea întunecată – și către o putere de neimaginat. Dar impulsul lui de a o ucide pe Rey aproape că distrusese tot ceea ce planificase.

Kylo nu știa cum să se împace cu asta. Calea spre partea întunecată se supunea dorințelor. Dar dorința lui cea mai profundă, lucrul pe care el îl dorea cel mai mult, cerea planificare și răbdare. Împăratul își dăduse seama cum să pună la cale un plan pe termen atât de îndelung, suferind atât de mult și derulându-l cu o atenție atât de dureroasă, încât îl năucea – și îl făcuse fără să fie ispitit de lumină, câtuși de puțin.

Exista o cale. Trebuit doar să o învețe.

Kylo sesiză o apăsare în Forța în timp ce ieșea din fum la aer curat. În depărtare, Rey stătea pe nisip, încordată, cu mâna întinsă spre...

Un transportor în plin zbor? Și reușea să îl încetinească!

Nu conta ce – sau cine – era în acel transportor, de o făcuse pe Rey să încerce atât de disperată să-i împiedice plecarea. Nu avea de gând să o lase să reușească.

Întinse mâna, simțind în mintea sa mașinăria masivă, și trăgând-o spre el.

* * *

Transportorul aproape că îi scăpă din strânsoare, iar ea icni simțind o prezență familiară. Kylo, era teafăr și nevătămat. Rey nu îl va lăsa să-l aibă pe Chewie. Chewie era *al ei*. Se strădui să recapete controlul și simți că nava venea în direcția ei, dar imediat se smuci înapoi. Rey încercă să-și amintească antrenamentele. *Lasă Forța să-ți ghideze acțiunile*, spunea Leia. Dar gândindu-se la Leia, la pregătirea ei, chiar și pentru o secundă, o făcu să-și piardă concentrarea și nava se duse din nou în direcția lui Kylo.

Așa că Rey se încordă cu toată puterea ființei ei. Sânge îi urlă în urechi și inima îi era o tobă masivă în piept. Se concentrează pe furia ei pe Kylo, Primul Ordin, chiar și pe Unkar Plutt. Se concentrează pe frica pentru viața lui Chewie, amintindu-și ce simțise când îl privise pe Han Solo căzând în prăpastia Bazei Starkiller. Se concentrează și pe durere: durerea unui stomac gol, a genunchilor învineții, fără bacta care să-i calmeze, pe senzația de nisip între dinți după o zi plină de vânt, pe tăcerea ascuțită ca un pumnal a singurătății.

Rey deschise gura într-un țipăt tăcut.

Puterea brută îi izbucni din vârful degetelor, îndreptată spre transportor.

Era un fulger albastru, energia pură a Forței, mai strălucitor decât o sabie de lumină, mai cald decât un soare. Își înfășură undele mortale în jurul transportorului, care tresări îi lateral pentru o fracțiune de secundă și apoi explodă într-o minge de foc.

Rey se dădu înapoi, pierzându-și respirația, în timp ce, pe platoul deșertului, ploua cu bucăți din epavă. Transportorul – și toată lumea din interior – fusese distrus. Se uită în jos la mâna ei, cu groază. Apoi privi bucățile epavei. Stomacul i se strânse și, în cele din urmă, țipă, *Chewiiiiiiiiiiii!*, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Ce făcuse?

O voce îi pătrunse prin negura de vinovăție înnebunită:

— Rey! Era Poe, strigând-o. Vin!

El arată spre orizont, iar ea se întoarse. Jumătate de duzină de TIE-uri ale Primului Ordin se apropiau rapid.

— Dar Chewie... El...

— Îmi pare rău! strigă Poe. Dar trebuie să plecăm. Acum!

Vocea lui, împreună cu apropierea rapidă a lui Finn, îi convinseră picioarele să se miște. Nu va mai pierde alți prieteni. Se grăbi spre Finn și împreună alergară spre navă.

* * *

De la distanță, Kylo Ren privi cum cargobotul se ridică pe cer, cu Rey în el.

Îl bătuse *din nou* și, totuși, el era plin de triumf. Avusese dreptate să o preseze. Tocmai ce demonstrase o putere incredibilă, șocantă. Putere întunecată. Putere *Sith*.

Recuperatoarea era aproape gata să treacă în partea întunecată. Și când o va face, își vor ucide *amândoi* lumina, îmbrățișând întunericul.

Atunci, flota de Distrugătoare – și tronul Sith – vor fi ale lor.

CAPITOLUL 8

Cargobotul lui Ochi era în stare să zboare, dar asta nu însemna că era în formă bună. *Moștenirea* rămăsese la sol pe Pasaana ani de zile, ceea ce-i făcea să nu îndrăznească să meargă mai departe până când Rey și prietenii ei nu vor putea să se ascundă puțin, să facă o verificare amănunțită a sistemelor navei, și abia apoi să o ia din loc. Poe le spuse tuturor că știa exact unde să meargă și Rey fu fericită să-i cedeze această decizie. Se așeză pe scaunul copilotului și îi oferî sprijin în timp ce el ascundea *Moștenirea* în inelele unei planete mari, strălucitoare. Inelele erau făcute în mare parte din resturi de gheață. Reflectau destulă lumină de la soarele rece al sistemului și emiteau în mod constant vapori. Era o ascunzătoare bună, una care ar deruta senzorii celor mai multe nave – era perfect pentru contrabandiști. Cândva, îl va întreba pe Poe cum de știa locul ăsta.

— Rey, începu Poe, în timp ce lăsa nava să plutească lângă un bulgăre de gheață, dar când îi văzu fața, se răzgândi cu privire la ceea ce dorea să spună. În schimb, spuse: Voi începe niște diagnostice. De ce nu... iei o pauză?

Nu mai fusese de mult timp atât de gentil cu ea. Ea încuviință fără un cuvânt și se îndreptă spre cala centrală, unde găsi o banchetă îmbrăcată în perne aproape de partea din spate și se lăsă pe ea.

Ce am făcut?

Frica o dusesse în cele din urmă spre partea întunecată. Totul fusese bine atât timp cât frica îi fusese temperată de calm și hotărâre. Dar în momentul pe care se lăsă pradă furiei și terorii... Chewbacca dispăruse. *Șoimul* era probabil dispărut. Pumnalul lui Ochi dispăruse. Stricase totul. Leia va fi atât de dezamăgită de ea când va afla.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, BB-8 scăpă un bip lung, a jale.

— Săracul Chewbacca, spuse C-3PO.

Lacrimile curgeau pe obraji ei. Nu le putea opri. Chewie făcuse atât de multe pentru ea. *Șoimul* era, fără îndoială, al lui de drept, dar după ce murise Han, Chewie îi oferise ei scaunul pilotului. Iar ea răsplătise acest act de enormă generozitate și respect omorându-l.

Finn veni lângă ea. Fața îi era îndurerată.

— Nu a fost vina ta, spuse el.

— Ba da, a fost, spuse Rey, neputând să-l privească. Am pierdut controlul.

— Nu, a fost *Ren*. El te-a făcut să o faci.

Rey clătină din cap.

— Ai văzut ce s-a întâmplat. Puterea aceea a venit din mine. Finn, sunt lucruri pe care nu le știi.

— Atunci spune-mi-le.

O privi, așteptând cu răbdare, fața lui arătând că nu o judeca. Rey nu fusese în stare să se hotărască să-i spună Leiai. Dar poate că îi putea spune lui Finn. Trebuia să spună cuiva sau secretul o va devora din interior.

— Am avut o viziune, șopti ea. Cu tronul Sith. Am văzut cine era pe el.

Ochii lui Finn se îngustară.

— Ren?

Rey dădu din cap.

— Și... eu.

Gura lui Finn se căscă.

Ea se uită în altă parte, neputând să-l privească. Își dori să poată fugi de inevitabila dezamăgire a lui Finn, de șocul din vocea lui când va vorbi în cele din urmă.

Dar nu avea unde să meargă pe acest cargobot minuscul.

Poe veni în cală dinspre cabina de pilotaj. Fața îi era palidă, dar părea la fel de hotărât ca întotdeauna. Fusese atât de serios în ultima vreme, adesea în pragul mâniei încă de pe Crait. Rey știa că el se simțea responsabil pentru decimarea *Rezistenței*.

Ea înțelese ce probleme avea și se pregăti. Nu avea să-l învinovățească deloc pentru că se lua de ea; va suporta totul. Dar el nu se luă de ea.

— Ne-au mai rămas doar opt ore. Deci, ce vom face? spuse Poe.

— Ce *putem* să facem? spuse Finn. Trebuie să ne întoarcem la bază.

Poe clătină din cap.

— Nu avem timp să ne întoarcem. Nu renunțăm. Dacă o facem, Chewie a murit degeaba.

Poe avea dreptate. Rey fusese egoistă lăsându-se cuprinsă de regrete. Mai trebuia să se gândească la *Rezistență*, la planul de găsire a flotei Sith. Chewie și-ar dori ca ea să continue.

— Ce putem face? întrebă Finn, cu vocea la fel de disperată precum se simțea ea. Chewie avea pumnalul. Țasta a fost singurul indiciu asupra *navigаторului*. L-am pierdut.

— Adevărat, spuse C-3PO trist. Inscripția mai e doar în memoria mea, acum.

Capetele lui Finn și Poe se întoarseră spre C-3PO și se holbară amândoi la el.

— Stai așa, spuse Poe. Ai inscripția pumnalului în memorie?

— O, da, stăpâne Poe. Dar o traducere dintr-o limbă interzisă nu poate fi accesată. Ar necesita o ocolire completă a memoriei de redare.

— O *ce* completă? spuse Finn.

C-3PO își flutură brațele.

— Oh, este ceva teribil de periculos, săvârșit fără voia droizilor de către scursuri și infractori!

Finn se luminează.

— Să o facem!

Ochii lui Poe erau îngustați, arătând că se gândea la ceva.

— Cunosce pe cineva care se ocupă de piața neagră a droizilor.

— Piața neagră a droizilor! exclamă C-3PO.

Poe vorbi mai departe, părând aproape că se scuză:

— Dar este pe Kijimi.

— Ce nu este în regulă cu Kijimi? întrebă Finn.

Poe păru să ezite să răspundă. La privirea insistentă a lui Finn, spus:

— Am avut un pic de ghinion pe Kijimi... Poe oftă, apoi adăugă: Dar dacă misiunea asta nu reușește, totul a fost degeaba. Tot ce am făcut. În tot acest timp.

Finn dădu din cap.

— Mergem până la capăt.

Rey privea de la unul la altul cum vorbeau, fără să spună nimic, așteptându-se totuși ca ei să o învinovățească, poate chiar să înceapă să strige. Dar nu o făcură. Deloc. În schimb, amândoi se uitară la ea pentru sugestii. Încă aveau încredere în ea, amândoi, chiar și Finn, care îi cunoștea secretul cel mai întunecat. Nu fu în stare să vorbească în timp ce se întinse și luă mâna lui Finn. La rândul său, Finn se uită la Poe și își întinse propria mână. Poe ridică o dată din umeri și apoi îl luă de mână.

— Pentru Chewie, spuse Rey.

C-3PO veni lângă ei și încercă curajos să îi ia și el de mâini, în ciuda faptului că nu putea articula complet coatele și nu se orienta adecvat în spațiu. Ignorând faptul că lovise accidental piciorul lui Finn cu piciorul său dur, metalic, C-3PO spuse solemn:

— Pentru Wookiee.

Nu subestima niciodată un droid, gândi Rey.

Se ținură de mâini pentru o vreme. Poe fu primul care se desprinse.

— Spre Kijimi. spus el și plecă spre cockpit pentru a-și termina diagnosticul.

Finn îl urmă.

Rey era gata să meargă după ei și să se facă utilă, dar BB-8 îi distrase atenția când se rostogoli spre un colț unde era aruncată o cârpă veche și plină de cocoloașe. Deschise un compartiment și întinse brațul de apucare, dând deoparte pânza. Sub ea era un droid verde ruginit, la fel de lipsit de viață și de rece ca o piesă veche. Era mic, cu cap conic și cu mecanism monociclu. Singurii droizi atât de mici pe care Rey îi întâlnise vreodată erau folosiți strict pentru muncă de întreținere și igienizare. Acesta părea diferit. Avea un compartiment motivator și un tablou emițător superior.

BB-8 deschise un panou lateral de pe micul droid ruginit, se conectă și începu să-l încarce. Rey nu era sigură ce va rezolva asta, dar nu-l putea învinovăți pe BB-8 pentru că încerca să dea puțin din propria sa forță vitală pentru a ajuta pe cineva. Dintr-o dată, micul droid se trezi la viață.

— A-a-acumulator încărcat! anunță el.

Încercă să se rostogolească înainte, dar unica sa roată scârțâi în semn de protest. Se uită în sus la BB-8, uimit și întrebător, zbârnâind spre droidul mai mare pe un ton adorabil.

— Sa-salut! spuse micul droid.

BB-8 se răsuci, spunându-i să-l urmeze. Împreună, se rostogoliră spre Rey, roata micului droid scârțâind cu fiecare rotație.

— Bună-bună! spuse droidul către Rey. Sunt D-O.

— Bună, spuse Rey, întinzându-se să-l atingă, dar D-O se dădu înapoi, ferindu-se într-un colț.

— Nu, nu, nu mulțumesc, spuse el.

Ea îi respectă dorința, retrăgându-și mâna. Avea mare nevoie de lubrifiant, dar Rey nu văzu nicăieri în cală provizii pentru întreținerea droizilor. Ce persoană oribilă ținea un droid, dar nu îl întreținea niciodată?

BB-8 ciripi o întrebare.

— Se pare că cineva l-a tratat prost, răspunse Rey.

Micuțul D-O își ridică capul la ea.

— Totul e bine, îi spuse ea. Acum ești cu noi.

* * *

Generalul Hux inspiră adânc înainte să pășească pe puntea *Statornicului*. Șoimul *Mileniului* fusese rechiziționat. Supervizase el însuși cele trei TIE-uri care îl remorcaseră în hangarul de incinerare. Dar nu era suficient. Ren nu se afla în prezent la bord, dar era Generalul Loial Pryde, iar el era ascultat și era favoritul lui Ren. Orice îi raporta Hux, și cum o făcea, era retransmis în detaliu. Hux avea de jucat o carte. Trebuia să o joace cu atenție. Își îndreptă umerii și intră ca și cum era cel mai încrezător din galaxie. Ofițerii de pe punte îl ignorară în timp ce mergea spre Generalul Pryde și i se alătura pe pasarela superioară. Un droid de întreținere dispăru din calea sa.

— Am adus nava recuperatoarei, începu Hux. Dar ea a scăpat.

Generalul Pryde nu spuse nimic.

— Sub comanda *Cavalerilor lui Ren*, spuse Hux la subiect, am suferit pierderi. Trupe, TIE-uri, un transportor a fost distrus...

— Am văzut raportul, se răsti Pryde. Asta-i tot?

— Nu, domnule General Loial, spuse Hux.

Deseori omitea lucrurile mici din rapoartele sale. Hux justifica asemenea redactări către superiorii săi citând probleme de securitate. Dar erau de fapt pentru momente ca asta. Hux trebuia să vadă reacția lui Pryde, să înțeleagă răspunsul bătrânului în timp real. Dacă Pryde se lăsa citit doar în spatele unui birou, în intimitatea încăperilor sale, Hux nu va ști niciodată cum primea veștile.

— A mai fost un transportor în deșert, spuse Hux. Ne-a adus un prizonier valoros. Pasul lui Pryde ezită. Forțele *Rezistenței* fuseseră mult decimate pe Crait. Oricine mai rămăsese era foarte valoros.

— Prizonier? întrebă Pryde.

Hux zâmbi.

— Veniți cu mine.

* * *

Hux îl conduse pe Pryde până la ușa unei celule care se afla chiar lângă hangarul de incinerare. Pardoseala neagră strălucitoare din jur era presărată cu nisip și praf de pe Pasaana. Hux era pe punctul de a-l admonesta pe soldatul care păzea ușa, dar un droid de serie MSE-6 se strecură și se ocupă de mizerie așa că Hux decis să îl lase în pace. Deocamdată. În schimb, îi făcu semn soldatului că erau gata să vadă prizonierul.

Ușa se deschise, dezvăluind o creatură încătușată, imposibil de înaltă și păroasă, înconjurată de mai mulți soldați. Când îi văzu pe Hux și Pryde, gemu tare, dezvăluindu-și dinți lungi. Respirația îi mirosea de parcă i se strecurase ceva în gât și murise acolo.

Pe stele! Wookiee erau creaturi dezgustătoare.

— Fiara care obișnuia să zboare cu Han Solo, îi spuse Hux lui Pryde.

Wookieeul răcni, suflând părul lui Hux spre față. Generalul reuși să se abțină să tresară, dar își simți obraji tremurând de efort.

— Du-l în camera de interogatoriu nr. 6, spus Pryde cu scârbă.

Pryde se îndepărtă și Hux îl urmă, ușurat în secret să iasă din raza de acțiune a acelor dinți.

* * *

Orașul Kijimi era un oraș străvechi, cândva grandios, care fusese de-a lungul secolelor sculptat încetul cu încetul într-un munte înzăpezit. Străzile sale pietruite se răsuceau în unghiuri abrupte, mici, și treptele alunecoase poleite cu gheață și zăpadă făcuseră ca multe persoane să regrete că îl vizitau.

Poe se grăbi pe o alee, cu gluga hainei trasă peste chip, cu respirația înghețându-i în aer. Zăpada cădea, făcând ca fiecare pas să fie alunecos și periculos. Era amețit, inima îi bătea repede și simțea că va avea o durere de cap acută. Știa din experiență că organismul se acomoda în timp cu altitudinea, dar el spera să nu stea prea mult acolo.

Între timp, nu-și permitea să se îmbolnăvească din cauza altitudinii. În timp ce mergea, respira de multe ori profund și lent pentru a-i oferi corpului său cât mai mult oxigen posibil. Era noapte, dar ca toate orașele mari, Kijimi nu dormea niciodată.

Lămpile cu ulei, aplicile cu sodiu și, ocazional, fereastra vreunei cantine, aduceau lumina pe străzile stâncoase. Încercă să le evite pe toate, rămânând în întuneric.

Pentru că trupele Primului Ordin erau peste tot.

Poe privi din umbră cum un grup de soldați bătea într-o ușă, cerând să intre. Mai jos pe stradă, găsisese o mică familie ghemuită sub o copertină, încercând parcă să dispară în piatră. După un alt cot, auzi un alt set de pași și Poe privi un soldat cum trăgea de lângă mama ei o fetiță mică, care plângea. Își dorea să poată face ceva pentru a le ajuta. Putea. Trebuia să-l găsească pe cel care se putea ocupa de droid, să traducă ce era scris pe pumnal și să distrugă flota de Distrugătoare. Asta ar putea pune capăt pentru totdeauna tuturor acestor lucruri.

Nu trebuia decât să-și dea seama cum să facă asta.

Poe intră în cartierul Hoților, iar aleile se îngustară. Un miros nociv îl făcu să tresară. Canalizarea dădea pe-afară. Asta însemna că unul dintre syndicatele criminale preluase acest teritoriu. Probabil era vorba despre *Colectorii Intracluster*, care erau

notorii pentru că amânau reparațiile, lăsând în paragină facilitățile de bază precum instalațiile sanitare și energia doar pentru a economisi câteva credite. I se rupea puțin inima. Amintirile sale despre Kijimi erau mixte în cel mai bun caz, dar ura să vadă locul degradându-se și mai mult, sugrumat de ocupația Primului Ordin. Se întâmplase în sistemul Yavin, pe Corellia, iar acum chiar și lumi îndepărtate precum Pasaana nu mai erau sigure. Primul Ordin distrugea tot ceea ce făcea galaxie luminoasă și frumoasă. Kijimi, ca atâtea altele, era acum o umbră a ceea ce fusese cândva.

Poe ajunsese în sfârșit la prietenii săi, care-l așteptaseră într-o nișă întunecată. Rey, Finn, chiar și C-3PO, purtau haine lungi, cu glugă, pe care Poe le furase din *Casa Ghildei Opranko*. Droidul de protocol îl informase pe Poe că termostatul său intern făcea inutilă haina, dar îi mulțumi totuși. Oricum, Poe îi ordonase lui C-3PO să-și țină gluga peste capul său auriu, lucios. Doar BB-8 și noul său mic prieten rămăseră nedeghizați.

— Sunt soldați peste tot, le spuse Poe. Trebuie să găsim o altă cale.

— Atunci sugerez să plecăm, spuse C-3PO, prea tare. Cine votează să plecăm?

— Liniștește-te, C-3PO, ordonă Poe.

Oare droidul își modula *vredată* volumul vocii?

— Urmați-mă.

Abia făcuseră doi pași când Poe îi opri din nou. Droidul cu cap de con scârțâia ca o rozătoare pe moarte.

— Putem face ceva în privința asta? întrebă el.

— Stăpâne Poe, spuse C-3PO. Îl voi duce.

Se aplecă, ridică droidul micuț și îl puse sub un braț. Rey întinse mâna și trase haina lui C-3PO, acoperindu-i pe amândoi.

— Mulțumesc, mulțumesc, se auzi o voce înăbușită.

Porniră din nou. Nasul și obrajii lui Poe amortiseră în aerul înghețat. Îl vor furnica și mânca nebunește atunci când, în sfârșit, va sta la căldură. În trecut, mulți dintre amicii săi suferiseră degerături. Era unul dintre numeroasele motive pentru care se bucurase când plecase de aici.

Poe îi conduse pe străzile răsucite, până pe un rând de scări, având tot timpul grijă să evite echipele de soldați și privirile nedorite. Se așteptase pe jumătate ca Finn sau Rey să-l întrebe cum de știa atât de multe despre acest loc; fuseseră de neoprit pe tot drumul până aici, întrebându-l cum ocolise sistemele de siguranță ale speederelor, cum găsisese ascunzătorile contrabandiștilor, totul. Dar erau tăcuți ca un mormânt în timp ce se strecurau prin pasaje înguste, cu atenția încordată.

Ajunseseră aproape de destinație.

— Bine, șopti Poe. Hai să coborâm pe...

Vârful țevii unui blaster i se propti brusc de craniu. Poe închise ochii. Se temuse de asta. Oricât de bine te strecurai pe Kijimi, era întotdeauna cineva mai bun ca tine.

— Am auzit că ai fost zărit la Peștera Călugărilor, se auzi o voce de femeie, filtrată printr-o cască cu codificator vocal. El știa acea voce, chiar și prin codificator. M-am gândit, continuă ea, *nu este atât de prost încât să revină aici*.

— Oh, ai fi surprinsă, spuse el.

Îndrăzni să o privească. Era Zorii Bliss. Înaltă și suplă, într-un costum de zbor castaniu cu marginile colorate în galben maroniu. Exact cum și-o amintea. Cu excepția noilor blastere gemene, iar casca și viziera – care îi mascau întreaga față – aveau mai multe urme de lovituri.

— Ce se întâmplă? întrebă Finn.

— Cine este? spuse Rey.

— Ăă, Zorii, ei sunt Rey, Finn și...

Presiunea blasterului pe craniul său spori.

— Pot să apăs pe trăgaci chiar acum, spuse ea.

— Te-am văzut făcând lucruri și mai rele.

- Pentru mult mai puțin.
- Putem încerca să discutăm despre asta? întrebă el.
- Nu. Vreau să-ți văd creierul în zăpadă.
- Deci, încă ești supărată?
- Ce *este* asta? spuse Rey.

Poe știa acea privire. Prietena sa apela la Forță. Trebuia să dezamorseze rapid această situație.

— Chiar am sperat să nu te mai văd niciodată, Poe Dameron din *Rezistență*, spuse Zorii.

Spusese cuvântul *Rezistență* ca și cum ar fi fost ceva putrezit.

— Oh, suntem cu *toții* din *Rezistență*! spuse C-3PO.

— 3PO! se răsti Finn. *Taci din gură.*

Din când în când, era mai bine să începi cu adevărul. *Acum e acum*, gândi Poe.

— Avem nevoie de *ajutor*, Zorii, spuse el. Trebuie să-i crăpăm repede capul acestui droid.

— Scuzați-mă? spuse C-3PO.

— Încercăm să-l găsim pe Babu Frick, adăugă Poe.

— N-ai noroc, spuse Zorii. Babu lucrează acum doar pentru echipă. Din care tu nu mai faci parte.

Odată cu cuvântul *tu*, presiunea asupra craniului său deveni insuportabilă.

Rey privi de jur împrejur.

— Ce fel de echipă? întrebă ea.

— Ce amuzant că nu v-a zis niciodată, spus Zorii, pe un ton care însemna că nu era deloc amuzant. Vechea slujbă a prietenului vostru era contrabanda cu mirodenii.

Umerii lui Poe coborâră. Gata. Acum n-avea să se mai sfârșească niciodată.

— Stai, stai, stai, spuse Finn imediat. Ai fost *contrabandist de mirodenii*?

— Și tu ai fost în trupele de șoc! răspunse Poe.

— Ai fost *contrabandist de mirodenii*? se băgă și Rey.

— Tu reciclai gunoaie? Am putea face asta toată noaptea...

Două siluete apăruseră din întuneric, înalte, înarmate, câte una din fiecare direcție, blocându-le ieșirea. Zorii mută blasterul pe gâtul lui Poe.

— Nu ai toată noaptea, mârâi Zorii. Nu ai nici măcar *acum*. Știi, încă mai sap să ies din gaura în care m-ai băgat când te-ai alăturat *Rezistenței*. Privirea ei se mută spre Rey. Tu? Tu ești cea pe care o caută. Recompensa pentru ea ne-ar putea rezolva problemele. Ordonă apoi spre siluetele care se apropiaseră: Djak'kankah! Pe toți!

— Nu Djak'kankah! protestă Poe, dar Rey deja se mișca precum fulgerul, învărtindu-și bastonul pentru a smulge blasterul din mâna lui Zorii.

În aceeași mișcare unică, fluidă, învărti bastonul, lovind cu un capăt fața unuia dintre partenerii lui Zorii, apoi înfundă celălalt capăt ca pe o sulită în fața celuiilalt.

Înainte ca cineva să poată reacționa, Rey își aprinse sabia de lumină și îi puse vârful la gâtul lui Zorii. Zorii trebuie că auzise trosnetul lângă ureche, trebuia să-și fi dat seama că era ținta unei arme Jedi antice.

Dar reacțiile lui Zorii erau întotdeauna ascunse de cască.

Lui Poe nu îi păru rău să admită că se simțea un pic cam îngâmfat când Rey vorbi, cu o voce nenatural de amabilă.

— Chiar avem nevoie de ajutorul tău. *Te rog.*

Zorii o studia pe Rey prin cască. Poe o putea auzi respirând, o putea auzi *gândind*.

— Nu că ți-ar păsa, zise Zorii în sfârșit, cu vocea la fel de calmă și fermă ca întotdeauna, cu masca încă închisă, dar cred că ești în regulă.

Rey clipi.

— Îmi pasă.

Își închise sabia de lumină, punând-o la centură.

Zorii se uită spre Poe. Îi dispăruse un pic tensiunea din umerii după ce luase decizia.

— Putem ajunge la Babu prin Cartierul Hoților.

O porni înainte și Poe le făcu semn prietenilor săi să o urmeze. În spatele lor se auzi inconfundabilul *tropăit* al trupelor de șoc mergând în formație. Se strecurară de pe alee înainte să poată fi reperați.

În timp ce treceau printr-un pasaj înzăpezit, Finn se aplecă spre el și îi șopti:

— Poe Dameron: *contrabandist de mirodenii*.

— Termină.

— *Contrabandist de mirodenii*.

— Gata, spuse Poe.

Aruncă o privire spre Rey, care tăcea, încruntată, pierdută în propriile gânduri. Sau poate că era concentrată. Poate simțise ceva.

CAPITOLUL 9

Rey nu se putu abține să nu încerce să calculeze valoarea în porții nutritive a ceea ce vedea. Atelierul lui Babu Frik era un labirint înghesuit de unelte și piese de droizi. Zidurile erau acoperite în întregime de rafturi, îngrămădite cu fire și electronică.

Fiecare suprafață a mesei era acoperită, fiecare ungher și crăpătură erau pline până la refuz. Piese de atârnavă chiar și de tavan; Rey observă atârând o pereche de picioare dezmembrate, probabil ale unui vechi droid de luptă. Era o avere în piese.

Cupola aceea cap de astromec, de exemplu, era într-o stare foarte bună. Era făcută din plastex, ceea ce însemna că era ușor să elimine semnele de arsură și să o vândă pentru...

Ceva îi lovi piciorul. Un droid îngrijitor curăță un pic zăpadă topită pe care o duseseră ei, apoi se îndepărta.

— N-am nici cea mai vagă idee de ce mi-am dat acordul, spuse C-3PO, atrăgând atenția lui Rey înapoi asupra droidului. Sigur sunt defect.

Era rezemat de un banc de lucru, cu atât de multe fire ieșindu-i din cap, încât aproape părea că i-ar fi crescut blană.

— O să fii în regulă, îl asigură Rey.

Însuși Babu Frik era aproape invizibil, ascuns în spatele plăcii spate a capului lui C-3PO. Era una dintre cele mai mici ființe pe care o văzuse Rey vreodată, fiind abia cât antebrațul ei de înalt. Lucra în capul C-3PO cu o electrosondă, mormăind în Anzellană, ocazional presărată cu cuvinte în Bazică. Avea o față cenușie evidențiată de ochii strălucitori, inteligenți și de sprâncenele gri la fel de lungi și de rigide ca un pământ.

Ochelarii de sudură pe care îi purta pe cap erau protejați împotriva arsurilor. În ce fel de muncă periculoasă era el implicat dacă avea armură de lucru militară?

Rey se ghemui lângă el.

— Babu Frik? spus ea. Poți să ne ajuți cu asta?

Babu răspunse, dar Rey nu înțelese ce spunea. Se uită spre contrabandista de mirodenii.

— Zorii? spuse Rey. O să mergă?

Zorii spuse ceva în Anzellană și Babu răspunse, enervat parcă pentru că era întrerupt. Cuvintele erau încântătoare, zângănind unul de altul rapid și tăios, precum piesele metalice dintr-o cuvă de topire. Rey își dori să aibă timp să-i învețe limba.

— Babu că a găsit ceva în memoria interzisă a droidului, spuse Zorii. Cuvinte traduse din... limba Sith?

— Da! spuse Rey.

— Da, asta ne trebuie, afirmă Poe.

Contrabandista de mirodenii se întoarse spre Poe.

— Te-ai încurcat cu unul care vorbește Sith? întrebă Zorii și Rey ar fi putut jura că Zorii aruncase o privire spre sabia de lumină de la centura ei.

— Poți să-l faci să traducă? spuse Finn.

Zorii și Babu vorbiră unul cu altul. Apoi Zorii spuse:

— Da. Dar dacă faceți acest lucru, veți declanșa o ștergere completă a memoriei.

— ...ștergere completă a memoriei? spuse C-3PO cu o voce tremurătoare.

— Stai puțin, îi spuse Poe lui Babu. Spui că dacă-l facem să traducă, nu-și va mai aminti nimic?

— Droid amintește gol! spuse Babu.

— Nu! spuse C-3PO.

— Gol-gol, spuse Babu.

— Trebuie să existe un alt mod, pledă C-3PO.

— R2 nu are făcută o copie de rezervă la memoria ta? spuse Finn.

— Să fim serioși, domnule, spuse C-3PO. Unitatea de memorie a lui R2 e recunoscută ca fiind instabilă.

Rey ura asta. C-3PO avea dreptate, desigur – într-un fel. Leia îi povestise câte ceva despre istoria droidului. Împreună cu R2-D2, supraviețuise Războiului Clonelor, Războiului Civil Galactic și acum cu *Rezistența* împotriva Primului Ordin. Tatăl lui Leia, Anakin, îl construise pe C-3PO pe când era mic. Dar droidul auriu își amintea nimic despre asta. Memoria lui fusese ștersă cel puțin o dată din câte știa Leia.

Rey nu era sigură că putea să-i facă din nou asta.

— Tu știi mai bine decât oricare dintre noi ce șanse sunt, spuse Rey ușor. Avem de ales?

C-3PO tăcu o vreme, gândindu-se. Apoi murmură:

— Dacă această misiune nu reușește, totul a fost în zadar. Tot ce am făcut... în tot acest timp...

Erau cuvintele exacte ale lui Poe de mai devreme, înainte să se țină de mână și să promită că vor continua. Droizii continuau să o uimească. C-3PO ridică capul. Privirea lui se mută la fiecare dintre ei, pe rând, zăbovind pe o față apoi pe alta.

— Ce, ăă... ce faci acolo, 3PO? întrebă Poe.

— Arunc o ultimă privire, domnule. La prietenii mei.

Stăteau cu toții tăcuți, urmărindu-l pe C-3PO cum își lua la revedere. Rey nu putea să creadă că se întâmpla asta. Îl pierduse pe Chewie și acum îl putea pierde pe C-3PO. Câtă pierdere mai putea îndura o persoană?

— Ce trist, spus D-O.

Sunetul unui vehicul mare se auzi prin pereți. Babu ridică capul și spuse:

— O-oh.

Zorii își curăță gâtul.

— Încep raidurile de noapte. Mă duc să observ.

Începu mișcarea de plecare.

— Vin cu tine, spuse Poe.

— Nu ai avut niciodată încredere în mine, spuse Zorii, râzând puțin.

— Tu ai încredere în mine? întrebă el.

— Nu.

Zorii și Poe ieșiră împreună din atelier. Rey îi urmări plecând, întrebându-se cât de mult putea să-l preseze pe Poe să vorbească despre ce era între el și contrabandista de mirodennii. După plecarea lor, C-3PO i se adresă lui Babu Frik cu o voce curajoasă și fermă:

— Poți continua.

* * *

Poe și Zorii stăteau pe acoperișul atelierului lui Babu. Orașul se desfășura dinaintea lor, întunecat și înghețat. Kijimi obișnuia să se liniștească la ora asta târzie din noapte, dar nu se mai întâmpla așa. Sclipirile de laser străluceau scurt printre clădiri. Strigătele îndepărtate răsunau ciudat peste acoperișuri. La câteva blocuri distanță, un pășitor UA-TT al Primului Ordin mergea cu zgomot pe stradă. Poe văzu o siluetă mică fugind rapid de pașii lui grei, pentru a-și salva viața. Se bucura că Zorii adusese termosul, pentru că avea într-adevăr nevoie să bea ceva. Poe ridică termosul și sorbi. Lichidul îi arse gâtul, încălzindu-i interiorul. Oftă. Trecuseră ani buni de când nu mai băuse skordu. Era o băutură populară pe Kijimi, distilată dintr-o ciupercă care creștea în peșteri și crevase înghețate, la altitudine mare. Legenda locală spunea că o inventaseră călugării Dai Bendu, în vremuri când Orașul Kijimi era o cetate religioasă –

aproape un sfânt loc – înainte ca orașul să fie năpădit de hoți, locuitori ilegali și refugiați. Poe nu era sigur dacă crezuse vreodată că Kijimi City fusese cândva un loc de pace și contemplare. Dar cu puțin skordu în burtă, aproape că se putea preface.

— În fiecare noapte este atât de rău? întrebă Poe.

Se uită peste acoperișuri. Orașul Kijimi era un oraș în care se bea, deoarece băutura păstra corpul cald. Cantinele care vindeau skordu sau Ultra-Ox făceau avere. Dacă era să o ia de la capăt, s-ar putea face contrabandă cu băutură nu cu mirodenii.

Îi oferi termosul lui Zorii.

— În cele mai multe nopți, este mai rău, spuse ea. Primul Ordin a luat cea mai mare parte a copiilor. Nu mai suport strigătele. Am economisit destul ca să mă retrag. Plec în colonii.

Poe întoarse rapid capul pentru a o privi. Ea luă termosul și își întoarse fața. Ieșind din raza vizuală, masca ei se deschise. Își dădu capul pe spate pentru a lua o înghițitură. Apoi, masca se închise. Zorii îi înapoie termosul, cu chipul acoperit din nou.

— Cum? întrebă el. Toate drumurile sunt blocate.

Nimeni nu ajungea în Colonii în zilele astea fără autorizație specială. Primul Ordin dorea ca toată lumea să rămână aici, în sectoare bine cartografiate, unde putea fi controlată. Zorii băgă mâna într-un compartiment de la centură, scoțând un obiect mic care strălucea în lumina palidă a unei lămpi cu ulei din apropiere. Era rotund ca o monedă și reticulat, având mufă pentru conectare. Poe fluieră apreciativ.

— Medalionul unui căpitan din Primul Ordin. Niciodată n-am *văzut* una adevărată, spuse el.

— Liberă trecere prin orice blocadă. Aterizare privilegiată în orice garnizoană.

— Pe cine ai mituit? Ce ai plătit? întrebă Poe, cu voce neîncrezătoare.

Zorii atinse masca în lateral. Scutul vizierei se retrase, dezvăluind în sfârșit ochii verzi distanțați, care păreau aproape galbeni în lumina lămpii. Poe înghiți cu zgomot. Ochii ei îl afectaseră întotdeauna într-un mod ciudat.

— Vrei să vii cu mine? spuse ea, părând brusc vulnerabilă.

* * *

Fusese o călătorie rapidă cu naveta înapoi pe nava de comandă și nu îi dăduse lui Kylo Ren suficient timp să se pregăti. Se opri dinaintea ușii Interogatoriului numărul Șase, adunându-și gândurile. Acum avea toată puterea, își reaminti el. Wookieeul era trecutul lui. Nu însemna nimic pentru el. Kylo deschise ușa.

Chewbacca era încătușat de perete. Ridică privirea spre Ren, cu ochi furioși.

— Nu am uitat că m-ai împușcat, spuse Kylo.

Din cauza acelei răni fusese înfrânt de Rey. Dacă ar fi fost apt de luptă, recuperatoarea nu l-ar fi bătut niciodată.

Cu o mișcare a mâinii lui Kylo, cătușele lui Chewbacca se deschiseră și căzură pe podea. Scoase sabia de lumină de la centură. O aruncă pe podea.

— Ucide-mă, îl tentă Kylo. Sunt neînarmat. Asta e șansa ta. Răzbună-te pentru Han Solo.

Chewbacca nu fusese niciodată prost, așa că nu făcu nicio mișcare. Dar mârâi, amenințător și pe un ton scăzut.

— Simți? continuă Kylo, fără milă. Te face să te simți viu, nu-i așa? Arsura aia. Partea întunecată. Te face *puternic*. Tu înțelegi asta. Recuperatoarea va înțelege și ea.

Simți o înțepătură de teamă din partea Wookieeului, la numele lui Rey. Kylo zâmbi, pentru că tocmai i se arătase calea. Lui Chewbacca îi plăcea de fată. Cu timpul, o va iubi la fel de mult cum îl iubise pe Han Solo. În felul în care nu îl iubise niciodată cu adevărat pe Ben. Snoke fusese cel care-i arătase asta. Vocea lui Kylo scrâșni de furie.

— Care este misiunea ei? Unde se duce? Răspunde... sau te voi face să răspunzi.

Ar fi trebuit să fie satisfăcător să-l privească pe Chewbacca tresărind de frică. Kylo ar fi trebuit să simtă plăcere atunci când se întindea spre Forță, intrând în mintea Wookieeului, smulgându-i amintirile și gândurile. În schimb, fusese epuizant. Văzu sclipiri cu Wookieeul râzând cu un Han Solo mult mai tânăr decât își amintea el însuși. Simți bucuria lui Chewbacca când cel mai bun prieten al său se căsătorise cu femeia pe care va ajunge să o iubească ca pe o soră. Îl văzu pe Wookiee jucându-se cu un copil mic, învățând un băiat mai în vârstă să zboare cu speederul, trăgând la țintă cu un tânăr – cu blasterele setate pe imobilizare – într-un manechin de ocazie făcut din pietre.

Unchiule Chewie, îl strigase pe atunci. Lui Kylo i se rostogolea greața prin stomac când, în cele din urmă, plecă din camera de interogatoriu. Găsise ceea ce dorea.

Cu siguranță sentimentul triumfului va urma în curând.

* * *

În interiorul atelierului, Rey îl urmărea pe Babu cum lucra la C-3PO. Placa capului droidului de protocol fusese îndepărtată și Babu era băgat până la coate, adânc în interiorul capului lui C-3PO. De departe, prin piatra zidului clădirii, se auzeau în surdina țipete. Ocazional – focuri de blaster. Rey nu era sigură dacă Primul Ordin sfâșia orașul căutându-i pe ei sau dacă era tot timpul așa. Se uită spre Finn, care tresărea la fiecare sunet de luptă. Nu de teamă, remarcă ea, ci de milă. Era unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunoscuse vreodată. Nu, cel mai bun.

Rey așteptase atât de mult timp pe Jakku să i se întoarcă părinții, zgâriind zilele de peretele metalic al AT-AT-ului ce-i servea drept casă. Dar nu s-a întors nimeni. Avea amintiri vagi despre Unkar Plutt care o crescuse câțiva ani, fără tragere de inimă, grosolan, înainte să o trimită în deșert pentru a-și câștiga mâncarea, copil fiind. Nici măcar nu se deranjase vreodată să verifice. Să-i pese. Apoi îl cunoscuse pe Finn și, după puțin timp împreună, fusese capturată de Kylo Ren și dusă pe Baza Starkiller.

Atunci, Finn făcuse ceva ce nimeni în viața ei nu mai făcuse înainte, lucrul pe care își dorea să îl fi făcut părinții ei: venise după ea. Punându-se într-un pericol extraordinar. Înainte să se afle că poate mânui o sabie de lumină sau folosi Forța sau orice altceva. Ea era un nimic, doar o recuperatoare de pe o planetă mizerabilă, când el își riscase viața pentru a o salva pe a ei. Și ea nu uitase niciodată asta.

Scănteile zburară din capul lui C-3PO, surprinzând-o. Nu mai putea suporta să privească. Rey se îndepărtă și se lăsă în jos pe podea. BB-8 se rostogoli și ciripi ușor. În spatele lui veni D-O, care-l urma nerăbdător, cu roata scârțâind la fiecare revoluție.

Rey apucă o cutie de ulei și se îndreptă spre micul droid, care se retrase imediat la vederea lui Rey care se întindea spre el, cu un obiect necunoscut în mână.

— Este doar ulei, spuse ea cu blândețe. Nu vei fi rănit. Îți promit.

* * *

Hux se alătură lui Pryde și Amiralului Griss în urma Liderului Suprem Kylo Ren în timp ce se îndepărtă de hangar și de camera de interogatoriu.

— Vreau ca toate obiectele Wookieeului să fie aduse în camera mea, spus Ren.

Hux își ascunse zâmbetul. Ren avea practic spume la gură. El avea un trecut cu copilotul tatălui său și se întâmplase ceva când îl văzuse pe Wookiee. Probabil că Liderul Suprem nu gândea limpede. Era bine.

— Domnule, zise Generalul Pryde. *Cavalerii lui Ren* au găsit urma recuperatoarei. Ren se poticni.

— Până la o așezare numită Kijimi, adăugă Amiralul Griss.

— Acum o caută acolo, spus Pryde.

Hux trebuia să intervină înainte ca ceilalți să-i mai dea și alte vești bune.

— Să distrugem orașul, Lider..., întrebă el.

Ren propti un deget lung în fața lui Hux, închizându-i gura, efectiv.

— Stabiliți un curs spre Kijimi, spuse el. O vreau vie.

Cuvintele sale îi trimiseră pe fiecare în treaba lui, iar Kylo Ren plecă singur. Hux stătea cu mâinile încleștate la spate și îl privea plecând, întrebându-se cum de reușea mereu să spună ce nu trebuia.

* * *

Zăpada cădea, topindu-se pe casca lui Zorii. Poe se uită la ea. *Cum să spui nu unor ochi ca ăștia?* oftă el. *Te gândești la toți ceilalți de care îți pasă, uite-așa.*

— Nu pot părăsi acest război, îi spuse Poe lui Zorii. Nu până când nu se termină.

Pe măsură ce noaptea pe Kijimi devenea și mai rece, Poe își aminti ceva ce Leia îi amintea constant: *recrutează mereu.*

— *Rezistența* ar putea folosi un pilot ca tine, îi spuse lui Zorii. Într-adevăr, era un pilot foarte bun, mulțumită într-o mare măsură învățăturilor *lui* și încurajării. Aproape că nu mai avem pe nimeni.

Apoi își închise gura. Admițând cât de îngrozitoare devenise situația probabil că *nu* era cea mai bună strategie de recrutare. Nenorocirea aia de skordu îl făcuse atât de vorbăreț.

— De ce? spus ea. Auzi despre grupuri rebele peste tot prin galaxie.

— Sunt doar povești, murmură el, privindu-și mâinile. Am trimis un apel de ajutor în bătlălia de pe Crait. Nu a venit nimeni. Primul Ordin i-a făcut pe toți să fie atât de speriați... încât *mă tem* că au renunțat în sinea lor.

De atunci, devenise clar că Primul Ordin controla atât de multe linii de comunicație, avea atât de multe stații de bruiaj în locații strategice de-a lungul galaxiei, încât nu puteau fi siguri că cererea lor de ajutor chiar fusese auzită. Leia și Poe își petrecuseră lunile următoare încercând să contacteze aliații și prietenii vechi, să restabilească comunicațiile, să consolideze rețeaua de simpatizanți și spioni. Luaseră chiar legătura cu foștii imperiali și salvaseră din închisoare niște ținte de prim rang ale Primul Ordin. Dar progresul lor era dureros de sporadic și Poe nu putea scapa de cea mai mare frică a sa: că adevăratul motiv pentru care nimeni nu venise era că își pierduseră cu toții speranța.

— Nu cred că tu crezi asta, spuse ea. Se uită în sus la crestele de munte zigate; în perioada asta din noapte păreau niște lame masive în umbră. Ei câștigă făcându-vă să credeți că sunteți singuri. Îți amintești? Noi suntem mai mulți.

De-a lungul orizontului întunecat, apără o mână de nave, mici la început, dar din ce în ce mai mari, pe măsură ce se apropiau. Atunci când au trecut de limitele orașului, s-au răspândit și au aprins faruri uriașe. Luminile se plimbau înapoi și înapoi, luminând secțiuni de oraș, mai strălucitor decât ziua.

— Ce dracu sunt alea? întrebă Poe.

Zorii se ridică.

— Îndemnul să pleci.

* * *

Primele câteva picături de lubrifiant aplicate de Rey lui D-O nu rezolvară absolut nimic. Era mai uscat decât Platoul Rakith în toiul verii. Dar el scotea sunete zbârnâite de fericire, așa că îi mai turnă... aplicându-i pe articulația capului, pe rotor, chiar și la baza rețelei de comunicații.

— Îmi scârțâie roțile, o informă el solemn. Am o roată care scârțâie.

— Încearcă acum, spuse Rey.

Se rostogoli înainte și înapoi experimental. Nu scotea niciun sunet.

— Scârțâit eliminat, a spus el. Apoi strigă încântat și porni să se rotească liber, învârtindu-se prin atelier, apoi în jurul lui BB-8 ca și cum îl încita să se joace. Mulțumesc. Foarte amabilă.

Finn veni să vadă despre ce era vorba și zâmbi. Îi dădu lui Rey un cot ușor în lateral, ca și cum ar fi spus: *Bună treabă*.

— Finn, spuse Rey, cu privirea pe droidul micuț. Știu unde am mai văzut-o... nava în care se afla... Nava lui Ochi.

Finn tresări puțin.

— Ce?

Rey inspiră adânc. Să o spună cu voce tare însemna să devină real.

— În ziua în care au plecat părinții mei... Erau pe acea navă.

Finn se aplecă spre ea, cu trăsăturile îngrijorate. Înțelegea cât este de important.

— Ești sigură?

Zorii se năpusti înăuntru, cu Poe pe urmele ei.

— Vin scanerele, spuse ea.

— Am obținut-o? spuse Poe. Babu?

Rey și Finn se priviră uluiți. Nu puteau pleca; Babu nu terminase încă!

Dar izbucni o altă scânteie în capul lui C-3PO și Babu coborî pentru a-i oferi droidului ceva spațiu.

— Ay-yep, spuse Babu. Droid este gata!

Ceva din interiorul C-3PO păru să toarcă, ca și cum era alimentat după un somn lung. Ochii i se aprinseră – roșu strălucitor, înfricoșător. Își mișcă capul pentru a-i privi pe toți – o mișcare scurtă, sacadată, aproape ostilă.

— Este în regulă, spuse Babu. Este deblocat! Droid deblocat!

Dar Rey era îndurerată. Indiferent ce se întâmpla în continuare, indiferent dacă aveau succes, pierduse un alt prieten. Droidul care fusese C-3PO se ridică și vorbi, intonatorii săi vocali folosind o modulație ciudată, nouă, care era întunecată și joasă.

— *Navigatorul Împăratului*, spuse el, *este sigilat în seiful imperial. Pe Delta 36, pasajul 936, culoarul 32 pe o lună în sistemul Endor. Dinspre țărmul sudic. Așa cum doar acest pumnal arată, doar acest pumnal arată...*

Droidul tresări o dată, apoi căzu ca și cum s-ar fi oprit. Ochii i se întunecară, iar corpul i se liniști.

Oh, 3PO, îmi pare atât de rău, gândi Rey.

— Sistemul Endor? spuse Finn. Unde s-a încheiat ultimul război?

— Endor! se entuziasmă Babu. Știu asta. Babu va ajuta.

Micul meșter de droizi începu să se întindă spre ceva, dar întregul atelier începu să se clatine. Șuruburile și piulițele se vărsară de pe rafturi. Picioarele droidului de luptă atârinate de tavan se balansară violent. Poe alergă la cea mai apropiată fereastră, iar Rey îl urmă. Priviră împreună în noapte. Un Distrugător masiv trecuse peste munți, blocând cerul. Reculul propulsoarelor sale zguduise orașul, agitând gunoiul și zăpada desprinsă, creând haos.

— Distrugătorul lui Ren, spuse Poe.

Îi găsisese din nou. Rey se încordă să fugă. Dacă ar porni chiar acum spre nava lui Ochi, s-ar putea să aibă o șansă. Era pe cale să o spună dar, în schimb, tresări. Kylo Ren era aproape. Iar mintea lui conflictuală se gândea la tortură. Smulsese gândurile cuiva, la fel cum încercase să le smulgă și pe ale ei când se întâlniseră pentru prima dată, cu excepția faptului că acum avusese succes... I se întoarse stomacul pe dos.

— Rey? spuse Finn.

— Chewie...

Ren îi făcuse ceva. Recent. Poate chiar acum câteva clipe.

— Ce-i cu el?

— E pe nava lui Ren.

Nu îl ucisese pe Chewie până la urmă. Putea încă să-l salveze.

— Este viu, îl simt! Finn, trebuie să fi fost pe un alt transportor!

— Trebuie să ne ducem să-l salvăm! spuse Finn.

Vocea lui Zorii se auzi aproape ca un scârțâit.

— Prietenul tău este pe mizeria aia spațială?

— Bănuiesc că da, spuse Poe, cu voce la fel de bucuroasă ca a lui Rey.

Ceva din interiorul atelierului zornăi și se întoarseră cu toții. Mâna lui Poe zbură spre blaster. Era C-3PO, repornind. Ochiul lui străluciră într-un auriu familiar.

— Permiteți-mi să mă prezint! Sunt C-3PO, cyborg umanoid pentru relația cu oamenii! Iar voi... cine sunteți?

— Ok, asta va fi o problemă, spuse Poe, dar ușurarea lui Rey era ca un pumn în stomac.

Droidul revenise, asemănându-se oarecum cu fostul său *eu*.

— Bunăaăă, spuse Babu. Eu, Babu Frik.

— Aveți probleme mai mari, le reaminti Zorii. La drum. Sa mergem!

* * *

Sunetele urmăririi se auzeau peste tot în jurul lor în timp ce Poe și prietenii săi se grăbeau pe străzile strâmbe ale orașului Kijimi, ascunzându-se pentru a evita trupele.

Dar grupul lor era la fel de rapid ca și cel mai lent membru al lui, adică C-3PO. Întotdeauna era C-3PO, împleticindu-se la jumătate din viteza tuturor celorlalți. Dacă Leia ar fi fost aici, le-ar fi ținut fără nicio îndoială o lecție despre conducere.

Dar nu era aici.

— 3PO, mișcă-ți fundul metalic! spuse Poe.

— Cum îndrăznești! spuse droidul. Abia ne-am cunoscut!

Trecură de un colț. Cargobotul lui Ochi se vedea drept înaintea și pe Poe îl duru brusc pieptul. Cel puțin de data asta nu va pleca fără să-și ia la revedere.

Zorii și Rey schimbă un semn din cap apoi, fiind în tăcere de acord cu toții, Rey o porni înaintea cu Finn și droizii, lăsându-i singuri pe Poe și Zorii.

Zorii scoase medalionul căpitanului de la centură și îl întinse către el.

— S-ar putea să vă ducă pe nava capital, spuse ea. Du-te și ajută-ți prietenul.

Poe se uită la medalion, cu respirația în gât. Faptul că Zorii refuzase să vorbească despre achiziționarea lui, însemna că făcuse lucruri incalificabile pentru a-l obține.

— Nu cred că pot să-l iau, spuse el.

— Nu-mi pasă ce crezi.

Poe zâmbi. Încă era aceeași Zorii.

— Poe! se auzi vocea lui Rey. Vin Cavalerii. Haide!

Poe luă medalionul, dar picioarele îi rămaseră pe loc. Cum putea să o lase *din nou* pe Zorii? Ce poți să mai spui într-un moment ca ăsta?

— Pot să te sărut? se hotărî el

— Du-te, îi ordonă ea, dându-i o palmă peste piept, dar el observă încântat nota de amuzament din vocea ei.

Reticent, zâmbind puțin, se îndepărtă încet de Zorii, apoi fugi după prietenii săi.

CAPITOLUL 10

Finn îi urmă pe Poe și Rey intrând în fugă în cabina de pilotaj. Rey se așeză pe scaunul pilotului și Poe se strecură pe scaunul de lângă ea. Ambii începură să aprindă o serie amețitoare de întrerupătoare. Bordul se aprinse și motoarele bâzâiră de viață.

Finn încercă să fie atent. Spre deosebire de Rey și Poe, el nu era un pilot înăscut, dar tot trebuia să învețe să piloteze. Leia dorea ca fiecare membru al echipei sale de bază să poată zbura când era nevoie.

— Țineți-vă bine, spuse Poe. Situația va fi încinsă.

În *Șoim, a fi încinsă* însemna că Finn trebuia să se ducă în turelă, dar nu era nimic de făcut pentru un al treilea pasager pe *Moștenirea Bestoon*; nici măcar nu avea unde să stea în cockpit. Până când avea în ce să tragă cu blasterul, Finn trebuia să se mulțumească să se *țină bine* și să ofere încurajări. Era bun la încurajări. Putea să-i încurajeze toată ziua.

— Oh, faceți o treabă minunată, murmură el.

Rey îi ridică de pe planetă atât de rapid și într-un unghi atât de abrupt încât compensatorii de accelerație nu putură să împiedice stomacul lui Finn să-i cadă în picioare și să apese ca plumbul pe podea. În câteva momente, părăsiseră atmosfera și se apropiară rapid de masivul Distrugător care era cu siguranță nava de comandă a lui Kylo Ren.

Cum se făcea că el ajungea întotdeauna să zboare *spre* navele Primului Ordin?

Rey strecură medalionul de căpitan al lui Zorii în fantă. BB-8 și D-O se rostogoliră în cabina de pilotaj, ceea ce făcu locul să fie un pic înghesuit, dar pe Finn nu-l deranjă asta. Când erai pe cale să încerci să te streкори la bordul unei nave inamice – *din nou* – și inima îți bătea nebunește iar picioarele tresăreau vrând să fugă, era bine să ai pe cineva care să-ți blocheze ieșirea. Toți din cabină tăceau așteptând să vadă dacă aveau să fie distruși. Ceva bipăi și Poe își relaxă umerii ușurat.

— Medalionul funcționează, spuse el. Am primit aprobare pentru hangarul de marfă doisprezece.

— Rezistă, Chewie, murmură Rey. Venim.

— Oricine este acest Chewie, spuse C-3PO, asta este o nebunie.

Existase o perioadă în care Finn ar fi fost de acord cu droidul, înainte să aibă prieteni. Traficul era masiv, cu nave de aprovizionare, TIE-uri și navete care zburau din și către diverse hangare. Rey se îndreptă cuminte către unul dintre hangare, încetinind până la viteza regulamentară, trecând prin câmpul de izolare, și aterizând foarte ușor cargobotul pe podeaua lucioasă a hangarului. Se repeziră împreună în jos pe rampă. Doi soldați aflați în patrulare se apropiară, mergând la unison.

— Autorizațiile și lista de mar..., spus unul dintre ei.

Finn trase în el cu blasterul. Poe trase în celălalt. Ambii se prăbușiră. Se terminase cu furișatul. Rey se întoarse către droizi, căci încercau să-i urmeze.

— Voi trei rămâneți acolo, spuse ea.

— Bucuroși, spuse C-3PO.

— În ce direcție? întrebă Poe.

— N-am idee. Urmați-mă! spuse Finn.

Pentru că avea un sentiment. În plus, exista un model în construcția și organizarea Primului Ordin care era universal valabil în flotă. Dacă umbla puțin, va fi în stare să-și dea seama unde să meargă. O luară în jos pe un coridor. La fel ca în Baza Starkiller, podelele erau curate, panourile de lumină, dispozitivele de date și chiar suporturile scânteiau de noi ce erau și de tehnologie de ultimă generație.

Finn știa exact câtă muncă era necesară pentru a păstra totul de parcă tocmai ieșise de pe o linie de asamblare Corelliană. Prefera oricând mizeria și frunzele căzute și intruziunea rădăcinilor arborilor din baza Ajan Kloss. Trecură de un colț și ajunseră față în față cu alți doi soldați aflați în patrulă, care își ridicară armele.

— Aruncați armele! comandă unul dintre ei.

Finn nu mai voia să ucidă pe altcineva. Dacă lăsau în urmă cadavre în întreaga navă va fi mai greu să-l salveze pe Chewie și să scape. Dar dacă nu avea de ales... Își mută degetul spre trăgaci.

— E în regulă că suntem aici, spuse Rey, cu vocea plină de o forță liniștită.

Finn își ținu respirația.

— E în regulă să fiți aici, răspunse soldatul.

Celălalt soldat dădu din cap.

— Este bine, adăugă el.

— Sunteți *ușurați* că suntem aici, spuse Rey.

— Ce bine că sunteți aici! spuse primul soldat, relaxându-și umerii.

— Bine ați venit, prieteni! spuse cel de-al doilea.

Poe se aplecă și îi șopti în ureche lui Finn:

— Ne-a făcut și nouă așa?

Desigur că nu. Nu ar fi făcut-o niciodată – nu, stai... cu siguranță ar fi făcut-o. Pentru a-i proteja. Pentru a-l împiedica pe unul dintre ei să o urmeze deșert și să fie doborât de vânătorul TIE al lui Kylo Ren.

Oh, la naiba.

— Căutăm un prizonier, spuse Rey.

Soldații dădură bucuroși indicații despre cum să ajungă la blocul de celule unde era ținut Chewie. După ce și-au reluat patrula, Finn și prietenii săi o porniră la drum. În câteva momente, ajunseră la o bifurcație a coridorului, după cum o descriseseră soldații. Rey se opri, iar inima lui Finn zvâcni în piept. Știa acea privire. Însemna că planul lor era pe cale să ia o altă turnură.

— Chewie este în direcția asta, îi aminti el.

Rey spuse, pe jumătate pentru sine:

— Pumnalul este în această navă. Avem nevoie de el.

— De ce? spuse Poe.

C-3PO îl tradusese, le dăduse deja coordonatele *navigаторului* Împăratului.

— Am un sentiment! spuse Rey.

— Rey, nu poți să...

Poe îl prinse de Finn pentru a-l face să tacă.

— Ne întâlnim în hangar.

Ea se îndepărtă înainte ca ei să poată protesta.

— Chewie, îi reaminti Poe.

Finn dădu din cap și, împreună, porniră pe coridor.

* * *

Zorii Bliss se ghemuise pe acoperișul *Casei Ghildei Kozinarg*, spionând echipa de soldați care se adunaseră lângă treptele ce duceau spre Poarta Călugărului. Piciorul stâng îi alunecă pe țiglele abrupte, înghețate, dislocând un pic de zăpadă și gheață, care alunecă de pe acoperiș și căzu la picioarele soldaților. Îngheță, îndrăznind cu greu să respire. Soldatul scutură încet piciorul pentru a scutura zăpada, dar altfel nu reacționează.

Încet, în liniște, Zorii se întinse spre calcâiul cizmelor și porni un întrerupător mic încorporat în cizmă. Crampoanele ieșiră imediat... stele minuscule de metal, care erau mult prea zgomotoase mentru a merge cu ele, dar aveau să se afunde în cea mai tare gheață, împiedicând-o astfel să alunece de pe acoperiș. Erau, de asemenea, destul de

bune într-o luptă. Fiind acum în siguranță, Zorii se aplecă să audă mai bine. Un humanoid înalt, îmbrăcat în negru, cu o cască ciudată și o mantie lungă venea spre soldați. În spatele lui se afla o trupă de războinici îmbrăcați la fel ca el. Nici lor nu le putea vedea fețele, dar aveau arme voluminoase. Unul avea un topor, cu mâner greu, mai lung chiar decât el. Altul avea un ciomag uriaș. Un altul avea o coasă năprasnică. De pe coasă picura ceva întunecat și vâscos. Nu erau luptători, ci mai degrabă măcelari.

Când se apropie bărbatul îmbrăcat în negru, ofițerul echipei luă poziție de drepti.

— Lider Suprem, spuse el.

Zorii abia reuși să-și controleze suspinul. Omul de dedesubt, cu gașca sa de măcelari, era însuși Kylo Ren. Omul responsabil de toate ororile la care fusese martoră în ultimele luni.

— Locotenente Barok, spuse Liderul Suprem.

Vocea îi era controlată și calmp, deși Zorii avea senzația că abia își stăpânea furia. Se uită în jur, aproape ca și cum ar fi adulmecat aerul.

— Avem un perimetru în jurul orașului, începu locotenentul, dar Kylo Ren îl întrerupse.

— Am întârziat prea mult, se răsti el. Recuperatoarea a plecat.

Recuperatoarea... De ce venise aici Liderul Suprem al Primului Ordin pentru fata pe care Zorii tocmai o cunoscuse? Rey era remarcabilă, asta era clar. Sabia aia, tehnica de luptă... În ce se băgase Poe? Ei bine, nu va mai pierde timpul îngrijorându-se pentru acest nerf. Locotenentul menționase un *perimetru* în jurul orașului și asta era rău pentru afaceri. De îndată ce trupele Primului Ordin părăseau *Poarta Călugărului*, se va grăbi să se întoarcă spre bârlogul contrabandiștilor de mirodennii pentru a le spune oamenilor să...

Liderul suprem, Kylo Ren, scoase o sabie de lumină care tremura și scânteia cu o lumină roșie haotică. Tăie înainte și înapoi cu furie, răsturnând o coloană de piatră și tăind în două un felinar cu ulei de neehwa⁹. Echipa de soldați se îndepărtă de mânia sa, dar măcelarii păreau amuzați. Când termină, pământul era acoperit cu bolovani și resturi de felinar, apa topită care se adunase sub ele înghețând deja pe la margini.

— A avut ajutor, spuse Liderul Suprem, cu vocea calmă o dată din nou. Găsește-i. Distruge-i.

Zorii își ajustă planul. Acum trebuia să se strecoare cumva înapoi în bârlogul contrabandiștilor de mirodennii și în loc să le spună să apeleze la câteva favoruri și să deschidă rutele de contrabandă de urgență, să le ordone să plece naibii din oraș.

* * *

Finn și Poe ajunseră la blocul de celule și găsiră celula în care se presupunea că era închis Chewie. Finn lovi închizătorul și ușa se deschise dezvăluindu-l pe Wookiee, încătușat de perete. Acesta mârâi și gemu emoționat, aproape prea rapid pentru ca Finn să-l înțeleagă cu cunoștințele sale rudimentare de Shyriiwook – prinse doar cuvintele: *surprins, pericol și multă bucurie*.

— Sigur că am venit după tine! spuse Poe.

Chewie gemu o întrebare.

— Rey e aici, spuse Finn. O să ia pumnalul.

Chewbacca începu să vorbească ceva despre Kylo Ren și informații, și despre cât de rău îi părea, dar nu mai aveau timp. Vor fi necesare doar câteva momente pentru ca Primul Ordin să-și dea seama că nava lui Ochi nu trebuia să fie în hangar, dacă nu o făcuseră deja. Și odată ce se întâmpla asta, chiar și soldații liberi vor fi chemați să se alăture căutării intrușilor. Finn îndurase astfel de exerciții de sute de ori.

---

⁹ Ulei de neehwa – ulei folosit în principal pentru lanterne.

— Avem nava lui Ochi, îi spuse Finn Wookieeului întrerupându-l. Urmează-mă.

Se grăbi pe coridor spre o ușă și lovi butonul de deschidere. Ușa se deschise, dezvăluind un soldat care își ridică blasterul. Finn lovi din nou butonul, trântind ușa înapoi.

— Am greșit drumul!

Sprintară în direcția opusă – și intrară direct un alt soldat, care începu să tragă. Îl luaseră prin surprindere și primele lui lovituri se duseră aiurea.

— Nu este chiar calea potrivită, nu? spuse Poe, omorând soldatul.

Se aplecă peste trupul căzut, scoase pușca blaster de sub corp și o trimise de-a lungul podelei spre Chewie. Wookieeul o apucă și o ridică exact la timp ca să împuște doi soldați care veniseră din spatele lor. Se strecurară pe după colț...

Și aproape că se ciocniră cu o întreagă echipă. Puștile începură să se descarce și culoarul deveni fierbinte de la exploziile laser. Poe căzu la pământ, iar Finn privi cu groază cum prietenul său își strângea brațul de durere.

— Poe! țipă el.

Brațul pilotului era ars și pierdea sânge. Avea nevoie imediat de îngrijiri medicale. Deodată fură înconjurați de trupe, mult prea multe pentru ca ei trei să poată lupta.

— Voi, puneți armele jos. Măinile sus! Acum!

Finn ridică mâinile în semn de predare. Știa exact ce va urma: interogare, apoi execuția. Mai fusese pe cale să fie executat, pe *Supremația*, cu Phasma stând deasupra lui. Omul nu se putea aștepta, în mod rezonabil, să iasă din acest tip de situație mai mult de o dată.

— Salut, prieteni, spuse Poe.

— Taci, *scursură*, spuse un soldat, cu o voce care îi amintea lui Finn atât de mult de Phasma, încât trebui să reziste nevoii de a se uita înapoi.

Spera că Rey era mai bine. Dacă găsisse pumnalul și ajunsese înapoi la navă, misiunea lor încă mai avea o șansă.

* * *

Rey intră într-un spațiu alb, luminos, cu tavanul înalt și de o curățenie perfectă. Apartamentul privat ale lui Kylo Ren. Păși încet, atentă, încă atrasă de pumnal.

Camera era frumoasă și plin de lumină, dar lipsită de căldură. De parcă lui nu-i păsa de nimic și de nimeni. Sau poate că nu era în întregime adevărat, pentru că, după câțiva pași întâlni un pedestal, de un negru profund, în contrast cu împrejurimile, ridicându-se din podeaua albă strălucitoare. Un loc de onoare. Pe pedestal era o mască neagră deformată, cu ochii și vocalizatorul încă vizibile, dar topite ca ceara încălzită, încremenită într-o manifestare de agonie perpetuă. Se uită lung la ea un timp – prea mult timp – incapabilă să privească în altă parte. Văzuse această mască în gândurile lui Ren, pe Baza Starkiller, când încercase să scoată din mintea ei harta lui Luke.

Îi aparținuse bunicului său. Dar ea nu venise acolo pentru acea mască oribilă, și nu avea ce face cu ea. Aruncă o privire în jur... Iată-! Pe o masă vizavi de pedestal erau lucrurile lui Chewie – aruncătorul de săgeți, tolba și pumnalul lui Ochi.

Se întinse după pumnal. Își înfășura degetele în jurul mânerului...

Țipete. O femeie care striga: Rey! Motoarele unei nave urlând...

— Nu, șopti Rey, în timp ce piese dintr-un puzzle de-o viață începură să se unească în capul ei.

Visase să afle despre părinții ei, dar pe măsură ce lucrurile începeau în cele din urmă să se clarifice în mintea ei, Rey considera că poate ar prefera să nu știe.

Podeaua se schimbă sub picioarele ei și se întunecă. Ceea ce începuse ca o viziune a Forței, devenise o *legătură*.

— Unde ești? auzi vocea lui Kylo Ren.

Rey se întoarse. Ren stătea singur înaintea ei, mascat, înconjurat de întuneric. Avea zăpadă pe pelerină.

— Ești greu de găsit, spuse el.

— Iar de tine e greu să scapi.

Începu să se întoarcă. Nu merita să-și piardă timpul cu el.

— Te-am supus efortului în deșert pentru că voiam să văd. Voiam să vezi *tu singură*. Cine ești. Știu restul poveștii tale. Rey...

Ea se întoarse spre el. Își ridică sabia de lumină și o îndreptă spre gâtul lui.

— Minți.

— Nu te-am mințit niciodată.

Oh, dar o înșelase. Cuvintele lui Kylo aveau întotdeauna un element de adevăr, chiar și atunci când intenția lor era pur falsă.

— Părinții tăi nu erau niște nimeni, spuse el. Ei au ales să fie așa. Pentru a te ține în siguranță.

— Oprește-te! spuse ea printre dinții strânși.

Ura asta. Că el știa despre ea ceea ce ea nu știa, că el era cel care i-o spunea.

— Îți amintești mai multe decât spui. În timp ce ea se întorcea, el îi reaminti: Am pătruns în mintea ta.

— Nu. Nu vreau asta.

Și chiar nu o dorea. Nu de la el.

— Cercetează-ți prin memorie, îi ceru el.

— Nu!

Ea balansă sabia de lumină. El o ridică pe a sa și se ciocniră, albastru pe roșu.

— Amintește-ți de ei, spuse el, neobosit. Privește-i.

O femeie frumoasă cu o glugă albastră, cu lacrimi în ochii ei căprui, mari. Strângea la piept o fetiță mică.

— Știu, spuse ea. Rey, fii curajoasă.

Un tânăr, cu barbă de-a lungul liniei maxilarului, privind fix la fetița cea mică cu o asemenea dragoste, speranță și disperare.

— Vei fi în siguranță aici. Promit.

Moștenirea Bestoon care zbura departe, dispărând pe cerul clar al lui Jakku.

— Întoarce-te! plânse fetița, dar Unkar o smuci de braț, îndepărtând-o de ultima imagine a părinților ei...

Rey îndepărtă viziunea, chiar în timp ce împingea sabia de lumină a lui Kylo, împingându-l înapoi.

— Te-au vândut pentru a te proteja, spuse Kylo.

Își dădeau ocol unul altuia.

— Nu mai vorbi.

— Știu ce s-a întâmplat cu ei.

Calmul lui era înnebunitor. Ea se repezi, lovindu-l și înjunghiindu-l cu o serie de lovituri. Era mai rapidă acum, cu sabia mai mult o extensie a ei decât o armă separată, dar el o contracara ușor.

Rey pivotă iar el evită. Sabia ei de lumină trecu printr-un coș. Niște boabe roșii căzură de nicăieri, mai deschise la culoare decât sângele, vărsându-se pe podeaua albă din camera lui Ren. Erau împreună și separați, fiecare în mintea și spațiul celuilalt, dar lui Rey nu-i păsa, ea voia doar să-l atingă, să-l *rănească*. Lamele lor sfârâiau la impact în timp ce se luptau, venind tot mai aproape de masca lui Vader.

— Spune-mi unde ești, îi ceru Kylo. Nu știi toată povestea.

Rey atacă din nou. El evită, făcând un pas înapoi pentru a avea spațiu.

— Palpatine a fost cel care ți-a luat părinții, spuse el, ca un profesor răbdător, ca și cum nu se luptau pentru viețile lor. Te căuta pe tine. Dar nu au vrut să-i spună unde erai.

Îl înconjură încet, căutând o cale de pătrundere. Orice care să-l facă să tacă.

— Așa că a dat ordinul.

O viziune îi umplu din nou mintea, iar Rey fu neputincioasă împotriva ei:

Ochi Bestoon, cel cu ochii negri, ridicându-și pumnalul oribil. Mama lui Rey pledând pe lângă asasin.

— Nu este pe Jakku! A dispărut... Nu!

Ochi înfingând pumnalul în pânțele tatălui ei. Plânsul chinuit al mamei ei devenind o tăcere bruscă.

— Nu! urlă Rey, aruncându-se spre Kylo.

Lamele lor se ciocniră, zumzăiră de impact și, deodată, ea văzu unde se afla sau poate chiar fu de fapt acolo pentru o fracțiune de secundă – acoperișul din piatră umbră, aerul înghețat. Kijimi. Probabil că doar ce o ratase.

Nu avu noroc să treacă de garda lui, așa că lovi orbește, haotic. El se mișcă pentru a para. Piedestalul se spulberă. Masca lui Darth Vader căzu spre podea... și dispăru.

— Deci, acolo ești, zise Kylo, privind în jos, probabil la mască. Știi de ce a dorit întotdeauna Împăratul să fii moartă?

— Nu, spuse ea, dar confuzia de pe chipul ei era singurul răspuns de care avea el nevoie.

O satisfacție imensă îi cuprinse vocea în timp ce spuse:

— Voi veni să-ți spun.

Rey făcu câțiva pași înapoi. Ce făcuse? Lăsase furia să o conducă din nou. Se lăsase distrasă. Acum Ren știa exact unde erau ea și prietenii ei.

Se așteptă pe jumătate ca el să reînceapă atacul, dar nu o făcu. Se lăsă tăcerea. Viziunea cu el dispăruse. Respirația ei se auzea puternică. Rămășițele negre spulberate ale pedestalului erau risipite la picioarele ei.

Ce se întâmplase?

Nu era timp. Trebuia să-i scoată pe toți de pe navă, acum, înainte să se întoarcă Ren. Luă pumnalul, înșfăcă lucrurile lui Chewie și sprintă spre cargobot.

* * *

Zorii avu nevoie de aproape jumătate de oră pentru a ajunge la refugiul contrabandiștilor, deși era de obicei o plimbare de zece minute de la Poarta Călugărului până aici. Peste tot erau soldați, dărâmând ușile, adunând pe toată lumea sub amenințarea blasterelor pentru a-i interoga despre recuperatoare. Zorii fu forțată să umble pe acoperișuri, ascunzându-se în spatele coșurilor de fum și a rezervoarelor de combustibil ori de câte ori trecea câte o navă scanner.

Reuși să ajungă la refugiu prin *Mânăstire*, un local subteran din Cartierul Hoților. Contrabandiștii de mirodennii aveau un acord cu proprietarul *Mânăstirii* – acces nelimitat la crama localului în schimbul unei reduceri consistente la mirodennii. Ușa secretă a pivniței o aduse în zona salonului, cu canapele pătate înconjurând un cuptor învechit.

Fu imens de ușurată să vadă că mulți din gașca ei erau deja acolo.

— Zorii! spuse Lluda.

Lluda era o tânără fată umană cu păr alb aproape decupat și fiind pricepută la combinații. Părinții ei fuseseră uciși de Frăția Spațialilor Lantillieni¹⁰. Contrabandiștii de condimente o primiseră sub aripa lor când i-au aflat abilitățile. Era foarte utilă.

— Eram îngrijorată. E rău afară, spuse Lluda.

— Este, fu de acord Zorii.

— Ce facem?

---

¹⁰ Lantillian Spacers' Brotherhood (Frăția Spațialilor Lantillieni) – gildă comercială cu baza pe planeta Lantillies din Inelul Mijlociu.

— Zorii, se auzi o voce mai joasă, aspră și Zorii se întoarse.

— Jarraban, spuse ea către contrabandistul înalt și mustăcios. Chiar persoana pe care doream să o văd. Primul Ordin a blocat orașul. Caută...

— Pe prietenul tău, spuse el, venind chiar în fața ei.

— Nu este prietenul meu...

— I-ai lăsat pe Vicii și Vibbo inconștienți pe o alee din cauza lui.

La naiba. Vorba umbla repede. Cei doi – Vicii și Vibbo – înaintară înfuriați cu maxilarele murdare de sânge. Rey îi lucrase, cu siguranță, bine cu bastonul ăla.

— Nu am avut de ales. O fată mi-a pus o sabie de lumină la gât. Am venit înapoi aici cât de repede am putut.

Jarraban se întoarse spre Vicii și Vibbo.

— Este adevărat?

Se uitară unul la altul, apoi ridicară din umeri.

— Este posibil. Eu am fost inconștient, recunosc Vicii.

— Eu nici măcar nu-mi amintesc să mă fi întorc în refugiu, adăugă Vibbo.

Zorii se uită la ei.

— Mă bucur că am avut această discuție. Acum, toată lumea, ascultați-mă!

Le povesti cum Liderul Suprem blocase orașul și ordonase să fie răscolit.

— Caută niște persoane din *Rezistență* și îmi pare rău să spun, Poe Dameron a fost unul dintre noi și el i-a adus pe toți la ușa noastră. Deci, trebuie să *plecăm*. Cu toții. Acum.

Jarraban se scufundă într-o canapea moale și plină de fire cu fața în mâini.

— Va trebui să ne împrăștiem și să ne reîntâlnim când lucrurile se liniștesc. Câte nave avem?

— Surorile Voyam sunt în cursă, îi reaminti Lluda. Au un cargobot și o navă de luptă pentru sprijin.

— Înseamnă că mai rămân trei nave, spuse Jarraban. Pentru mai mult de douăzeci oameni.

— Pot să mă dau la fund o vreme, spuse Vibbo. Știu un loc.

— Rămân nouăsprezece oameni, spuse Jarraban.

— Pot să o iau pe Lluda în Y-interceptorul meu, spuse Zorii. O să fie o cursă înghesuită, inconfortabilă, dar ne putem descurca.

— Mulțumesc, Zorii, spuse Lluda.

— Rămân șaptesprezece persoane.

— Carib Diss îmi datorează o favoare, spuse Vicii. L-am ajutat să câștige o recompensă bună săptămâna trecută. Nava sa poate lua trei pasageri.

— Rămân paisprezece.

Se auziră lovituri în ușă. Focuri de blaster care cutremurară întreaga clădire.

— Astea nu sunt blastere de mână, spuse Lluda, cu voce scăzută.

— Tocmai a bătut un pășitor la ușa noastră din față, spuse Zorii. Luați-vă bagajele și împrăștiți-vă. Lluda, ne întâlnim la nava mea; știi unde o parchez, nu?

Fața fetei era înghețată de teamă, dar după ce pierdu un moment prețios, dădu din cap.

— Bine, plecați! strigă Zorii, iar oamenii fugiră. Ea merse înapoi prin intrarea secretă în *Mănăstire*, mormăind în barbă.

— În ce m-ai băgat, Dameron?

* * *

Nu dură mult până să apară ofițerii Primului Ordin. Finn se uită la Generalul Hux în timp ce se apropia. Celălalt îi era necunoscut lui Finn, un tip zvelt, sever, cu o încruntare perpetuă și o privire albastră străpungătoare. Insignele de rang în Primul

Ordin erau subtile, dar Finn le știa pe toate. Acest bărbat avea însemne pe umăr și o bandă dublă de rang pe antebrațul stâng. Nu putea fi altcineva decât Generalul Loial Pryde, depășit doar de Liderul Suprem. De data asta erau morți.

— Fata nu este cu ei, izbucni unul dintre soldații ce îi țineau pe prizonieri.

Generalul Loial Pryde părea plictisit.

— Luați-i și ucideți-i.

Lui Finn nu-i venea să creadă. Nu-i interogau? Nu avea nici măcar o singură întrebare Generalul Loial? De ce era Rey atât de importantă încât ignora oportunitatea de a afla informații despre *Rezistență* din partea membrilor conducerii sale principale?

Hux veni lângă Finn, atât de aproape încât putea simți pe pielea lui respirația fierbinte a Generalului. Se priviră în ochi.

— În sfârșit, spuse Hux.

Dacă Finn ar fi primit un credit de la toți cei care-l doreau mort pentru că părăsise Primul Ordin... Ei bine, n-avea regrete, indiferent ce se întâmpla în continuare.

Pryde plecă, dar Hux rămase, privind cum soldații îi împungeau cu țeavile blasterelor în spate și-i împingeau pe coridor spre camera de execuție. Era o cameră mică, cu duze încorporate în pereți. Odată ce erau morți, duzele aveau să elibereze căldură și toxine pentru a le descompune rămășițele, apoi aspirau totul, lăsând camera perfect sterilă. Toate urmele fizice ale existenței lor erau astfel eliminate.

— Întorceți-vă, ordonă un soldat.

Se întoarseră cu fața la zid.

— De fapt, mi-ar plăcea s-o fac eu însumi, spuse Hux și Finn auzi clicul unui blaster care accepta o nouă identificare.

Dintr-o dată Finn își dădu seama că *avea* un regret: că nu o mai putea vedea pe Rey o ultimă dată. Să-i spună că...

— Ce aveai de gând să-i spui lui Rey? întrebă Poe, de parcă îi simțise gândurile. În tuneluri.

— Încă te preocupă asta?

Finn aștepta inevitabilul.

— Oh, îmi pare rău, este un moment prost? spuse Poe.

Finn dădu din cap.

— Este, oarecum, un moment prost. De fapt, cel mai prost.

Chewie se plânse că va muri flămând.

— Presupun că *mai târziu* va fi mai bine? spuse Poe. Adică, dacă vrei să-ți eliberezi sufletul, acum nu e *cel mai prost* moment s-o faci...

Se auziră sunete de blaster.

Moartea nu venise. Finn deschise ochii și se întoarse.

Hux stătea deasupra trupurilor moarte ale soldaților, cu blasterul scoțând fum după focul la distanță mică, având cea mai înaltă setare.

— Eu sunt spionul, anunță Hux.

— Ce? spuse Poe.

— Tu? spuse Finn.

— Nu avem mult timp, spuse Hux.

Finn, Poe și Chewie căscau ochii la el.

— *Știam eu!* spuse Poe, ridicând un deget spre fața lui Hux.

— Nu, nu știai, spuse Finn, dând ochii peste cap, ceea ce știa că este aiurea, dar cui îi păsa?

Erau *vii*.

CAPITOLUL 11

Rey aruncă o privire pe după colț. Droizii erau luați la întrebări în afara navei de către soldați. Pentru moment, fu bucuroasă pentru ștergerea memoriei lui C-3PO. Avea încredere în BB-8 că nu o să spună nimic. Dar D-O era un factor necunoscut.

— Care e numărul tău de serviciu? îl întrebă un soldat pe C-3PO.

Droidul răspunse cu un amalgam neinteligibil de silabe.

— Asta nici măcar nu e o limbă! spuse soldatul.

Lui Rey îi trebui un moment să se concentreze, să țintească, trase... unul, două, trei focuri: trei lovituri din plin. Soldații se prăbușiră la pământ în timp ce Rey sprinta spre cargobot.

— Oh, vai! a spus C-3PO. Nu am mai fost într-o luptă cu laser înainte!

Rey ajunsese aproape de rampă când simți o prezență cunoscută. Kylo.

— Unde sunt ceilalți? îl întrebă pe droid.

— Nu s-au întors.

Un TIE intră urlând în hangar și ateriză dur. *El era* în acel vânător și el o căuta pe ea. Îi dădu lui C-3PO tot ceea ce avea – bastonul, pumnalul, tolba lui Chewie – și strigă la droizi.

— Găsiți-i! Duceți-vă!

Era mai bine pentru ei să-și încerce norocul în labirintul unui Distrugător decât în fața lui Kylo Ren. Rey fu vag conștientă de faptul că C-3PO ieșise din hangar cu BB-8 și D-O pe urmele lui, în timp ce ea inspiră adânc și înaintă spre TIE. Trapa se deschise și apărură Kylo. Fața lui era ascunsă în spatele măștii și mantia îi cădea până la podea.

* * *

Hux avea vești bune pentru Finn și Poe: *Șoimul Mileniului* fusese rechiziționat de Primul Ordin și se afla chiar pe *Statornicul*. Lui Finn nu-i venea să creadă ce noroc aveau. Dar avea și vești proaste: era programat să fie incinerat din ordinul Liderului Suprem Kylo Ren. Puteau salva nava și să plece cu ea, dar trebuiau să se miște repede. Și trebuiau să lase droizii în urmă. Finn avea să se întoarcă cumva după ei. Și Rey.

Generalul Hux îi conducea. Au trecut pe lângă ofițeri și soldați, droizi și echipaje de întreținere și, deși un Wookiee păros gigantic, făcea ocazional pe câte cineva să se uite de două ori, prezența lui Hux le lăsă trecerea nestingerită prin coridoarele navei.

— Uite! se auzi în spatele lor o voce mecanică familiară. Iată-i!

Finn se întoarse. C-3PO! Arătând ridicol cu banduliera lui Chewie și ducându-i tolba și aruncătorul de săgeți. Cu el erau BB-8 și micul droid cap-conic.

— Prietenii! spuse cap-conic.

Poe păru la fel de ușurat pe cât se simțea Finn.

— BB-8, 3PO, veniți, le ceru pilotul.

Hux îi împinse spre o ușă.

— Am eliminat obstacolele, spuse el. Mai avem câteva clipe.

Generalul deschise ușa arătându-le *Șoimul*, neatins cu excepția încuietorii de la intrare, unde era un amestec vizibil de fire carbonizate. Nu erau probleme; Rose o putea repara imediat.

— Iat-o, spuse Poe. Este o supraviețuitoare.

Se îndreptară spre navă, dar Finn simți o mână pe umărul lui.

— Așteptă! spuse Hux. Rănește-mă în braț. Repede.

— Ce?

— Altfel vor ști.

Finn își ridică blasterul.

— Te-aș putea ucide, spuse Finn, testând gândul, lăsându-l să-l ispitească.

Nu-i plăcea să ucidă. Nici măcar nu se bucurase văzând-o pe Phasma căzând în epava aprinsă a *Supremației*. Poate că va face o excepție pentru Hux.

— Ai nevoie de mine, spuse Hux.

Era adevărat. Însă Finn putea să facă *să-l doară*. Îl împușcă pe Hux în picior, făcând cât mai multe leziuni exterioare posibil. Hux gemu și transpirația izbucni brusc pe fața sa roșie.

— De ce ne ajuți? îl întrebă Finn.

Hux ura *Resistența*. Îi ura pe ei toți. Finn era sigur de asta.

— Nu-mi pasă dacă câștigați, spuse Hux cu vocea scrâșnind de durere. Vreau să piardă Kylo Ren.

* * *

Rey și Kylo se învâртеau unul în jurul celuilalt ca niște lupi, încet și cu atenție. În jurul lor se strânsese o audiență formată din soldații din trupele de șoc vare veniseră în hangar. El avea să-i spună ceva important. Ea era disperată să afle. Poate că ar trebui doar să-l ucidă. Sau poate că ar trebui să fugă. Își aminti ce îi spusese Leia: *Să nu-ți fie niciodată frică de cine ești*. I-o spusese în timp ce Rey o îmbrățișa iubitoare, fără urmă de judecată. Numai acceptare. Amintirea o umplu de hotărâre. O umplu cu putere.

— De ce a venit Împăratul după mine? De ce voia să ucidă un copil? Spune-mi, zise ea.

El păși spre ea.

— Pentru că a văzut ce vei deveni. Nu ai doar o putere oarecare. Ai puterea *lui*.

Teama era o miasmă întunecată, care o umplea până când o îmbolnăvea. Știa ce dorea să spună. O *știa*.

— Ești nepoata lui. Ești o Palpatine.

Lăsă cuvintele să o pătrundă. Ea se-ntoarse spre gura hangarului, depărtându-se de el, de certitudinea care se ridica în ea. Era adevărat. O simțea. Tot întunericul din ea, furia... Kylo o presă fără milă, împingând-o din ce în ce mai aproape de gol.

— Mama mea a fost fiica lui Vader. Tatăl tău a fost fiul Împăratului. Ceea ce Palpatine nu știe este că noi suntem o *Diadă*¹¹ în Forță, Rey. Doi ce devin Unul.

Inima ei se opri. O *Diadă*. Cuvintele lui vibrau de adevăr, adânc în sufletul ei. Îi rupseră sufletul, golind-o. Ea se forță să continue să se îndrepte spre abisul de sub hangar. Rey privi peste margine, măsurând distanța până la pământul neclar. Era un salt prea mare, chiar și cu ajutorul Forței. Poate că ar trebui să încerce oricum.

— Îl vom ucide, spuse Kylo. Împreună. Și vom lua tronul.

Își scoase masca. Un gest de vulnerabilitate. De încredere. Ei îi trecu deodată prin minte că trecuse mult timp de când îi văzuse ultima dată fața. Cicatricea de pe obraz se estompase, dar totuși îl va marca pentru totdeauna.

— Știi ce trebuie să faci, spuse el. O știi.

Întinse mâna înmănușată spre ea. Ea o privi, amintindu-și. Ultima dată când îi întinsese mâna fusese în camera tronului lui Snoke. Puterea lor combinată îl învinsese. Era adevărat că împreună ar putea face lucruri incredibile. Deodată, simți o greutate în spate și împreună cu ea, prezența lui Finn ca un far luminos, străpungând întunericul.

— Știu, îi spuse ea lui Kylo.

Rey se întoarse spre prăpastie. *Șoimul* apăru în fața ei. Soldații deschiseră focul spre nava, dar *Șoimul* se roti pe o axă invizibilă. Poe accelerează motoarele, respingând

---

¹¹ Diadă - era împerecherea a două ființe sensibile la Forță, făcându-le una. Era la fel de puternică ca și viața însăși, iar indivizii care o formau, împărtășeau o conexiune care se întindea prin spațiu și timp.

totul în hangar. Soldații alunecară în spate neputincioși. Rey se ținu tare. Îl simți pe Kylo făcând același lucru în spatele ei. *Șoimul* rămase plutind în aer, iar rampa de acces coborî, dezvăluindu-l pe Finn, care purta un respirator și mânuia un blaster.

— Rey! strigă el.

Totul zbura pe lângă ea, dus de suflul motoarelor *Șoimului*. Se întoarse spre Kylo pentru ultima oară. Îl ura pentru că i-o spusese. Și totuși se bucura că o făcuse. O *Diadă*...

— Haide! strigă Finn.

Ea sprintă spre margine, apoi se lansă spre *Șoim*. Finn o prinse de braț înainte să treacă de navă și o trase pe rampă. Intrară în *Șoim* și rampa se ridică, închizându-se, iar podeaua se cutremură sub picioarele ei. Poe întoarse nava și lovi acceleratorul.

* * *

Leia își ținu respirația. Locotenentul Connix alergase să o aducă din momentul în care primiseră semnalul, dar era codificat. *Să fie Șoimul*, gândi ea.

Ascultă în căști în timp ce Beaumont manevra butoanele consolei, deciptând mesajul. Lumina roșie deveni albastră și consola piui. Beaumont rânji.

— Primim semnătura zborului! Doamnă General, *Șoimul* zboară din nou!

Leia nu își putu savura ușurarea, deoarece o cuprinse un val de slăbiciune, făcând-o să se poticnească. Căștile i se părură brusc prea grele și apăsătoare. Le smuci, lăsându-le să cadă la pământ.

Leia, se auzi glasul înnebunitor al fratelui ei. *Este timpul.*

Nu încă, îi spuse ea. *Sunt prea multe de făcut.*

Simțea înțelegerea lui, dragostea lui, poate chiar o urmă de amuzament.

A mai rămas un singur lucru de făcut, spuse el. *Și apoi, te poți odihni.*

Amețea o copleși. Simți cum cădea, lumea prăbușindu-se sub ea. Era conștientă vag de brațele lui Connix care o prinseră, sprijinind-o, de vocea ei îngrijorată.

— Doamnă General?

Connix o conduse în camera ei. Leia trebuia doar să doarmă un pic. Doar atât.

* * *

Kylo Ren și Generalul Loial Pryde examinau hangarul.

Pierduseră patru soldați, un pilot de marfă și doi lucrători de întreținere atunci când motoarele *Șoimului* măturaseră hangarul, împingându-i în atmosfera înaltă a lui Kijimi. Kylo considera că plătise un preț mic pentru a o întâlni din nou pe Rey, pentru a-i provoca furia, pentru a-i spune cuvântul *Diadă* și a privi cum adevărul îi însuflețea chipul minunat.

Echipajul de întreținere rămas pusese rapid totul în ordine, dar mici incendii mai ardeau în hangar. Câțiva soldați stăteau răniți pe podea; unul sângera rău de la un picior rănit. Abia dacă îi acordă atenție. Continua să-i vadă chipul, cum buzele i se despărțiseră de surpriză, felul în care trupul ei se aplecase spre el. Dacă nu ar fi apărut *Șoimul*, s-ar fi putut să vină la el, să-i ia mâna. Kylo *chiar* ura nava aia.

— Sunteți sigur că nu trebuie să-i urmărim? spuse Pryde.

— Ai scanat pumnalul?

— Desigur, domnule.

— Atunci știm unde merge.

Fusese atât de aproape. Dar acum ea știa adevărul. Îl va accepta.

Avea să înțeleagă că întunericul era destinul ei. Data viitoare când o va vedea, va trece de partea lui.

CAPITOLUL 12

Rey se trezi cuprinsă într-o îmbrățișare uriașă și păroasă.

— Și mie mi-a fost dor de tine, spuse ea.

Îl avea din nou pe Chewie. Nu-l omorâse. Dar rămăsese faptul că își pierduse controlul. Singurul motiv pentru care prietenul ei nu era mort era norocul pur, chior.

Pierduse controlul de două ori de atunci, cu Kylo. Ceva se întâmpla cu ea și în cele din urmă înțelegea despre ce este vorba. Întunericul care creștea în interiorul ei, acum avea sens. Era o Palpatine. Născută din răul pur. Mai mult decât orice, voia să fugă înapoi la Leia, s-o implore să o ajute. Dar nu era timp. Rey încă era angajată în misiunea lor, acum mai mult ca niciodată. Misiunea era tot ce conta.

Finn a ieșit din cabină și alergă pe lângă ei, spunând:

— Regulatorul motorului s-a oprit. Se opri când îi văzu fața. Ești bine?

Rey dădu din cap și Finn se grăbi spre spate pentru a începe reparațiile. Chewie își gemu mulțumirile pentru că venise după el. Rey forță un zâmbet și spuse:

— Și eu sunt atât de fericită... Vocea ei se stinse.

Chewie ridică din umeri și se îndreptă spre cabină pentru a-l ajuta pe Poe. Rey rămase acolo un moment, puțin ușurată să fie singură. Trebuia să-și adune gândurile.

Se rezemă de perete în afara cabinei de pilotaj și închise ochii. Din interior se auzeau sunetele alarmelor, apoi îl auzi pe Chewie întrebând de ce nu erau urmăriți.

— Nu știu de ce nu ne urmăresc, spuse Poe. Dar eu nu am încredere în ei.

Pentru că el știa deja unde mergeau, de aceea. Își punea prietenii în pericol doar pentru că era cu ei. Kylo Ren o va găsi mereu, indiferent ce se întâmpla.

Chewie îi enumeră lui Poe avariile *Șoimului*.

— Cum adică trenul de aterizare este terminat? Cât de terminat?

Chewie îi spuse să se uite el însuși la date dacă nu îl credea.

— Ei bine, spuse Poe. Mai avem ceva de reparat. Sunt doar bucuroși că te avem înapoi. Nu sunt sigur că Generalul Leia ar fi supraviețuit dacă te pierdea.

Și ar fi fost din vina ei. Rey se întări. Era timpul să înceteze să-i mai pară rău pentru ea și să treacă înapoi la muncă. Se îndreptă spre spatele navei, unde îl găsi pe Finn la un panou, încercând să repare regulatorul motorului. Fără cuvânt, el îi înmână o electrosondă. Munciră împreună în tăcere pentru o vreme. Scânteile săreau din panou în timp ce conectau, sudau și testau. În cele din urmă, Finn spuse:

— Orice ți-a spus Ren, nu poți avea încredere în el.

— Tot ceea ce contează este *navigatorul*, spuse Rey. Să ajungem pe Exegol.

— Asta facem, spuse Finn, dând joncțiunii de comandă un ultim punct de lipire.

Rey coborî electrosonda. Se simțea amețită. Revedea în minte viziunea bolnavă, iar și iar: pumnalul lui Ochi, omorându-i pe oamenii care o iubeau. Ar fi trebuit să știe.

— El i-a omorât pe mama și pe tatăl meu, șopti ea.

Finn făcu o pauză de la ceea ce făcea pentru a se uita la ea.

— O să îl gălesc pe Palpatine. Și am să îl distrug.

Ridică sonda și testă noua joncțiune a lui Finn. Putea să-i simtă ochii privind-o în timp ce îi cântărea cuvintele.

— Rey, spuse el. Nu e felul tău de a fi.

Oh, ba era. Poate că era făcută din răzbunare. Poate că fusese tot timpul. La urma urmei, era o Palpatine.

— Te cunosc, spuse Finn.

Ea închise panoul, trântindu-l.

— Oamenii tot spun că mă cunosc. Mă tem că nimeni nu mă știe. Nici măcar eu.

Rey se îndepărtă, știind că era un pic nedreaptă. Finn știa cum e să crești fără familie, să-ți găsești în sfârșit apartenența și prietenii într-un loc în care nu te-ai fi așteptat niciodată. El o înțelegea mai bine decât oricine. Dar asta nu însemna că ea greșea. În interiorul ei se ridica o nouă Rey, luptând să se elibereze. Cheltuisese deja atât de mult timp și energie pentru a cunoaște această nouă Rey – una care putea folosi Forța și putea lupta pentru o cauză mai importantă decât ea însăși. Dar poate că *acea* Rey era doar o fațadă care trebuia lepădată. O persoană temporară. Se simțea lipsită de consistență, în derivă. Acesta era motivul pentru care îi identificau pe copii de mici în vremurile vechiului Ordin Jedi. Aveau nevoie de un fundament, de cunoaștere, de îngrijire, pentru că singura cale de a supraviețui trezirii la putere era să fie înconjurați de cei care mai trecuseră prin asta înainte. Rey nu avea pe nimeni. Luke era mort, cu vocea inaccesibilă pentru ea. Leia era la jumătate de galaxie distanță.

Își dădu seama că o durea mâna. Strânsese mâna pe electrosondă atât de tare, încât marginile ei îi intraseră în palmă. Rey inspiră adânc. În continuare va încerca să remedieze trenul de aterizare. Asta îi va da motiv să se gândească la altceva.

* * *

— Ucenica Jedi încă mai trăiește, spuse Împăratul.

Kylo era într-un coridor de pe *Statornicul*, dar vorbea cu Împăratul Palpatine – a cărui putere era chiar mai mare decât își dăduse el seama. Doar Rey era suficient de puternică pentru a comunica la distanțe mari, în acest fel – sau poate doar conexiunea lor era atât de puternică. Nici măcar Snoke nu putuse să facă asta. Dar o asemenea demonstrație de putere îl costa pe Împărat, pentru că părea și mai fragil decât înainte. Kylo nu știa cum era posibil ca recipientul necrotic al Împăratului să fie chiar mai palid decât ultima dată, dar era. Ochii îi erau aproape închisi, iar respirația îi era ostenită.

— Poate că m-ai trădat, spuse Palpatine. Nu mă face să întorc flota împotriva ta.

— Știu unde se duce, spuse Kylo, protejându-și gândurile. Nu va deveni niciodată Jedi.

Vocea Împăratului era ca un tunet în capul lui.

— Asigură-te că așa va fi, spuse el. Ucide-o!

Kylo Ren coborî o perdea mentală pentru a tăia conexiune. Exact la timp, căci cu greu își putea controla sentimentul de triumf. Împăratul era îngrozit de Rey. De puterea ei. Odată ce ea își va accepta destinul ca parte a *Diadei* lor, vor fi de neoprit.

* * *

Planul lui Zorii de a fugi în colonii avusese două ținte. Prima: să achiziționeze o navă decentă. A doua: să-și cumpere trecerea în siguranță. A doua țintă a planului ei dispăruse, acum că îi dăduse medalionul lui Dameron. Dar tot mai avea nava, un Y-interceptor BTA-NR2 cu modul de cabină blindată, navicomputer modern și interfață tactică personalizabilă. O costase aproape patruzeci de mii de credite. Unii oameni considerau că era aiurea să numești o navă de luptă, dar ea o numise oricum: *Comeuppance*¹². Zorii avea de rezolvat multe lucruri. Coloniile nu mai erau o opțiune, dar cât timp avea nava, putea merge *undeva*. Nava transporta provizii pentru o săptămână, așa că va avea destul timp să-și dea seama. Pentru jumătate de săptămână, se corectă ea, dacă era și Lluda la bord. Singura problemă era că Zorii era *aici*, ghemuită lângă peretele exterior al orașului, la marginea Cartierului Hoților și *Comeuppance* era *acolo*, într-o mică răpă în afara limitelor orașului, ascunsă de o prelată de zăpadă. Între ele era o întreagă unitate de soldați și unul dintre măcelari.

---

¹² *Comeuppance* – Soartă meritată.

Zorii își atinse casca pentru a porni rețeaua de senzori. Apăru o suprapunere holografică și se concentră atentă pe măcelar – cu mantia sa lungă și casca blestemată. Holograma se focusă, se întoarse și bipăi ușor, identificându-l drept Ushar, unul dintre *Cavalerii lui Ren*. Avea nevoie de o distragere. Zorii aruncă o privire după Lluda, dar nu o văzu nicăieri. Se ascundea probabil într-un mod similar, așteptând o ocazie pentru a se pune în mișcare. Lluda purta întotdeauna un camuflaj gri-alb. Cu pielea ei palidă și părul alb, se pierdea bine în împrejurimile înzăpezite, pietroase. De asemenea, putea suporta fără mască temperaturile înghețate ale lui Kijimi. Zorii bănuia că era un hibrid între un om și o specie adaptată la vremea rece, dar Lluda nu-i împărtășise niciodată detalii despre părinții ei, dincolo de faptul că fuseseră uciși în mod brutal.

Cineva țipă. Nu era ceva neobișnuit în acele vremuri, dar vocea îi era familiară.

Zorii se strecură spre marginea acoperișului și privi în jos. I se întoarse stomacul pe dos. Era Jarraban, însângerat și căzut în zăpadă, cu un Cavaler îmbrăcat în negru stând deasupra lui. Sângele prietenului ei picura de pe toporul masiv al Cavalerului. Zorii se trase înapoi și se ascunse în spatele unui jgheab de evacuare. Degeaba închidea ochii ca să nu mai vadă imaginea care îi era întipărită pe creier. Ea și Jarraban făcuseră contrabandă împreună timp de mulți ani. Era mâna ei dreaptă.

Avea să-l jlească mai târziu. Trebuia să plece cu Lluda de pe planeta asta înghețată înainte să i se alăture lui Jarraban în viața de apoi. Dacă exista o viață de apoi. Zorii se uită în jur, căutând disperată o idee. Suprapunerea holografică identifică un element exploziv. Se afla în dreapta ei, într-un turn de observație, o rămășiță din zilele turismului religios, unde ființele se duceau cândva să mediteze și să devină una cu peisajul montan. Acum erau folosite de diverse bande și bresle, dar acesta era neocupat și conținea un felinar de ulei neehwa, care ardea strălucitor noaptea.

Va fi de ajuns. În haosul creat, va putea să fugă spre *Comeuppance*.

Se strecură cu ajutorul cramponelor, de-a lungul liniei acoperișului. Trebuia să o facă încet și cu atenție. S-ar fi simți mult mai bine cu blasterele în mâini, dar avea nevoie ca degetele să fie libere în caz că aluneca. Ajunse la turn, apucă peretele de piatră și trecu peste el, în interiorul turnului. De pe acoperișul turnului coborâseră țurțuri mari, căci felinarul topise zăpada de deasupra, care se înghețase în cădere. Crea astfel o cușcă minusculă și înghețată, care o putea adăposti de ochi curioși în timp ce lucra. Acum, trebuia să-l facă să explodeze. Cea mai ușoară metodă era să tragă pur și simplu cu blasterul în el de la distanță, dar soldații Primului Ordin, vor căuta sursa împușcăturii. Mai bine să-l pregătească și să fie departe când explodea. Scoase de la centura utilitară un fitil și ceva chit; nu va dura mult. Zorii apăsă fitilul pe rezervorul de ulei de sub sticlă și atinse casca pentru a sincroniza fitilul cu detonatorul din cască.

Zorii plecă pe unde venise și se opri pentru a evalua situația. Odată ce explozia se declanșa, soldații vor fi atrași... într-acolo. Asta însemna că ea trebuia să fie... dincolo, lângă perete. Plecă spre locul ales, destul de îndepărtat din turn pentru a nu fi observat, iar de acolo, putea ajunge pe pământ, în afara orașului. Apoi putea sprinta spre navă.

Zorii spera că Lluda era undeva prin apropiere, privind. Cu o rugăciune rapidă către călugării Dai Bendu de odinioară, către toți zeii în care nu crezuse niciodată și chiar către Forță, Zorii dădu semnal câștii, ordonând detonarea. Turnul explodea. Țurțurii zburară, spulberându-se pe acoperișuri. Însuși acoperișul turnului sări în sus ca o rachetă. Trupele care stăteau între ea și nava ei se uitară în sus... și nu făcură absolut nimic. Tocmai se întorceau la treburile lor, nefiind deloc interesați.

— Cred că glumești, murmură ea cu voce tare.

Ceva îi atinse umărul, iar ea se întoarse atât de repede încât aproape își pierdu echilibrul. Era Lluda. Părul îi strălucea în noapte. Obrajii nu îi erau roșii și crăpați cum ar fi fost ai lui Zorii. Respirația ei nici măcar nu se transforma în ceață.

— Le atrag eu atenția, spuse Lluda. Pleacă.

— Nu fără tine.

Lluda zâmbi.

— Mi-ai salvat deja viața, când m-ai primit în grup. Eu fac asta și suntem chit.

Nu. Nu putea suporta să mai piardă pe nimeni altcineva.

— Lluda, ce vei face... unde vei... Zorii își deschise masca. Pledă din ochi. Putem scăpa. Putem pleca împreună și...

— Mă știi doar. Voi fi bine. Întotdeauna găsesc o cale. Fata îi aruncă lui Zorii un ultim zâmbet și spuse: Fii atentă la asta!

Și apoi plecă, fugind pe acoperișuri ca și cum se născuse pe ele. Zorii mormăi înjurături în fiecare limbă pe care o știa. Apoi își închise masca și se pregăti să fugă.

— Hei! strigă Lluda, fluturând brațele ca să o poată vedea soldații. Jos cu Primul Ordin! Trăiască *Rezistența*!

Focurile de blaster explodară în jurul fetei în timp ce ea fugea, strigând insulte. O urmărire cu toții, chiar și Cavalerul îmbrăcat negru. Zorii sări de pe perete și ateriză în zăpada pufoasă. Sprintă spre navă, ceea ce nu se dovedi o sarcină ușoară, căci fiecare pas i se afunda în zăpadă. Respiră ușurată când se adăposti sub prelată și găsi scara încă intactă. Zorii declanșă din cască încuietoearea și cabina se deschise în timp ce urca scara. Sări în interior, lovi convertoarele, alimentă conducta de combustibil și apăsă pedala repulsorliftului pentru o decolare rapidă. Va pleca la cald, fără lumini și sperând că ei nu o vor urmări. Focurile de blaster îi scuturară Y-interceptorul în timp ce se rotea pentru o traiectorie mai sigură, dar scuturile rezistară. Va scăpa de urmăritori și va face un salt scurt în hiperspațiu. Apoi se va întoarce în Orașul Kijimi și efectua o căutare rapidă pentru echipajul ei. Trebuia să încerce. Cu puțin noroc, poate că o va mai putea salva pe Lluda sau pe altcineva. Dar unde se va duce după aceea? În timp ce nava părăsea atmosfera, decise unde să se ducă. În același moment, îl iertă pe Poe Dameron. El nu fugise *departe* de ea și de gașcă; el fugise *spre ceva*. Zorii va face la fel.

* * *

Generalul Hux stătea în fața lui Pryde, cu câțiva soldați lângă ei. Rana de la picior fusese îngrijită cu gel bacta și apoi bandajată. Acum își simțea piciorul inconfortabil de cald și îl mânca puțin. Un preț mic de plătit pentru a scăpa de trădare și crimă.

— A fost o incursiune coordonată, domnule General Loial, raportă Hux. Au coplesit gărzile și m-au forțat să-i duc la nava lor.

Pryde îl privi o clipă, cu nasul ridicat și cu ochii îngustați.

— Înțeleg.

Hux își menținu fața perfect calmă, hotărâtă. Bandajul din jurul pantalonilor îi era pătat de sânge. O imagine bună care avea să-i consolideze poziția, gândi el. Dar sub cracul pantalonului, un pic de gel bacta trecuse prin bandaj și începuse să se strecoare, umed și cald, în jos pe picior. Încruntarea perpetuă a lui Pryde se adânci. Ceva străluci în ochii lui, ceva ce Hux nu mai văzuse niciodată. Dintr-o dată constată că îi era aproape imposibil să respire. Pryde se întoarse către șeful unității.

— Fă-mi legătura cu Liderul Suprem.

Apoi apucă pușca soldatului, îl ținti pe Hux și îl împușcă direct în piept. Hux nu muri înainte să atingă podeaua. Gura i se deschidea și închidea fără sunet în timp ce fulgerele de durere îi aprindeau fiecare fibră.

— Spune-i că am găsit spionul, îl auzi pe Pryde spunând.

Ultimul gând al lui Hux fu la recuperare. O ura pe fata aia. Ea stricase totul. Cu toate astea, îl înfruntase, iar și iar, pe Ren și supraviețuise. Ea îi dădu o scânteie strălucitoare de speranță împotriva întunericul care venea: Ren încă mai putea pierde.

Apoi și acea scânteie fu consumată de întuneric și Hux muri.

CAPITOLUL 13

Kef Bir era, din punct de vedere tehnic, o lună a lui Endor, dar lui Rey i se păru că este o întreagă planetă. Zborul prin atmosferă dezvăluise mări vaste întrerupte de petice de pământ acoperite mai ales cu iarbă. Tufișurile erau rare, așezările inexistente.

C-3PO se conectase la HoloNet și îi informă că Kef Bir fusese cândva aproape în întregime sub apă. Dar în ultimele decenii se întâmplaseră mai multe evenimente cataclismice, care evaporaseră apa în atmosferă și provocaseră tulburări tectonice, dezvăluind tot mai mult teren. Unii teoretizează că de vină era distrugerea celei de-a doua Stele a Morții. Resturi de la baza de mărima unei luni nu numai că picaseră timp de ani buni, ci se ciocniseră cu mai mulți asteroizi din apropiere, creând o reacție în lanț explozii pe suprafața și în atmosfera lunii. Kef Bir se calmase în ultimul deceniu, iar viața începu să înflorească. Se zvonea că luna atrăsese chiar și un număr mic de coloniști și refugiați, deși acest lucru nu fusese confirmat și desemnarea oficială a lunii rămăsese – nelocuită.

Rey nu fusese în stare să repare trenul de aterizare și repulsorii în totalitate până la sosire – doar suficient pentru a încetini puțin impactul. Acesta fu motivul pentru care, când ieșiră cu toții loviți și șocați din *Șoim*, văzură o cicatrice masivă pe pământul umed, deschisă în spatele lor în linie dreaptă cât puteau vedea la ochi.

Fuzelajul navei era pe jumătate îngropat în noroi și trebuia să iasă prin trapa de sus, dar *Șoimul* rămăsese *aproape* apt zburător și, cu câteva reparații și puțin noroc, vor fi capabili să decoleze. După ce Rey obținea obiectul pentru care venise.

Aerul mirosea a sare și a iarbă scăldată în soare. Apa îi înțepa pielea, ca și cum era ridicată în gheizere. Cerul era plin de nori cenușii încărcăți, dar totul era luminos, pentru că pe lângă soare, gigantica gazoasă Endor furniza și ea lumină reflectată. Rey îi conduse pe o pantă abruptă, ierboasă, urmând coordonatele primite de la C-3PO. Chiar și droizii îi urmară. Roata lui D-O era surprinzător de eficientă pe terenul ierbos.

Până să ajungă în vârf, respira greu și o dureau picioarele. Apoi Rey uită să mai respire. Stăteau pe marginea unei stânci la o înălțime de cel puțin șase sute de metri.

Sub ei, o mare violentă de oțel apăru din ceață. Se umfla până la înălțimea unui Distrugător, se rostogolea pentru a dezvălui o masă neagră neregulată și se prăbușea înapoi într-o explozie de apă și spumă albă. Atâta apă, într-un singur loc, sculptând în stâncă, ridicându-se spre cer, pulverizându-i cu umezeală, chiar și la această distanță. Acolo de unde venea ea, apa era una dintre cele mai valoroase substanțe din galaxie. Se dovedea că este și una dintre cele mai puternice.

Ceața se subția, iar vederea lor asupra oceanului ajungea tot mai departe și mai departe, spre orizont. Începu să apară o umbră, ca un munte de metal. Nu, un întreg lanț muntos de metal. Lângă ea Finn respiră convulsiv.

Era o navă, sau mai degrabă rămășițele unuia, cu excepția că această navă era mai mare decât orice navă pe care o văzuse Rey vreodată. Coca ei sfâșiată se arcuia deasupra valurilor violente ca un bol răsturnat, cu rămășițele zimțate ale lentilei de focalizare a superlaserului orientate spre cer. Era exact ca cimitirul de nave de pe Jakku, cu excepția faptului că era ud. Și cam de o mie ori mai mare.

— Ce-ce este asta? întrebă D-O.

— Este Steaua Morții, spuse Rey, privind epava colosală. Este un loc rău, dintr-un vechi război.

— Nu cred că Generalul Leia are idee că este aici, spuse Poe, cu vocea plină de uimire. O bucată imensă din cea de-a doua Stea a Morții, încă intactă...

— Desigur că nu, stăpâne Poe! spuse C-3PO. S-a scufundat probabil la mai bine de un deceniu după bătălia de pe Endor. O bătălie teribilă, potrivit HoloNet. Oh, *nu mi-ar plăcea* să îndur ceva atât de îngrozitor.

BB-8 ciripi o întrebare.

— Din cer, BB-8, spuse Rey.

— *Navigatorul* este în Seiful imperial, spuse Finn, ca și cum cuvintele l-ar ajuta să creadă asta. În Steaua Morții.

— Urăsc să fiu practic, spuse Poe, dar ne va lua ani buni să-l găsim.

Poe avea dreptate. Cum să verifice ceva de dimensiunea unei luni? De unde să începi? Rey clipi, amintindu-și. *De pe țărmul sudic...* spuse C-3PO.

— *Numai acest pumnal* spune, șopti ea.

Scoase pumnalul lui Ochi din Bestoon. Îi ridică marginea neregulată astfel încât să strălucească în lumină. Forma lamei se aliniea exact cu conturul epavei.

Poe se aplecă. Rey privi mai îndeaproape. Garda transversală a pumnalului era articulată. Ținând lama aliniată exact unde era, își folosi cealaltă mână pentru a desfășura ușor garda în jos până la capăt...

...Și arată spre o secțiune foarte distinctă din ruină, la sud-vest de lentila superlaserului: o structură în formă de stea, înglobată într-o zonă curbată a epavei.

— *Navigatorul* de acolo, spuse Rey.

Coordonatele lui C-3PO nu erau locația *navigatorului*, ci indicau exact unde să stai pentru ca pumnalul să-ți arate locația.

— Fiți atenți, îi avertiză Poe.

Rey se întoarse. Finn și Poe își ridicară blasterele. O tânără de vârsta lui Rey venea spre ei călare pe o creatură care arăta ca un farthier cu fildeși, cu excepția oaselor mari și a unei blăni mai bogate. Femeia avea pielea întunecată ca a lui Finn și un păr frumos, obsidian, care îi încadra fața ca un halou. Singura armă pe care Rey putea să o vadă că o avea, era un arc și Rey se trezi plină de admirație și de un sentiment de înrudire când observă că arcul era făcut din piese de blaster recuperate. Femeia asta s-ar fi descurcat bine pe Jakku. Apoi, alți aproape zece călăreți apărură în spatele ei, înarmați în mod similar.

— Dură aterizare? spuse femeia.

— Am văzut și mai rele, spuse Poe.

— Am văzut și mai bune, spuse femeia. Sunteți din *Rezistență*?

— Depinde..., spuse Poe atent.

— Am recepționat o transmisie de la cineva pe nume Babu Frik.

Poe își coborî blasterul.

— Babu Frik! exclamă C-3PO. Oh, este unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei!

— A spus că veți veni. A spus că sunteți ultima speranță, spus femeia.

Rey făcu un pas înainte, simțind un fior de optimism.

— Trebuie să ajungem la epava aia, spuse ea. Ne trebuie ceva din interiorul ei.

— Care ar putea pune capăt războiului pentru totdeauna, adăugă Poe.

Călăreața se gândi un moment, apoi spuse:

— Avem skimmere pentru pescuit. Te pot duce acolo pe apă.

— Te-ai uitat să vezi cum e apa? spuse Finn.

— Nu acum, fu ea de acord. E prea periculos. Putem ajunge acolo când marea este mică. Măine imediat ce se luminează.

— Nu putem aștepta atât de mult, spuse Rey. Se întoarse spre Poe și Finn. Kylo Ren se află chiar în spatele nostru.

— Kylo Ren? zise femeia, schimbând priviri uimite cu câțiva dintre ceilalți călăreți.

— Nu avem *timp*, spuse Rey.

— Avem de ales? spuse Poe. Hai să reparăm nava. Aveți piese de schimb? o întrebă pe femeie.

— Câteva, spuse ea. Sunt Jannah.

— Eu sunt Poe.

Coborâră cu toții dealul îndreptându-se spre *Șoim*, cu excepția lui Rey, care zăbovi, privind peste ocean la epava Stelei Morții. *Să fie atât de aproape...*

După o clipă, se forță să se întoarcă și să-și urmeze prietenii.

* * *

Călăreții descălecaseră pentru a-și lăsa creaturile să pască și le puseră niște noduri restrictive. Orbaki, îi numise Jannah. Finn credea că sunt grozavi, în felul în care aruncau pământul când alergau, își scuturau coamele lungi, se luptau în joacă cu fildeșii lor uriași. Erau foarte asemănători fathierilor pe care el și Rose îl călăriseră pe Canto Bight, cu excepția voioșiei și a libertății. De asemenea, erau mai solizi, făcuți parcă pentru rezistență și vreme rece.

Zâmbi când un orbak fornăi la BB-8. Făcu zgomot – pe jumătate mormăit, pe jumătate nechezat – pe care BB-8 îl imită cu un oarecare succes.

— Bună! spuse micul droid conic.

Orbakul își scutură coama și răcni ca răspuns – nu un gest neprietenos – dar miculul droid se dădu înapoi.

— Nu, mulțumesc. Nu, mulțumesc, spus el, în timp ce BB-8 încerca să-l asigure că orbakul fusese prietenos.

Finn îi lăasă să se cunoască unii pe alții, și intră în *Șoim*.

— Ce încurcătură, spunea C-3PO, în timp ce el și Poe rulau un diagnostic al scuturilor din față. Așa e fiecare zi de-a voastră, a oamenilor? Ce nebunie!

— S-a găsit vreodată de unde i se reglează volumul? spuse Poe.

Aterizarea lor forțată avariase de asemenea modulul atmosferic de rezervă al *Șoimului*, deși încă nu avea scurgeri. Dacă-l reparau acum ar preveni o problemă mult mai mare mai târziu. Finn trecu la muncă, bucuros că are ceva cu care să-și umple timpul, pentru a se distra de la îngrijorarea sa pentru Rey. Ceva mai târziu, Jannah intră, purtând un mic cilindru rezervor, exact ce avea nevoie pentru a repara rezervorul.

— Țsta e un O-6, dar ar trebui să se potrivească, spuse ea.

Finn luă cilindrul, uitându-se la el.

— Asta e o piesă a Primului Ordin, spuse el.

— Este un vechi crucișător pe creasta de vest, rezmembrat pentru piese. Făcu o pauză, ca și cum ar fi luat o decizie, apoi adăugă prudentă: Cel pe care am servit și de pe care am evadat.

Ochii lui Finn se deschiseră larg.

— Stai puțin. Ai fost Primul Ordin?

— Nu din alegerea mea, îl lămurii ea repede. Am fost încorporați când eram mici, cu toții. Am fost TZ-1719 din trupele de șoc.

Ei bine, asta explica arcul făcut din piese de blaster și banda de pe braț care conținea un transponder. Finn se decise și el.

— FN-2187, spuse el.

— Tu?

El dădu din cap, apoi rânji. Cineva ca el! Abia aștepta să-i spună lui Rey.

Lăasă jos cilindrul. Se așeză și se aplecă înainte.

— Nici nu știam că mai sunt și alții!

— Dezertori. Toți de-aici am fost în trupele de șoc. Ne-am revoltat în timpul bătăliei pentru Insula Ansett. Ne-au spus să tragem în civili.

Finn tresări. Știa exact cum era.

— N-am vrut să o facem, spuse Jannah. Ne-am aruncat armele.

— Toți?

Ea dădu din cap.

— Întreaga companie. Nici nu știu cum s-a întâmplat. Nici măcar nu a fost o decizie. Mai mult ca un...

— Un instinct. Un sentiment, termină el pentru ea.

Ea îl privi surprinsă.

— Da. Un sentiment.

Finn dădu din nou din cap.

— Forța, spuse el cu emoție. Ea m-a adus aici. M-a dus la Rey și Poe.

— O spui ca și cum ai fi sigur că e reală.

— Oh, este foarte reală. Încă nu eram sigur atunci. Dar... Zâmbi. Acum sunt.

Orice era pe punctul de a răspunde ea fu întrerupt când Poe și BB-8 se grăbiră spre ei. Inima lui Finn zvâcni. Cumva știa exact ce venise Poe să le spună.

— A dispărut Rey, spuse Poe.

Ca unul, se repezică cu toții din *Șoim*. Cu droizii după ei, se cățărară pe creastă.

— A luat skimmerul? spuse Jannah neîncrezătoare.

Finn își ridică quadnocularul și aruncă o privire peste mare.

— O văd, spuse el. Acolo, departe.

Îi dădu quadnocularul lui Poe.

— Ce-o fi avut în minte? spuse Poe.

Finn știa exact ce; se ducea după Sith singură, într-o încercare greșită de a-și feri prietenii de necaz. Prostuța, minunata, exasperanta Rey.

— Trebuie să mergem după ea, spuse el.

— Vom repara *Șoimul* și ne vom duce acolo cât de repede putem, spuse Poe, grăbindu-se în jos spre navă.

Finn îl urmă.

— O vom pierde! spuse el, ridicând glasul.

O vom pierde – nu neapărat va muri. Era posibil ceva mai rău. Chewie și Jannah stăteau în spate, fără să spună nimic în timp ce ei se certau.

— Ea ne-a părăsit! spuse Poe. Ce vrei să facem? Să înotăm?

— Nu este ea însăși. N-ai idee ce luptă sufletească poartă.

Poe se opri. Se întoarse.

— Oh, și tu știi?

— Da, știu. La fel și Leia.

— Eu nu sunt Leia!

— Asta e al naibii de sigur.

Poe se dădu înapoi ca și cum ar fi fost lovit, iar pe Finn îl cuprinse vinovăția. Fusese prea aspru. Prea aproape de adevăratele griji și temeri ale lui Poe. Nu ar fi trebuit să spună asta. Înainte să poată să-și ceară scuze, Poe îi aruncă quadnocularul și plecă. Finn oftă, urcând înapoi pe creastă. Ridică quadnocularul și privi peste ocean. Glisorul lui Rey abia era ceva mai mult decât un fir de praf în apa aceea turbulentă. Habar n-avea cum reușea ea să navigheze în chestia aia, cum de încă nu se răsturnase. Nu putea să înoate după ea – ar fi fost o sinucidere. Poate că Poe avea dreptate și singurul lucru pe care îl putea face era să repare *Șoimul* cât de repede posibil.

— Finn? se auzi vocea lui Jannah.

El lăsă în jos quadnocularul.

— Mai există un alt skimmer, spuse ea.

Îl cuprinse speranța și începu să alerge.

* * *

Faptul că *Șoimul Mileniului* transmitea din nou traversase deja probabil întreaga bază, dar Leia simți că era timpul o discuție motivațională.

Le ordonă tuturor să se adune, ca să poată face raport oficial. Era momentul perfect pentru o veste bună. O furtună tropicală scurtă scăzuse temperatura. Păsările ciripeau în copacii din junglă deasupra lor, sărbătorind răcoarea încântătoare.

— Sunt foarte încântată să vă spun că *Șoimul Mileniului* ne-a trimis o transmisie pe distanță lungă, spuse ea. Misiunea lor a revenit pe drumul cel bun.

Oamenii se băteau unul pe celălalt pe spate. Le văzu zâmbete. Connix și Rose chiar se îmbrățișară. Fusese decizia corectă.

— Ne punem speranța în ei, dar munca noastră este aici. Comandantul Tico raportează că cei doi vânători pe care i-am recuperat dintre vechiturile de pe Corellia sunt acum gata de zbor.

Se auziră mai multe aplauze.

— Felicitări și mulțumiri întregului Corp de Ingineri pentru că a reușit minune asta. Dar munca noastră abia a început...

Leia. Desigur că alesese sfârșitul discursului ei pentru a o întrerupe.

Devii un dăunător, îi spuse ea lui Luke.

Îi simți zâmbetul.

E timpul să-ți iei la revedere.

Nu încă...

Dar cuvintele pe care le plănuiise i se bloca în gură și, în schimb, încheie cu:

— Sunt foarte mândră de voi. Atâta timp cât nu ne pierdem niciodată speranța, cauza noastră continuă.

Se împletici puțin în drum spre camera ei, dar Connix fu acolo într-o clipă pentru a o susține. Pe când treceau de *Tantive IV*, îl auzi pe R2-D2 punându-i o întrebare lui Maz.

— Da, R2, spuse Maz. Știe ce are de făcut. Ca să ajungă la fiul ei va trebui să dea tot ce i-a mai rămas.

Leia decise să ignore discuția, la fel cum îl ignorase pe Luke. Era atât de obosită. Dacă ar putea să se culce... Connix o ajută până la pat. După plecarea fetei, Leia luă medalia lui Han și se întinse, ținând-o aproape de pieptul ei.

* * *

Înainte ca Rey să fi ajuns pe Takodana cu Han Solo, singura cantitate mai mare de apă pe care o văzuse vreodată era în jgheabul murdar de la Avangpostul Niima.

Apoi, pe Ahch-To, privise întotdeauna marea cu un pic de neîncredere. Comportamentul apei era îngrozitor și străin pentru ea și știa că se confrunta cu cel mai imprevizibil inamic al ei.

Totuși, acest ocean era chiar mai rău decât anticipase Rey. Skimmerul pe care-l furase era o minune a ingeniozității de reciclare, cu două pontoane făcute pentru a tăia valurile, sărind peste apele vijelioase, întorcându-se la cea mai mică atingere a cârmei. Dar valurile erau mai mari decât clădirile, creând involburări și vârtejuri și explozii masive de spumă. Era nevoie de toată concentrarea pentru a nu se răsturna.

Skimmerul însuși deveni inamicul ei atunci când un val neașteptat smulse cârma din mâna ei, trântind-o în lateral și aproape aruncând-o în apă. După alte câteva aproape dezastre, își dădu seama că trebuia să atace valul în loc să se ferească de el și că trebuia să aibă încredere în glisor că va reuși urcușul. Udă toată și tremurând, se îndreptă spre Steaua Morții, spre locul exact identificat de pumnal. Camera în formă de stea era atât de înaltă, atât de izolată. Dar, poate că va putea ajunge la ea urcând prin interiorul structurii, adăpostită oarecum de valuri. Epava părea tot mai mare pe când se apropia. Apa se lovea de masiva carcasă, se trăgea înapoi dezvăluind puncte de acces tentante, numai pentru a se prăbuși înapoi și a le îneca în momentul următor. Rey nu avea habar cum va urca la bord cu viața intactă. Trecu de creasta unui alt val și inima

îi sări în gât în timp ce skimmerul căzu în cealaltă parte. Era prea aproape de epavă. Avântul avea să o trântască de cocă, spulberând skimmerul într-o mie de bucăți...

În schimb, skimmerul fu aspirat într-un canion vast din metal care se întindea aproape până la orizont. Aici apa era oarecum protejată de zidurile distorsionate care se ridicau până la cer în ambele părți. Călătoria ei se calmă. Comparativ cu oceanul deschis, era aproape pașnică. Își întoarse capul. Niște creaturi zburătoare își aveau cuibul mult deasupra culmii canionului. Planau în cercuri, țipând în timp ce aterizau.

Pumnalul îi spusese unde să meargă, dar descoperi că nu avea nevoie. Ceva o atrăgea înainte; simțea asta în oase. Dintr-un motiv oarecare, se trezi că se întinde după Luke. *Fii cu mine?* Desigur, nu primi niciun răspuns. Îndreptă glisorul spre o secțiune de perete care părea bună pentru cățărat. Legă glisorul pe cât de bine putu, verifică dacă sabia de lumină era încă atașată la curea, și începu să urce. Trecuse ceva timp de când explorase printre ruinele unei nave spațiale doborâte. Strânsoarea ei rămăsese puternică, dar totul era ud și alunecos. Răbdarea era cheia.

Încet și chibzuit, Rey. Testează fiecare ținere înainte de a pune greutate pe ea.

Era mult deasupra suprafeței apei, skimmerul părănd un punct, când găsi o cale de intrare în carcasă. Evitând metalul ascuțit, se strecură înăuntru și porni de-a lungul unei grinde înclinate până la un puț lat, unde își reluă urcarea. Aici era mai uscat, dar și mai întunecat și se trezi că înaintează pe pipăite. Zona cu elemente de sprijin se încheie. Nu mai avea unde să meargă, exceptând de partea cealaltă a puțului, unde un stâlp căzut crea o cale de înaintare. Va fi un salt imposibil. Chemă Forța, se lansă cu toată puterea, sări prin puț peste hăul prăpastiei, aterizând pe mâini și pe picioare.

Rey își reluă urcarea. Spatele și umerii începuseră să o ardă până să ajungă în camera vastă spre care se deschidea puțul. Podeaua era înclinată în sus, alunecoasă, acoperită cu alge, resturi metalice și chiar cu bucăți de armură de la soldații din trupele de șoc, înnegrite de foc. Vântul fluiera prin găurile din pereți și ea se cutremură.

Cândva, acest locul fusese ceva. Ceva important. În față, podeaua înclinată ducea la o fereastră imensă, pe jumătate spulberată, cu vedere spre cer. Înaintea ei era un fel de podium, pe care se aflau rămășițele îmbibate de apă ale unui scaun. Nu, un tron.

Aceasta fusese camera tronului Împăratului. Aici luptase Luke cu Darth Vader și energia – sau poate amintirea – acelei bătălii încă persista. Închise ochii și simți teroare, durere, regret, și... hotărârea de a salva pe cineva care fusese profund iubit.

Rey păși spre tron. Podeaua tremură sub picioarele ei, iar ea sări înapoi chiar la timp, căci un panou mare se desprinsese și căzu cu zgomot. Se tot lovea în cădere, sunetul devenind din ce în ce mai slab. Nu putu să-l audă când ajunse jos.

Rey se strecură de-a lungul zidurilor umbrite, unde spera că podeaua era mai bine prinsă și ajunse la o ușă. Avea un mecanism complicat de acces care o făcea să fie semnificativă și valoroasă. Poate era un seif. Ceea ce căuta ea, era în mod sigur în interior. Va putea trece de această încuietore, în cele din urmă. Steaua Morții nu mai avea energie de zeci de ani. Probabil că avea nevoie doar să-și pună mușchii la treabă...

Rey ridică o mână ca pentru a apăsa, dar înainte de a o atinge, ceva făcu *clîc* și ușa se deschise. De parcă încă mai avea o sursă de putere. De parcă fusese recunoscută. Întunericul o învălui în timp ce pășea înăuntru.

Ușa se trânti în spatele ei. Rey merse mai departe, atrasă în mod inexplicabil.

Forme diverse începură să se manifeste în jurul ei, fragmente ale unei persoane. Își dădu seama cu consternare că era *ea*. Trecea printr-un hol de oglinzi spulberate, văzându-și forma reflectată iar și iar, ca în peștera de sub Ahch-To. Cu excepția faptului că aici, sticla spulberată îi arăta doar fragmente zdrențuite din ea însăși – un braț aici, o cizmă colo, un smoc de păr ud, o tâmplă zgâriată. Fragmentele reflectate erau un puzzle pe care dorea să îl rezolve, de parcă făcând asta ar putea face să apară o persoană întreagă. Nu, nu-și va permite să treacă din nou prin asta. Prin toată tachinarea, promisiunea cunoașterii și a intuiției, doar pentru a primi... nimic.

Rey își scoase oglinzile din minte și merse înainte, spre ceea ce o chema.

Navigatorul plutea între două piese metalice negre, iar forma lui piramidală strălucea de un roșu moale, din interior. Întinse mâna și îl luă. O umplu un sentiment de triumf. *În sfârșit.*

Triumful dispăru, devenind o teroare din ce în ce mai mare. Sudoarea îi țâșni pe frunte și o ustura gâtul. Era urmărită. Se întoarse încet, încă ținând *navigatorul*. Apăru o siluetă cu glugă, alunecând spre ea cu o hotărâre inexorabil, cu mantia întunecată măturându-i pământul. Silueta radia practic putere și altceva... o foame rece și lacomă.

În mâna siluetei apăru o sabie de lumină roșie, haotică ca a lui Kylo, cu două lame paralele. Lumina de la lamă ilumină în cele din urmă o față la fel de palidă și slabă pe cât era de aprigă. Rey icni, împleticindu-se înapoi. Era *ea*. Fața ei, forma ei. Rece și întunecată, purtând o mantie Sith. Îngrozită, privi cum Rey cea întunecată din oglindă desfăcu lamele, formând un baston lung, înflăcărat. Era tocmai sabia pe care începuse să o proiecteze în mintea ei. Asta nu putea ceva fi real. Era o viziune, nimic mai mult.

Dar pașii lui Rey cea întunecată răsunară atunci când întâlnește podeaua și bastonul ei de lumină emana ozon. Puterea ei era incredibilă, *îmbătătoare*. Aproape împotriva voinței ei, Rey începu să întindă mâna...

— *Să nu-ți fie niciodată frică de ceea ce ești*, vorbi imaginea întunecată a lui Rey.

A fost ca o lovitură de fulger, să audă cuvintele exacte ale lui Leia din gura acestei creaturi. Rey cea întunecată își aruncă sabia de lumină înainte, pentru a da o lovitură ucigătoare. Rey își aprinse propria sabie de lumină și o ridică într-o fracțiune de secundă. Lamele lor se ciocniră, albastru pe roșu, scânteietoare și furioase. Rey refuză lase din mână *navigatorul*, ceea ce îi dădu lui Rey cea întunecată un avantaj. Cu amândouă mâinile pe armă și cu o privire feroasă, Rey cea întunecată insistă, lovind arma lui Rey, forțând-o să dea înapoi, un pas, apoi altul. Rey ajunse în camera tronului.

Stomacul îi tremura și lacrimile îi curgeau pe față. Era pe cale să fie învinsă de ea însăși, de teama ei cea mai adâncă devenită materială, iar totul pentru ce luptase până acum va deveni... nimic. Rey cea întunecat șuieră, dezvăluindu-și dinții ascuțiți.

Rey abia dacă observă faptul că imaginea ei întunecată dispăruse în timp ce se împleticea înapoi, împiedicându-se. Căzu, iar *navigatorul* îi sări din mână. Alunecă pe podeaua înclinată. Se repezi după el, întinzând mâna pentru a-l apuca. O altă mână ajunse acolo prima, mai mare, într-o mânășă neagră. Ea ridică privirea. Era Kylo Ren, cu umerii plini de picături de ocean. Aproape că o sufocă disperarea. Scăpase de un viitor sine întunecat, numai pentru a se lovi de Kylo Ren. Simțea de parcă cele mai rele coșmaruri ale sale deveniseră realitate. Se simțea ca un destin.

Se smuci în picioare, aprinzându-și sabia de lumină.

— Uită-te la tine, spuse el. Nu avea mască. Cumva, ea știa că nu va mai purta niciodată masca pentru ea. Vrei să-i dovedești mamei mele că ești un Jedi. Vocea îi sublinie disprețul pentru acea noțiune. Dar tu dovedești altceva. Nu te mai poți întoarce la ea acum. După cum nici eu nu pot.

Cuvintele lui îi limpeziră capul. Pentru că greșea. Sinele ei întunecat îi spusese să nu se teamă de cine era. Dar la fel făcuse și Leia. Leia *știa*. Și totuși alesese să o antreneze. Kylo Ren nu își înțelesese deloc mama.

— Dă-mi-l, ordonă ea.

El păru încurcat o clipă, fiind parcă surprins că ea putea încă să reziste.

— Partea întunecată este în natura noastră, încercă din nou. Abandonează-te ei.

— Dă-mi-l, spuse ea, împingând cu Forța.

El ridică *navigatorul*, uitându-se la el. Expresia lui deveni îngâmfată.

— Singurul mod în care poți merge pe Exegol este împreună cu mine.

Rey tresări, începând să clatine din cap. *Nu. Nu. Nu...*

Mâna lui se strânse. *Navigatorul* se spulberă. Ceva vâscos începu să se scurgă din rămășițe, strecurându-se printre degetele lui Kylo. El deschise palma arătându-i nimic

altceva decât praf lipicios. Lucrul pentru care străbătuse jumătate de galaxie, pentru care riscase viața prietenilor ei, era distrus.

— Nu! țipă ea.

O furie caldă, primitivă se ridică în interiorul ei precum magma vulcanică și îl atacă, lovind cu sabia de lumină. El sări din calea loviturii ei, se aplecă pentru a o evita pe următoarea. Se învârti pentru a o evita, cu mantia fluturând. Vag, prin pânza de furie, își dădu seama că el nu o ataca și, cumva, asta o înfurie mai tare. Se întinse spre Forță, absorbind puterea ca și cum ar fi fost un vârtej fără sfârșit – mai mult, mai mult, *mai mult*. Atacurile crescuseră în viteză. În cele din urmă, el nu mai putu să se eschiveze.

Aprinse sabia de lumină și lamele lor se ciocniră, trosnind și zumzâind de energie.

Iar și iar, ea lovi, trânti, înjunghie, iar el para cu greu, arătând aceeași ferocitate ca și ea. Dar dădea înapoi.

Kylo se dădu înapoi, sărind în puț. Fără să gândească, ea sări după el. Cu greu își aminti ce distanță străbătuse dar, cumva, ajunseră în afara epavei, pe o bucată de metal ca un pod, având doar câțiva metri lățime. Deasupra lor se ridica o turelă masivă de tun; dincolo de ea și pe jumătate ascuns în ceață, era parcat TIE-ul lui Ren. Oceanul făcea ravagii în jurul lor, dar ea continuă atacul, ignorând pericolul în plus.

Kylo Ren nu avu de ales decât să răspundă atacului și era așa mulțumitor să lovească, iar și iar, doar pentru ca lamele lor să se ciocnească. Ea simțea impacturile în umeri, în coloana vertebrală și în șolduri. Era mai bine decât să se gândească la ceea ce văzuse, la ce făcuse el. La cine fusese ea.

O prezență pătrunse în mintea ei, luminoasă și strălucitoare. Și o voce striga:

— Rey!

Finn alerga spre ea, lăsând-o pe Jannah în urmă să vegheze skimmerul.

Instinctul lui Rey de a-l proteja pe Finn fu copleșitor. Fără niciun alt gând, ea apelă la Forță și împinse cu mâna. El zbură înapoi spre Jannah, la marginea epavei pod. Un val se prăbuși pe bucata de pod dintre ei, ascunzându-i pe Finn și Jannah vederii. Marea fierbea acum, ridicându-se odată cu marea. În timp ce îl ataca cu furie pe Kylo Ren, Forța se deschise către ea, inundând-o cu puteri noi și sări din calea valului masiv, aterizând apoi în picioare doar pentru a sări din nou. Kylo sări după ea, folosind Forța pentru a se propulsa, apoi din nou pentru a-și controla aterizarea.

Era hotărâtă să nu părăsească acest loc până când unul dintre ei nu va fi mort. Dar lama ei nu trecea de garda lui. Strânse din dinți și îl atacă cu energia Forței. El zbură înapoi, dar își reveni, aterizând fără probleme. Kylo înaintă, împingând cu propria sa energie a Forței. Templele ei începură să se zbată de durere, dar rămase pe loc.

El trimise un gând direct în mintea ei: *Te cunosc*.

Nu mă cunoaște nimeni, răspunse ea.

Eu te cunosc.

Ea țipă și se repezi din nou spre el. El era mai puternic din punct de vedere fizic. Cu cât luptau mai mult, cu atât devenea mai clar. Dar ea era ceva mai rapidă. Săbiile lor se ciocniră. El împinse. Ea alunecă înapoi pe suprafața metalică netedă, lama lui haotică ajungând treptat tot mai aproape de fața ei. Îi putea simți vibrația lângă obraji.

Din colțul ochiului, văzu un val colosal care se apropia. Oceanul atinsese maximul fluxului. Ea sări în timp ce valul se prăbușea, folosind Forța pentru a se propulsa în sus și înapoi. Rey ateriză ghemuită dinaintea unei alte turele de tun. Se uită în jur. Nu era nici urmă de Kylo Ren. Poate că îl luase valul.

Nu, era acolo, venind neclintit spre ea, cu apa oceanului picurându-i din păr, pe față. Îi rezistase valului. Expresia de pe chipul lui spunea că poate rezista la orice.

Ea îl atacă, dar el pară. Începea să obosească, să devină tot mai înceată în mișcări. De cât timp nu mai dormise? Și încă nu se recuperase după vindecarea vexisului. Mâna o durea la fiecare lovitură. Un alt atac, un alt blocaj și de data asta nu mai putu rămâne pe picioare.

El rămase deasupra ei, ridicând sabia de lumină. Rey se uită în sus la el. Avea să moară pe epava asta. Dar poate că era mai bine să moară acum decât să se predea întunericului mai târziu. Se uită, pregătindu-se să se eschiveze, acceptând că este posibil să nu fie suficient de rapidă. Dar Kylo îngheță, cu sabia de lumină ridicată.

* * *

Leia, a mai rămas un singur lucru de făcut.

Să ne salveze galaxia pe toți de frații mai mari, gândi ea.

Trebuie să încerci să ajungi la Ben, spuse Luke.

Ea își aminti cum își ținea băiatul micuț în brațe, cu părul negru încă umed de la naștere, cum plângea tot timpul în acele prime luni, dar se relaxa ori de câte ori îi simțea pe ea, Han sau Chewie prin apropiere. Primii săi pași. Primul său cuvânt. Prima dată când trimisese o jucărie zburând prin cameră cu puterea Forței, strigându-și furia lui mică de copil.

Nu am renunțat niciodată la speranță pentru el, spuse ea.

Spune-i-o, spuse Luke.

Odată cu cuvintele sale veni un șuvoi de cunoaștere și o viziune-amintire cu Luke stând cu picioarele încrucișate deasupra unei stânci de pe Ahch-To, tremurând de efort în timp ce se proiecta pe câmpul de luptă de pe Crait.

Efortul de a ajunge la Ben avea să-i ia tot ce îi mai rămăsese. Nu putea să o facă. Ar fi eșecul ei final, să-i lase în urmă pe toți cei pe care îi iubea, tot ceea ce făcuse. Leia trebuia să rămână. Trebuia să continue să ațâțe micile flăcări ale speranței sau *Rezistența* va muri.

Degetul ei mare se mișcă înainte și înapoi pe fața rece a medaliei lui Han. Inima ei fusese atât de plină de speranță atunci, după prima lor mare victorie împotriva Imperiului. Oferirea acestor medalii lui Luke și Han fusese mai mult decât o sărbătoare publică; fusese o premieră simbolică a conducerii. Împărțiseră povara încă din acea zi.

Oftă când conștientiză ceva. Înțelesese greșit. Plecând, nu însemna că renunța. Era actul *final* al speranței – speranță pentru protejării ei Rey și Poe, credința în lecțiile pe care îi învățase. Ultimul lucru pe care îl vor învăța de la ea era cum să continue fără ea, îmbrățișându-și astfel, în sfârșit, propriile destine de lideri.

Bail Organa fusese cel care o învățase asta. Tatăl ei adoptiv avusese încredere în ea că-l va găsi pe Obi-Wan Kenobi și va salva *Rebeliunea* când era doar o tânără cu mai puțină experiență decât oricare dintre ei.

Leia, o chemă Luke.

Dacă Vader a putut deveni din nou Anakin, Kylo Ren ar putea redeveni Ben. Fiul ei era ispitit de lumină; putea să o simtă. Dar chiar și dacă el nu se întorsese niciodată în felul în care o făcuse Anakin, ea tot îl iubea și moștenirea ei era clară. Ea era Leia Skywalker Organa Solo. În timp ce mângâia medalia lui Han, îmbrățișă pe deplin *toate* acele moșteniri. Și ea le va transmite pe toate generației următoare. Moștenirea ei Skywalker s-ar duce la Rey, Organa la Poe, și va încerca o ultimă dată să-i treacă moștenirea Solo fiului ei.

Deci, așa va fi. Un ultim act de speranță și apoi avea să se odihnească.

Se întinse spre Forță, lăsând-o să o înconjoare, să o umple. Crezuse că efortul o va epuiza, dar simți o undă momentană de forță și energie pe măsură ce se conecta cu fiecare lucru viu. Se întinse mai mult, apoi chiar și mai mult. Cu toată viața și dragostea, și speranța, și iertarea ființei ei, strigă:

— Ben!

Ultimul ei gând trecu prin galaxie ca un val. Fu vag conștientă că medalia lui Han lovea podea, de murmurul trist al lui R2-D2 și, în sfârșit, de valul de bun venit din partea lui Luke, care nu era singur...

Privirea lui Kylo Ren deveni dintr-odată îndepărtată, iar el scăpă sabia de lumină. Rey o prinse, plină de bucurie. Avea să *câştige*.

Prin Forță veni o separare puternică. Kylo Ren se poticni. Lama furată de Rey îl străpunse pe Kylo, trecând prin el – dar în același timp o pierdere incomparabilă trecu prin sufletul ei, penetrând-o, lăsând-o goală și plină de durere.

— Leia! strigă ea.

Kylo se prăbuși, se uită în sus la ea în agonie, cu pieptul tresărind. Clipi des, de durere, pentru ceea ce simțea. Ultimele gânduri ale lui Leia au fost despre Rey și Poe, despre *Rezistență* – dar mai ales despre Ben. Leia încă îl iubea. Îl iertase.

Îl chema spre lumină.

Măinile lui Rey tremurară în timp ce opri sabia de lumină, se aplecă și făcu același lucru și cu cea a lui Kylo. Îngenunche în fața lui, nesigură ce să spună. Rana lui era mortală, asta era limpede. Ochii lui îi căutară chipul, deși ea nu era sigură ce căuta. Obrajii lui erau uzi și nu ea putu spune dacă era oceanul sau îi curgeau lacrimile.

— Mama ta... spuse ea.

El închise ochii, ca și cum accepta finalul inevitabil.

Rey nu știa ce să facă. Mai avusese o dată șansa să-l omoare și nu o făcuse. Cu el doborât înaintea ei, vulnerabil, descoperi că era și mai puțin dornică să-l vadă murind. Ce ar face Leia?

Rey întinse mâna și i-o puse pe piept. Ochii lui se deschiseră. O privi confuz și poate... dorind-o? Aerul se umplu cu un zgomot rezonant. Rey atrase toată energia din jurul ei – era atâta viață în acel ocean violent! – dar mai ales atrase energie din ea însăși.

Îi dădea lui. Buzele lui Kylo se despărțiră. Respirația lui se calmă. Mușchii și tendoanele, și pielea se refăceau, înnoindu-se. Chiar și cicatricea de pe fața lui dispăru, lăsându-i obrazul neted și perfect. Rey căzu într-o parte, epuizată. Îi văzu ochii uimiți privind-o, îi simți întrebările nespuse. Era alert, acum. Refăcut. Plin de viață și energie.

Dar el nu spuse nimic.

Respirând cu greu, ea încercă să-i explice.

— Ai avut dreptate. Mi-am dorit să-ți iau mâna. Mâna lui Ben.

Înainte ca el să poată răspunde, Rey apucă sabia de lumină a lui Luke.

Vindecarea o epuizase și era nesigură pe picioare în timp ce alerga spre vânătorul TIE parcat pe epavă. Se lăsă pe scaunul pilotului. Îi trebui doar un moment ca să se obișnuiască cu controalele ciudate, dar le pricepu curând, așa cum făcea întotdeauna.

Decolă, privind înapoi și văzându-l pe Kylo uitându-se după ea, încă uimit. Finn și Jannah erau niște puncte o altă insulă epavă și fu bucuroasă să vadă că *Șoimul* se apropia de ei. Vor fi în regulă.

Nu știa unde se ducea. Știa doar că trebuia să fugă. Rey se simțea de parcă fusese ruptă în bucăți, de adevărul despre cine era, de durere.

Lăsă instinctul să o ghideze în timp ce băga coordonatele în navicomputer.

Părăsi atmosfera și intră în hiperspațiu.

CAPITOLUL 14

Kylo Ren stătea pe epava Stelei Morții, privind spre ocean. Stătea acolo de mult timp, urmărind refluxul. Fizic, se simțea mai bine decât o făcuse vreodată în viața sa.

Însă mintea lui era agitată. Nu știa că o astfel de vindecare era posibilă, nu înțelegea cum a fost făcută. Dar nu asta era întrebarea care îl tulbura cel mai mult.

De ce îl vindecase Rey? De ce ar face ea așa ceva?

De ce îl iubise mama lui până în ultima clipă? Snoke mințise despre asta. Snoke mințise despre toate astea. Toate acele voci din capul lui, chinându-l de-a lungul anilor, îi promiseseră că un moment ca acesta nu se putea întâmpla niciodată.

Lor nu le pasă de tine. Le pasă doar de prețioasa lor Nouă Republică. Și mai târziu: Doar de Rezistența lor prețioasă. Erau numai minciuni. Mama lui se sacrificase pentru a ajunge la el. Apoi Rey îl vindecase, cu costuri mari pentru ea însăși. În ciuda a tot ceea ce făcuse. Nu reușise să omoare lumina din el însuși pentru că fusese de jur împrejurul lui. În Rey. În mama lui. Chiar și... în tatăl său.

— Hei, copile, se auzi o voce.

Familiaritatea vorbelor îi trecu ca o sabie de lumină prin stomac. Se întoarse. Han Solo stătea în fața lui, neatins de picăturile oceanului. Arăta exact cum și-l amintea Kylo ultima dată – cu excepția faptului că trăsăturile sale erau calme. Împăcate.

— Mi-e dor de tine, fiule, spuse el.

Kylo clipi. Nu poate fi real.

— Fiul tău a murit, spuse el.

Tatăl său zâmbi.

— Nu, spuse el, îndreptându-se către Kylo. Nasurile lor erau la doar câțiva centimetri unul de celălalt când adăugă: Kylo Ren este mort. Fiul meu este viu.

Își lăsă privirea să rătăcească pe fața tatălui său, pe geacă, pe blasterul băgat în toc. Totul părea atât de real. Putea chiar să simtă mirosul lubrifiantul pe care Han Solo îl folosisese întotdeauna pentru a păstra în funcțiune convertoarele *Șoimului*.

— Ești doar o amintire, spuse el.

— Amintirea *ta*, spuse tatăl său. Ochii lui erau atât de plini de dragoste. Erau ca niște pumnale. Vino acasă, îl îndemnă el.

— E prea târziu.

Era ceva ce vocile din capul lui îi spusese întotdeauna. *E prea târziu pentru tine. Nu te vor dori niciodată înapoi.* Dar de data asta era adevărat, pentru că...

— Ea s-a dus.

— Mama ta s-a dus. Dar ideea pentru care a luat poziție și a luptat... n-a murit.

Se uită fix la tatăl său, fiindu-i frică să-i creadă cuvintele. Fiindu-i frică de propria lui memorie. Fiindu-i frică de ceea ce simțea.

— Ben, spuse tatăl său.

— Știu ce am de făcut, recunosc Ben Solo, cu vocea tremurând. Dar nu știu dacă am puterea să o fac.

Han puse mâna pe obrazul lui Ben. Ben își aminti exact asta. Rey avusese dreptate; nu fusese în stare să se scuture de memoria căldurii palmei tatălui său, de calusurile de pe degetele lui, de acceptarea din ochii lui.

— O ai, spuse tatăl său.

Han Solo încă mai credea în el. La fel și mama sa. La fel și Rey.

Ben ridică mânerul sabiei sale de lumină, la fel cum făcuse pe Baza Starkiller, ultima dată când îl văzuse pe tatăl său. Cu excepția faptului că acum...

— Tată...? spuse el, fiind dintr-o dată mic. Vulnerabil. Drept.

— Știu, zâmbi Han Solo.

Ben se întoarse și aruncă sabia de lumină în aer. Se duse într-un arc înalt, mult deasupra epavei și dispăru într-o ceață de picături de ocean.

Când se întoarse, amintirea tatălui său dispăruse și Ben Solo era singur în mijlocul apelor. Știa ce avea de făcut. Cumva, avea să găsească puterea de a o face.

* * *

Generalul Pryde îngenunchease în întuneric dinaintea hologramei. Era în zona camerelor sale private. Nimeni nu avea acces în acest loc, decât el. Nici măcar Liderul Suprem Ren nu știa că există. Fusese nevoie de efort și de o planificare atentă pentru a șterge toate înregistrările acestei transmisii, dar riscul meritase. Asta merita totul.

Creatura din hologramă vorbi.

— Prințesa din Alderaan mi-a stricat planul, spuse Împăratul Palpatine. Dar fapta ei prostească va fi în zadar. Vino la mine pe Exegol, Generale Pryde.

— Așa cum v-am servit în fostele războaie, vă servesc și acum.

Imaginea se alteră. Transmisia era slabă și fragilă, făcând o călătorie aproape imposibilă prin Regiunile Necunoscute și anomalii spațiale. Dar era suficient de bună.

— Trimite o navă către o lume cunoscută de ei, spuse Palpatine și inima lui Pryde tresări. Acesta era momentul pe care îl așteptase. Lasă-i să ardă. Începe domnia Ultimului Ordin. Ea va veni, iar prietenii ei o vor urma.

În timp ce stăpânul lui rânji – un rânjet ce se furișa lent, ca un centiped peste gura sa – Generalul Loial Pryde se clătină de extaz.

— Da, Stăpâne.

Urmă o serie de coordonate complexe. Drumul spre Exegol.

Împăratul avea încredere în el dându-i cunoștințele sale cele mai prețioase.

— Privește rodul muncii tale, spuse stăpânul său, în timp ce fluxul de date pe care îl primea dezvăluia un alt canal de frecvență.

Mâna lui Pryde tremură în timp ce acordă holodiskul la noua frecvență. Apăru o altă imagine în fața lui – o suprafață plană, pământul crăpat, fulgere și ceață. O flotă imensă plutea în atmosferă la o altitudine de așteptare. Erau atât de multe. Era așa de frumoasă. Flota Sith care era opera vieții sale, nu mai era ascunsă.

Imediat ce imaginea se stabilizează, indicând că are o transmisie bună, dădu semnalul. Își ținu respirația, așteptând. O navă se separă de restul. Se ridică treptat deasupra celorlalte până ajunse la o distanță sigură, apoi dispăru în hiperspațiu. Își dorea să fi mers cu ea. Toată munca lui de o viață avea, în sfârșit, să fie fructificată.

El era totuși pragmatic și nici măcar extazul de moment nu putea să-i calmeze preocupările. Navele erau temporar vulnerabile, incapabile să ridice scuturi în clima de iad a planetei, dar nu aveau de ales. O mare parte din construcția finală, inspecția, testarea și întreținerea trebuiau să aibă loc în atmosferă. Echipajele Împăratului vor lucra în trei schimburi pentru a duce treaba la bun sfârșit. Pryde ar fi putut sta așa pentru totdeauna, admirând imaginea flotei Sith, dar avea de lucru. Zâmbi în timp ce încheia transmisia. Totul se întâmpla așa cum prevăzuse Stăpânul său.

* * *

Distrugătorul Sith ieși din hiperspațiu deasupra lumii albe, înghețate – Kijimi. Căpitanul Chesille Sabrond din Ordinul Final stătea pe punte și privea cum se muta un sistem noros, dezvăluind o linie neregulată a unui lanț muntos masiv. Trebuia să fie imens, pentru a fi vizibil din spațiu. Căpitanul Sabrond nu fusese niciodată în afara Regiunilor Necunoscute. Fusese crescută pe Exegol, sub pământ. Îi trebuiseră ani întregi de muncă grea și dăruire pentru a obține această misiune premium, căpitan pe

*Derriphan*¹³, Distrugătorul desemnat să execute această misiune. Ucisese trei persoane, sabotase alte două și abia dacă dormise în douăzeci de ani, doar pentru a fi printre primii care zburau în noua lor galaxie. Primul lor zbor fusese un succes. Acum putea testa arma. Aruncă o privire în jur. Puntea era plină cu ofițeri ai Ordinului Final, mulți crescuți pe Exegol ca și ea, alții de pe diverse planete din Regiunile Necunoscute. Câțiva erau copii ai Imperiului, urmând pașii părinților lor. Mulți dintre soldații îmbrăcați în roșu fuseseră recrutați de Primul Ordin pe când erau niște copii... și apoi selectați cu grijă și apoi făcuți dispăruți de către spioni pe baza potențialului lor. Toți cei de pe această punte lucraseră cu un singur obiectiv: Întoarcerea Sith.

— Kijimi este în raza de acțiune, spuse unul dintre locotenenții ei.

Căpitanul Chesille Sabrond zâmbi.

— Foc! ordonă ea.

Puntea zvâcni în timp ce tunul masiv de sub burta navei trase.

* * *

Babu Frik mai avea încă două zile de muncă – poate trei – pentru a repune în funcțiune droidul de luptă. Va fi, însă, diferit. Mai mult conștient, capabil de funcții de comandă de nivel superior și, desigur, nu tocmai legal. Clientul său îi promisese o recompensă nesăbuită pentru munca asta, iar Babu avea nevoie de acei bani, ca să plece de pe planetă. Banda care contrabandiști de mirodenii nu mai exista. Toți cei pe care îi știa plecaseră. Cei mai norocoși, oricum. Restul erau morți, uciși de Cavalerii lui Ren, în timp ce scotoceau orașul, căutându-i pe asociați lui Zorii din *Rezistență*.

— Curând, prietene, îi spuse droidului.

Droidul stătea pe masă, cu un braț lipsă, sub cot, tresărind ocazional pe măsură ce Babu îi conecta firele. El prefera să lucreze pe subiecți *vii* – era o modalitate de a observa și corecta eventualele greșeli înainte de a face prea multe daune.

— Nemișcat. Stai nemișcat! comandă el.

— Recepționat, spuse droidul, apoi, imediat, nu se supuse, întorcându-și brusc capul în lateral, spre fereastră.

Audiorceptorii droidului erau mai sensibili decât urechile lui, așa că Babu coborî de pe masă, alergă prin încăpere și se cățără până la fereastră. Era noapte și cerul căpătase o culoare obsidiană care prevestea întotdeauna o furtună. Nu văzu nimic neobișnuit. Și atunci o observă. O strălucire roșie, puțin mai mare decât un punct, venind dinspre nord-vest. Punctul creșu, strălucind mai tare. Curând noaptea neagră se inflăcăra, iar străzile înghețate și clădirile orașului Kijimi se colorară în stacojiu.

Babu mormăi o rugăciune. Închise ochii pentru a se proteja de lumina dureroasă și își acceptă soarta. Dar apoi auzi o voce familiară, a cuiva despre care credea că plecase demult.

— Babu, grăbește-te! Mai avem doar câteva secunde!

* * *

Întreaga planetă implodă, aspirată în ea însăși. Apoi, ca o expirație, explodă într-o masă cosmică de gheață, rocă și magmă. Căpitanul Sabrond dori să-și urle triumful, dar asta ar fi fost un comportament neprofesionist. În schimb, ea ordonă cu calm:

— Contactează Comandamentul Imperial. Spune-le că planeta Kijimi nu mai există. Apoi stabiliți un curs pentru întoarcerea noastră la Exegol.

* * *

---

¹³ Derriphan – era un cuvânt în limba Sith care însemna Devoratorul.

Poe, Finn, Chewie și droizii se grăbiră să coboare pe rampa *Șoimului* în baza din junglă. Locul era mai aglomerat acum – erau mai multe console, mai multe persoane, chiar și alte câteva nave. *Rezistența* fusese ocupată cât timp fuseseră ei plecați. Poe se bucură să o vadă pe Comandantul D'Acy așteptând să-i salute la capătul rampei.

— Poe, spuse ea, cu vocea plină de solemnitate. S-a întâmplat ceva. Finn...

— Asta nu poate aștepta, spuse Finn.

— Trebuie să o vedem pe doamna General, spuse Poe.

Chipul lui D'Acy se schimbă.

— A murit, spuse ea.

Poe îngheță, privind spre Comandant, mintea lui refuzând să analizeze ceea ce tocmai i se spusese. Chewie gemu, lăsă capul pe spate, apoi căzu în genunchi. Finn încercă să-l aline pe Wookiee, dar Chewie îl îndepărtă, plângând cu voce tare. Poe stătea doar, cu inima frântă, cu picioarele înțepenite. Abia dacă conștientiză că Beaumont îl apucase, începând să-i desprindă bandajele de pe braț.

— Am fost atât de aproape, murmură Poe. Îmi pare rău.

Beaumont răspândi gel bacta pe rana de blaster a lui Poe, apoi îl bandajă din nou, fără să spună nimic în tot acest timp. O clipă mai târziu, D'Acy apărură din nou.

— Poe. Trebuie să vezi asta.

El se uită de la unul la altul – la Beaumont, la D'Acy și din nou la Beaumont. Cum de mai lucrau? Cum puteau face ceea ce făceau? Cum *puteau*? Leia dispăruse și *Rezistența* murise odată cu ea. Îi permise lui D'Acy să-i conducă pe el și pe Beaumont până la consola de comunicații. Le arată un mesaj.

— Kijimi a fost distrusă, spuse ea. O rafală de la un Distrugător Spațial.

— Kijimi... Îl cuprinse din nou agonia. *Zorii*. Cum? se sufocă el.

— O rafală de la un Distrugător Spațial.

El scutură din cap.

— Imposibil. Ar fi nevoie de... Nu.

Nu! Nu! NU!

— În niciun caz nu poate fi un Distrugător Spațial...

— A fost unul din noua flotă Sith. Din Regiunile Necunoscute.

Gura lui Beaumont se deschise.

— Împăratul a trimis nava de pe Exegol. Asta înseamnă toate navele din flota sa...

— Au arme de distrugere planetară, termină Poe cu groază renăscută. Bineînțeles că da. Fiecare dintre ele... Așa se termină totul.

Ceva bipăi pe consola lui Rose, iar ea se grăbi într-acolo.

— Ascultați, spuse ea. Este pe toate frecvențele.

Consola pârâi și pocni și o voce începu să vorbească într-o limbă pe care Poe nu o recunoscuse. Dar ochii lui Beaumont se deschiseră.

Rezistența este moartă, traduse el. *Flacăra Sith va arde. Toate lumile, predați-vă sau muriți. Ordinul Final începe.*

Și apoi mesajul se repetă în buclă. Toată lumea se întoarse spre Poe.

— Leia te-a făcut General executiv, spuse Rose. Ce facem acum?

Comandantul D'Acy îi puse o mână pe umăr și îl privi drept în ochi.

— Așteptăm ordine, spuse ea.

Primul său impuls fu să refuze. Nu fugise niciodată de nimic în viața lui, dar acum voia să fugă. Nu putea accepta că Leia plecase, cu atât mai puțin să-și asume treaba ei. Nu era pregătit. Poate că nu va fi niciodată pregătit. Făcuse greșeli groaznice, din cauza cărora muriseră atât de mulți oameni. Crezuse că va avea mai mult timp să învețe. Să ispășească ceea ce făcuse. La ce se *gândise*, numindu-l General executiv?

Crezuse că nu mai era cazul. Ea îi spusese asta. Dar poate că iertarea de sine era un proces mai lung și mai greu decât putea realiza. Deodată, îi veni în minte o amintire

cu Leia, limpede ca lumina zilei, iar el își imagină vocea ei atât de profund și de adânc că era aproape ca și cum ea ar fi stat chiar lângă el.

Eșecul este cel mai mare profesor, spusese ea.

* * *

Finn ședea pe patul lui Rey. Nu-i venea să creadă că Leia murise. Îl acceptase atât de ușor, nici măcar nu clipise când aflate că era dezertor din Primul Ordin. De fapt, îl numise *curajos*, îl considerase unul dintre cele mai valoroși oameni ale ei.

Îi oferise oportunități de formare și educare. Îl împinsese să învețe, să facă mereu mai bine. Leia nu petrecuse chiar atât de mult timp cu el ca în cazul lui Poe sau Rey, dar era clar că se aștepta la lucruri mari de la el.

Micul droid pe care-l salvaseră de pe nava lui Ochi veni spre el și începu să își bage *nasul* prin lucrurile lui Rey. Observă sabia de lumină pe jumătate construită a lui Rey și își înclină nasul conic spre ea.

— Hei, nu o atinge! Este a prietenei mele.

Micul droid se dădu înapoi, ridicându-și capul.

— Îmi pare atât de rău, spus el. Ea a plecat.

— Da, a plecat, răspunse Finn. Nu știu unde.

Droidul se rostogoli înainte și înapoi.

— Mi-e dor de ea.

— Da, și mie mi-e dor de ea.

Ar da orice pentru a sta acum lângă ea, împărtășind durerea. Nu era neapărat nevoie să spună ceva, doar... să stea. Dacă ar ști unde este Rey, nimic din galaxie nu l-ar împiedica să se ducă la ea. El și Rey se salvaseră unul pe altul încă din momentul în care se întâlniseră. Așa făceau prietenii. Nimeni nu înțelesese cu adevărat devotamentul său unic față de Rey, cu excepția lui Leia, poate. Chiar și Rose – deși acceptase – credea că este un pic ciudat. Dar nu era deloc ciudat. Rey era prietena lui Finn, da, dar era de asemenea *importantă*. O simțise. Fusesse același sentiment incontestabil despre care îi vorbise lui Jannah. Dacă i se întâmpla ceva lui Rey, *Rezistența* nu avea nicio șansă.

Droidul se agită din nou, scoțând un sunet de singurătate. Finn își dădu seama că fusese atât de prins cu tot ceea ce se întâmpla, încât nu se deranjase deloc să-l cunoască pe micuț. Rey conta, dar la fel contau și toți ceilalți.

Singurul mod în care urmau să treacă prin toate astea era împreună.

— Deci, spuse el. Care e numele tău?

* * *

C-3PO rătăcea prin bază, dezorientat. Locul era un dezastru, cu cabluri împrăștiate peste tot, cu lianele junglei invadând totul. Nămolul începea să-i înfunde articulațiile. O baie de ulei ar fi chiar necesară, dar habar n-avea cui să se adreseze. Acest grup de ființe includea oameni, Mon Calamari, un Wookiee și alte zeci specii – ca să nu mai vorbim de droizi. Nici o cultură sau limbă nu părea să domine, ceea ce însemna că C-3PO nu avea nicio idee care era protocolul. Un astromec din seria R2 îl zări și se rostogoli în direcția sa. Era alb cu marcaje albastre și purta cicatrici de luptă. Era straniu, dar merita să fie politicos în asemenea circumstanțe.

— Bună, spuse C-3PO. Sunt C-3PO, cyborg umanoid pentru relația cu oamenii. Tu cine ești?

Astromul se rostogoli înapoi ca și cum îl lovise. Apoi bipăi insistent.

— Memoria mea de rezervă? De ce ar avea un droid astromec încăpățânat stocată memoria mea?

Micul droid fluieră din nou, iritat.

— Ei bine, sunt destul de sigur că mi-aș fi amintit dacă aș fi avut un prieten bun. i-o întoarse C-3PO.

Nimic nu era mai rău decât un astromec cu iluzii de măreție.

Astromecul se agită insistent.

— Vrei să pui în capul meu *ce*? În nici un caz...

Droidul albastru își întinse brațul de transfer și începu să-l urmărească.

— Stai departe de mine cu chestia aia!

Se auziră alte bipuri, aproape prea rapide pentru a le înțelege.

— La ce te referi? Ce istorie împreună?

Astromecul fluieră, mai blând acum. Cuvintele lui îl opriră pe C-3PO din fugă. Droidul auriu se uită la nava care se ridica deasupra lor.

— Pe o navă ca asta? spuse C-3PO. Cu o prințesă? Ai disfuncționalități!

Dar îl lăsă pe micul droid să se apropie.

* * *

Poe stătea în întuneric, lângă corpul acoperit al lui Leia.

— Trebuie să ți-o spun, îi spuse el. Nu știu cum să fac asta. Ceea ce ai făcut tu... nu sunt pregătit.

— Nici noi nu eram, se auzi o voce din umbră și Poe se întoarse.

Era Lando Calrissian. Fostul general al *Rebeliunii* venise pe Ajan Kloss cu nava sa, *Lady Luck*, aproape imediat după ce ei părăsiseră Pasaana. Ceva ce îi spusese Rey îl convinsese și Poe era foarte bucuros că venise.

— Luke. Han. Leia. Eu, spuse Lando. Cine este vreodată pregătit?

Poe merse spre el. Potrivit lui Connix, Lando fusese copleșit de mâhnire pentru că sosise puțin prea târziu. Ratase șansa de a-și lua rămas bun.

Lando arăta la fel de trist precum se simțea Poe, cu fruntea încrețită, cu umerii căzuți. Se tot uita la giulgiul lui Leia. Probabil că va regreta pentru tot restul vieții că nu venise mai devreme. Poe înțelegea ce era de regretat.

— Cum ați făcut-o? întrebă Poe. Cum ați învins un Imperiu cu... aproape nimic?

Lando tăcu o vreme. Apoi spuse:

— Ne aveam unul pe celălalt. Așa am învins. Eram *prieteni*.

O lumină se aprinse în mintea lui Poe. Zâmbi pentru prima dată de la întoarcerea sa pe Ajan Kloss.

* * *

Poe plecă în căutarea lui Finn. Finn îl găsi primul. Prietenul său se repezi spre el, cu micul droid conic venindu-i pe urme.

— Trebuie să-ți spun ceva, spuse Finn, cu voce urgentă.

— Și eu trebuie să-ți spun ceva, se întoarse Poe. Nu pot face asta singur. Am nevoie de tine lângă mine la comanda. Spune-mi tu acum.

— Acest droid! Ăă, chiar e drăguț, apreciez asta...

— Generale, spuse Poe salutând.

— Ăă, Generale, acest droid are o mulțime de informații despre Exegol.

— Stai puțin, *ce*? Spuse Poe. Față de con ăsta?

— Sunt D-O! spuse droidul.

— Scuze. D-O, spuse Poe.

— Urma să meargă la Exegol cu Ochi din Bestoon, spuse Finn.

Poe se uită la droid, apoi din nou la Finn.

— De ce mergea Ochi *acolo*?

Finn inspiră adânc.

— Ca s-o ducă Împăratului pe fetița pe care se presupunea că ar fi trebuit s-o ia de pe Jakku. O voia vie.

Poe căscă gura. Finn îl privea doar, așteptând ca el să se dumirească singur.

* * *

Soarele de culoarea coralului lumina peste oceanul Ahch-To, în timp ce flăcările înghițeau vânătorul TIE al lui Kylo Ren. Rey privea nava arzând, cu lacrimi în ochi.

Azvârlea bucăți de lemn în foc. Nu că ar fi putut face vreo pagubă, dar se simțea bine să arunce lucruri. În cele din urmă înțelesese de ce venise Luke aici, de ce renunțase la tot și luase viața unui pustnic. Rey nu se va mai întoarce niciodată.

Nu-și va mai pune niciodată prietenii în pericol. Nu-l va mai înfrunta niciodată pe Kylo. Avea să trăiască, câți ani mai avea, chiar aici. Căci ea era nepoata celui mai rău despot cunoscut vreodată și întunericul lui se ridica și înăuntrul ei. Fără Leia, nu avea nicio șansă să împingă înapoi vâlul de întuneric. Galaxia o va duce mai bine fără ea. Apartenența la Rezistență fusese o fantezie trecătoare. Ea era menită să fie singură.

Scoase sabia de lumină a lui Luke și se uită la ea. Arma unui Jedi. Dar ea nu era Jedi. Rey o aruncă răzbunătoare în foc. O mână se întinse și o prinse. Din flăcări apără o siluetă în robe, înconjurată de o lumină fantomatică, aproape transparentă.

— Arma unui Jedi merită mai mult respect, spuse el.

— Maestre Skywalker! suspină ea.

Ochii lui se îngustară de consternare.

— Ce faci?

Se uitară unul la altul. Rey nu era sigură ce să-i răspundă. Poate că deja știa.

Lângă ea, un porg își scutură penele stresat, cârâind iritat.

* * *

Se așeză lângă foc – *trebuia* să stea jos; era atât de epuizată de la lupta cu Kylo și pentru că îi vindecase. Luke stătea în picioare lângă ea, nepăsându-i de faptul că hainele sale erau în apropierea flăcărilor.

— Am făcut tot ce am fost instruită să nu fac, spuse ea. Mi-am scos prima sabia și l-am atacat pe Ren, orbită de mânie.

— Dar apoi l-ai vindecat.

— I-am dat o parte din viața mea. În acel moment i-aș fi dat totul... Aș fi murit dacă era nevoie, spuse Rey.

— Compasiunea ta l-a salvat, spuse Luke.

Rey nu avea impresia că era ceva asemănător unui compliment. Nu îl merita.

— M-am văzut pe tronul întunecat, îi spuse Rey Maestrului Jedi. Nu voi lăsa să se întâmple asta. Nu voi părăsi niciodată acest loc. Se uită la el provocatoare. Fac ceea ce ai făcut și tu.

Focul pocni. O scânteie ateriză pe roba lui Luke, dar el nu reacționează și scânteia se rostogoli mai departe de parcă n-ar fi aterizat pe nimic.

— Am greșit, spuse Luke. Teama a fost ceea ce m-a ținut aici. Ție de ce ți-e frică cel mai mult?

Răspunsul era ușor. Dar era greu să îl spună.

— De mine însămi.

— Pentru că ești o Palpatine.

Ea tresări. O spusese atât de neglijent, de parcă nu era deloc impresionat.

— Și Leia știa, adăugă el.

Rey ghicise asta, dar era încă uluitor să-l audă spunând-o.

— Nu mi-a spus-o niciodată, șopti ea.

Luke se apropie ca să stea lângă ea.

— Și totuși m-a antrenat, spuse Rey.

— Pentru că a văzut spiritul tău, spuse Luke. Inima ta.

Rey presupusese întotdeauna că Leia fusese de acord să o antreneze pentru că o văzuse ca pe o armă. Un atu în lupta împotriva Primului Ordin. Putea fi adevărat că mai văzuse și altceva în ea? Ceva *bun*? Se uită în jos la mâinile ei, simțindu-se prost.

— Am vrut ca Leia să creadă că sunt la fel de puternică ca ea. Nu sunt.

— Leia a fost mai puternică decât noi toți, spuse Luke.

Ceea ce o făcu pe Rey să se întrebe: Leia fusese *vreodată* ispitită de partea întunecată? În toate poveștile pe care le auzise, când citise jurnalele lui Luke, când studiasse cu Leia, nu auzise niciodată despre nimeni că *ar fi încercat* să o întoarcă de la lumină, în modul în care Vader și Împăratul încercaseră să-l întoarcă pe Luke. În felul în care încercase Kylo cu ea. Poate, dintre ei toți, Leia fusese cea care nu putea fi întoarsă. Finn ar fi așa, își dădu ea seama cu un zâmbet, dacă ar putea atinge Forța. El era special în acest fel.

Clătină din cap și lacrimile amenințară să apară încă o dată.

— Nu cred că pot să o fac fără Leia. Sunt descendentă dintr-un asemenea întuneric...

— Rey, spuse Luke. Unele lucruri sunt mai puternice decât sângele.

Adevărul din cuvintele sale o stârni. Forța era mai puternică decât sângele. Și prietenia. Și iubirea.

— Dar mi-e teamă, mărturisi ea.

— Confruntarea fricii este destinul unui Jedi, continuă Luke. Este și destinul tău. Dacă nu-l înfrunți pe Palpatine, aceasta va fi sfârșitul Ordinului Jedi. Iar războiul va fi pierdut.

— La fel cum a trebuit să-l înfrunți tu pe Vader, spuse ea, amintindu-și notele din jurnalele sale.

— Este în regulă să-ți fie frică. Și mie mi-a fost.

Ea îi aruncă o privire mirată.

— Crezi că este un accident că ne-am găsit unul pe celălalt? continuă Luke. Doi orfani din lumi deșertice... Forța te-a adus la mine și la Leia dintr-un motiv anume.

El se ridică. Deși vântul insulei biciuia șuvițele de păr ale lui Rey, Luke părea neafectat.

— Există ceva ce sora mea ar vrea să ai, spuse el. Vino cu mine.

Luke o conduse în interiorul vechii sale colibe. Încă era în stare bună, întreținută de îngrijitorii Lanai în absența sa. Arată spre o cărămidă slăbită din perete.

— Acolo, spuse el.

Rey scoase cărămida și căută înăuntru. Degetele ei întâlniră un obiect dur învelit în piele moale. Îl scoase și îl despachetă. Era o sabie de lumină, strălucind de parcă era aproape nouă. De îndată ce o luă în mână, îi simți proprietarul și zâmbi.

— Sabia de lumină a lui Leia, spuse ea.

— A fost ultima seară a antrenamentului ei, spuse Luke.

Rey surprinse amintirile sale – *săbiile de lumină se ciocniră, lamele lor luminând jungla din jur în albastru palid și în verde. Lupta lor era acerbă, dar Rey simți un sentiment de distracție. De bucurie. Lui Luke îi plăcuse să-și antreneze sora.*

Luke se trezi răsturnat la pământ, căderea lui fiind amortizată de un pat de ferigi. Se uită la sora lui geamănă – o versiune mult mai tânără a femeii pe care o știa Rey – care rânji, dar chipul îi arăta și tristețe. Resemnare.

— Leia mi-a spus că simțise moartea fiului ei la sfârșitul căii ei Jedi, spuse Luke.

— Aha, respiră Rey. Asta a fost. Lucrul pe care Leia îl ținea ascuns.

— Mi-a predat sabia și mi-a spus că într-o zi, va fi ridicată din nou de cineva care îi va termina călătoria.

Rey se uită la el. Era ea *menită* să aibă așa ceva?

— Acum, o mie de generații trăiesc în tine, spuse Luke. Dar aceasta este lupta ta. Aruncă o privire spre sabia de lumină din mâna ei. Ia ambele săbii în Exegol.

Inima ei se întristă. Încercând să facă ceea ce trebuia, distrusese totul.

— Nu pot ajunge acolo, spuse ea. Nu am *navigatorul*. Am distrus nava lui Ren.

Zâmbetul Maestrului Jedi avea atâta dragoste încât o făcu să-i tresară inima.

— Ai tot ce îți trebuie, spuse el cu blândețe.

* * *

La ordinul lui Luke, Rey se așezase în colibă și închise ochii. În timpul vindecării dăduse prea mult din forța ei vitală și avea nevoie de o odihnă scurtă sau nu va mai ajunge nicăieri. Luke nu o grăbise și nu îi spusese cum se aștepta ca ea să ajungă la Exegol, ci doar o lăsase să se gândească. Era exact ceea ce ar fi făcut și Leia.

Ce ar fi făcut Leia.

Rey se întoarse pe spate, suspinând. Se întrebasese asta timp de luni de zile: *Ce ar face Leia?* De data aceasta, răspunsul era ușor: Leia ar pleca de pe Ahch-To și s-ar întoarce în luptă. De fapt, nu ar fi venit niciodată aici. Chiar dacă, la fel ca Rey, Leia era descendentă din răul absolut. De asemenea, Luke, când avusese de ales, plecase să-și înfrunte temerile. Cum putea ea să facă mai puțin de atât?

Rey renunță să se odihnească și ieși din colibă în dimineța umedă și cețoasă. Norii învăluiau insula și refluxul dezvăluia bancurile de nisip umede. Una dintre îngrijitoarele Lanai se ridică imediat de pe o bancă de piatră, aruncându-i lui Rey o privire dezaprobată peste nasul ca un cioc. Rey o privi și ea, în timp ce îngrijitoarea intră în coliba pe care tocmai o părăsise, fără îndoială pentru a curăța și a deretica. Stătuse afară, lângă intrare, toată noaptea? Probabil că îngrijitorii abia așteptau ca Rey să plece, la fel ca data trecută.

TIE-ul era acum o epavă mocnindă. Câțiva porgi se ghemuiseră în apropiere, pe cât de aproape îndrăzneau de căldura focului muribund. Ceva zvâcni în interiorul ei, o chemă și ea păși înainte. Burnița din timpul nopții răcise epava. Urmându-și instinctul, întinse mâna și dădu resturile deoparte.

Acolo se afla un navigator, curat și fără urme de arsură. *Navigatorul* lui Vader.

— Au fost făcute două... șopti Rey.

Zgomotul mării era mereu prezent aici pe Ahch-To, dar în comparație cu ceea ce tocmai experimentase pe Kef Bir, era un ritm blând, pașnic, al valurilor izbindu-se de stânci, a porgilor care se scufundau, a plânsului pescărușilor.

Deci, când se întâmpla ceva, era ușor de observat. În spatele ei, marea se agita violent și o ceață umedă o lovi în spate. Se întoarse și privi peste faleză.

Apa fierbea în golful de jos. X-interceptorul scufundat al lui Luke începu să se ridice – mai întâi apărură tunurile laser de pe vârfurile aripilor, revărsând apă și alge marine. Apoi motoarele cu fiziune, geamurile cabinei, nasul conic. Curând, apăru chiar și trenul de aterizare, iar Rey privi, uimită, cum interceptorul se deplasa cu o precizie perfectă și controlată într-o zonă de teren plat, unde ateriză cu o bocănitură minusculă.

Privirea ei fu atrasă de o siluetă din apropiere. Era Luke, cu ochii închiși, strălucind în albastru pe fundalul falezei, cu mâna întinsă.

El deschise ochii, o văzu și zâmbi.

Ea îi zâmbi înapoi. Luke avea dreptate. Avea tot ce-i trebuia.

CAPITOLUL 15

D-O era cuplat la consolă, iar Finn stătea cu Poe și Rose, privindu-l, așteptând informațiile care știa că trebuiau să apară. D-O ciripi o întrebare și BB-8 bipăi încurajator, asigurându-l pe micul droid că totul era bine, că asta era *misiunea* lui.

Finn se trezi că se frământa de nerăbdare. La câțiva pași distanță, C-3PO era conectat în mod similar la R2-D2.

— R2, ai auzit? spuse brusc C-3PO. Mă duc cu Stăpâna Rey în misiune!

R2-D2 fluieră, în mod clar frustrat.

— Ce vrei să spui, am fost deja?

— Iată! arată Poe.

Informațiile străluciră pe ecranul consolei: diagrame, hărți, coduri de navigație, date atmosferice, distribuția activelor, turnul de logistică...

Finn schimbă o privire emoționată cu prietenul său.

— Tot ce ai vrut vreodată să știi pentru un atac aerian pe Exegol.

— Cu excepția modului de a ajunge acolo, spuse Poe, frustrat. Vezi datele astea atmosferice?

Finn dădu din cap.

— Ce dezastru. Uită-te la câmpurile alea magnetice încrucișate.

Rose se aplecă mai aproape.

— Puțuri gravitaționale? Vânturi solare? spuse ea într-un glas neîncrezător.

Asta îl îngrijora pe Finn. Dacă inginerul lor de vârf credea că atmosfera lui Exegol prezenta un obstacol insurmontabil, misiunea lor era terminată înainte de a începe.

— Cum poate flota lor să decoleze de acolo? spuse Poe.

Ceea ce ducea la întrebarea: cum puteau ei să aterizeze? Să lupte? Trebuia să existe o cale...

— Îmi pare foarte rău, se auzi vocea lui C-3PO. Dar el insistă! Droidul auriu se apropia de ei, gesticulând din brațe, cu micul astromec pe urme. Mă tem că memoria lui R2 probabil că interferează negativ cu receptorii săi logici.

Finn se bucură că revenise adevăratul C-3PO, dar acum nu era momentul...

— Spune că a recepționat o transmisie de la Stăpânul Luke!

R2 aproape cânta în timp ce se conecta la una dintre console. Pe ecran apăru o hartă radar sub-spațială. Un punct intermitent arăta *ÎN ZBOR*, purtând o semnătură de X-interceptor. Poe ceru identificarea.

— E ID-ul unei nave vechi. AA-589. Făcu un pas înapoi, clipind. Se întoarse spre Finn. Asta-i nava X-interceptor a lui Skywalker.

Finn căscă gura.

— Transmite un semnal de reperare a traseului, spuse C-3PO. Pe drumul spre Regiunile Necunoscute!

Finn era aproape copleșit – de ușurare, de bucurie, de speranță.

— Este Rey, spuse el, cu o certitudine absolută. Se îndreaptă spre Exegol. Îl strânse de umăr pe Poe. Ne arată cum să ajungem acolo!

Poe se gândi la asta. Finn privi cum prietenul său ajunsese la concluzia clară.

— Atunci să mergem împreună.

* * *

Piloții și echipajele de la sol, mecanicii și ofițerii, toți se grăbiră spre *Tantive IV*. Poe îi chemase la o informare și Rose trase rapid un holocran sub burta uriașă a

spărgătorului de blocadă. Era pus deasupra unor cutii de marfă și imaginea pâlpâia dar era de ajuns. Finn avu cuvântul, iar Poe fu fericit să i-l dea. Conducerea era mult mai ușoară atunci când era împărtășită.

— Atâta timp cât acele nave sunt încă în Exegol, putem să le lovi, spuse Finn în timp ce Chewie se alătura reuniunii, împreună cu Lando și droizii.

— Să le lovim cum? întrebă Tyce. Pilotul stătea lângă soția ei, Comandantul D'Acy. Cele două nu erau predispuse la afișări publice ale afecțiunii, dar era evident pentru Poe că fiecare dintre ele prindea curaj în prezența celeilalte.

— Nu își pot activa scuturile până nu părăsesc atmosfera, explică Rose.

— Ceea ce nu este ușor pe Exegol, adăugă Poe. Navele de această dimensiune au nevoie de ajutor la decolare. Navigația nu poate spune pe unde trebuie să o ia în sus.

— Deci, cum decolează navele acolo? întrebă Tyce.

— Folosesc semnalul unui turn de navigație. Ca acesta. Poe comută holoecranul pe o nouă imagine: un turn asemănător cu un obelisc, parcă ieșind din pământul plat, desfăcându-și antena ca o floare de metal care își deschidea petalele.

— Doar că acum n-o s-o mai facă, spuse Finn. Pentru că echipa aeriană o să găsească turnul, iar echipa de la sol o să-l distrugă.

— Echipa de la sol? întrebă Vanik.

Era pilot de A-interceptor și unul dintre recruții personali ai lui Poe.

— Am o idee cu privire la asta, spuse Finn.

Poe îi dădu din cap. Se putea ca planul lui Finn pentru echipa de la sol să meargă, deși era puțin neconvențional. Va lua cu siguranță inamicul prin surprindere.

— Odată ce turnul este distrus, flota e blocată în atmosferă. Doar pentru câteva minute. Fără scuturi, fără ieșire. Iar Rose are o idee despre *asta*, spuse Poe. Rose?

— Echipa mea a analizat Distrugătoarele Sith, spuse Rose. Pentru a distruge o planetă cu aceste tunuri, au nevoie de o sursă enormă de energie.

— Se bazează pe reactoarele principale! spuse Vanik.

Rose aprobă din cap.

— Credem că lovirea unui tun ar putea distruge întreaga navă.

— Asta e șansa noastră, spuse Lando.

Își schimbase îmbrăcăminte Aki-Aki cu o îmbrăcăminte deschisă la culoare și o pelerină până la genunchi. Lui Poe îi plăcea *foarte* mult pelerina. Va trebui să-l întrebe despre ea când se vor termina toate astea.

— Cu scuturi sau fără, interveni Wexley, Distrugătoarele nu sunt tocmai ținte pentru exersat. Nu pentru vânători individuali.

— N-am fi nimic mai mult decât niște insecte pentru ei, fu de acord Connix.

Snap și Connix aveau dreptate. Beaumont se aplecă în față.

— Trebuie să facem ce a făcut Viceamiralul Holdo, spuse el. Pentru a face cu adevărat ceva daune.

Înainte ca Poe să răspundă că nu își permit să sacrifice pe nimeni, Finn interveni.

— Fii serios, manevra aia a fost una la un milion. Navele de luptă și cargoboturile pot distruge tunurile dacă suntem în număr destul de mare.

La ce fel de galaxie s-a ajuns, se minună Poe, dacă cargoboturile sunt considerate nave de război? Presupuse că nu mai conta. Treaba lui era pregătirea flotei, acum că Leia murise. Va face tot ce trebuia să facă pentru a-i pregăti pe toți de luptă.

— Nu suntem destul de mulți! protestat Nien Nunb, în Sullustana lui.

Poe dădu din cap spre pilot.

— Aici intră în scenă Lando și cu Chewie. Se vor duce cu *Șoimul* în Sistemele Nucleului și vor transmite un apel de ajutor către oricine ne aude.

Sub îndrumarea lui Leia, Poe pusese bazele de luni de zile. Aveau aliați acolo. Și dacă cineva îi putea momi să ajute acum, acesta era Lando Calrissian, prieten cu Leia și erou al *Rebeliunii*.

— Avem prieteni acolo, continuă Poe. Vor veni dacă vor ști că există o speranță.

Toți începură să protesteze; cu toții își aminteau de Crait la fel de dureros ca și el. Poe se gândi la ceea ce spusese Zorii și zise:

— Vor veni! Primul Ordin câștigă făcându-ne să simțim că suntem singuri. Nu suntem singuri. Oamenii buni vor lupta dacă îi vom conduce.

— Leia nu a renunțat niciodată, spuse Finn. Și nici noi. Le vom arăta că nu ne este frică.

— Pentru ce au luptat părinții noștri, spuse Poe, gândindu-se la propriii săi părinți, Shara Bey și Kes Dameron, care sacrificaseră atât de multe pentru a lupta în Alianța Rebelilor. Nu vom lăsa să moară idealurile. Nu astăzi. Astăzi luăm poziție pentru ultima dată. Pentru galaxie, pentru Leia. Pentru toți cei pe care i-am pierdut.

— Ne-au păgubit destul, adăugă Finn. Acum ducem războiul pe capul lor.

În jurul lui Poe și Finn, oamenii aprobau din cap. Fața lui Rose era transfigurată.

— Fie ca Forța să fie cu noi, spuse ea.

— Fie ca Forța să fie cu noi, repetă Connix.

Apoi, mai mulți strigară simultan:

— Fie ca Forța să fie cu noi!

* * *

Lando Calrissian privea cum se pregăteau cu toții pentru luptă. Era ca și cum scotea la suprafață amintiri plăcute, văzând cum se întâmpla totul din nou. Echipajele de la sol deplasau liniile de combustibil de la o navă la alta. *Făcut*. Droizii erau ridicați în navele de luptă. *Făcut*. Ofițerii de comunicații ajustau consolele și testau frecvențele. *Făcut*. Comandant D'Acy o săruta pe Tyce. *Făcut*. Snap Wexley – copilul vitreg al lui Wedge – îmbrățișându-și soția, pe Karé. *Făcut*.

Altă misiune imposibilă. O altă cauză pentru care se trezise pe neașteptate că era dispus să moară.

Chewie îi strigă că *Șoimul* era pregătit și își dădu seama că observa pregătirile de pe Ajan Kloss pentru că încerca să amâne inevitabilul. O să-l *doară* când va păși din nou în interiorul *Șoimului*. Lando inspiră adânc, își strânse mantia și urcă pe rampă. Intră pe coridorul curbat. La picioarele lui erau compartimentele secrete, căptușite cu un amalgam de metale rare și plase conductoare pentru a deruta senzorii. Făcuse contrabandă cu o mulțime de lucruri în compartimentele alea – cipuri de identificare imperiale, bijuterii, arme, el însuși. Iar amicul Han ascunsese mult mai multe lucruri. În dreapta lui se aflau cabina de pilotaj și salonul, în stânga lui era cala de mărfuri. Iubea cala asta. Bineînțeles, Lando transportase marfă legală, deși cel mai adesea era pentru a acoperi marfa mai valoroasă, mai puțin legală. Deseori, totuși, cala de marfă rămăsese goală. Sau cel puțin nu complet plină. Dăduse multe petreceri grozave în cala aia. Se întoarse spre dreapta și se îndreptă spre salon. Chewbacca păru să înțeleagă că Lando avea nevoie de timp, așa că îi făcu semn că îl va aștepta în cabina de pilotaj.

— Mulțumesc, Chewie.

Masa holografică și scaunul din salon erau exact așa cum și le amintea el, deși umplutura din scaun începea să iasă pe la cusătură. Era ușor de reparat. Zâmbi. Han și Chewie avuseseră întotdeauna prea multe lucruri pe cap pentru a observa ceva atât de nesemnificativ. Pe când deținea el *Șoimul*, ar fi remediat imediat problema.

În spatele salonului era patul pentru oaspeți, un loc în care dormise des în zilele Noii Republici și simți o durere atât de ascuțită încât parcă îl înjunghiase cineva în piept. Leia reușise întotdeauna să găsească misiuni esențiale pentru el, iar Lando ajunsese să fie un al doilea partener neoficial pe o navă care fusese a lui. Îi era atât de mult dor de amândoi. Fusese o durere suportabilă, să se afle pe Pasaana cu Aki-Aki, știind că prietenii lui erau acolo, undeva, în viață. Dar acum că muriseră...

Lando trecu de bucătărie și se îndreptă spre cabina căpitanului. Când deținuse el *Șoimul*, în navă nu putea dormi confortabil decât patru persoane, două în cabina de oaspeți și două în cabina căpitanului. Apoi, trișorul ăla de Han câștigase nava de la el într-un joc decisiv de sabacc, iar primul lucru pe care-l făcuse fu să desfacă dulapul pentru pelerine pentru a crea un compartiment pentru copilul său Chewie și un altul ascuns. Lando fusese indignat atunci. Acum i se părea atât de prostesc.

Privi în cabina căpitanului. *Șoimul* avusese un echipaj prin rotație în ultimele câteva luni. Habar n-avea cine dormise aici, dacă dormise cineva. Camera avea acum trei paturi, pentru că Han dorise să bage mai mulți oameni. Pentru o vreme, sperase că își va lua cu el noua familie într-o cursă sau două.

Lando îl înțelese. Ar fi dat orice să o aibă pe fetița lui lângă el, în timp ce călătorea prin galaxie pe *Lady Luck*. Dar nu a fost să fie, pentru niciunul dintre ei.

Se îndreptă spre compartimentul lui Chewie și spre ascunzătoare pentru o privire mai atentă, dar apoi ezită. Wookieeul îl aștepta în cabină, dar sigur nu-i va purta pică bătrânului său prieten pentru că arunca o privire înăuntru? Fusese totuși dulapul lui pentru pelerine.

Lando întinse mâna în compartiment spre nitul care de fapt era un buton, și panoul se deschise. Primul lucru care îl simți fu mirosul blănii de Wookiee. Nu era neplăcut, odată ce te obișnuiai, dar era oricum puțin surprinzător. Compartimentul era mic, cu grătar pentru ventilație; Han trebuie să fi folosit această gaură înfiorătoare pentru a face contrabandă cu marfă vie. Nu rămăsese nicio urmă din dulapul lui Lando.

În interior era un mic raft metalic. Iar pe raft era un holodisc, cu marginile uzate cu atâta utilizare. Nu era treaba lui. Probabil vreo amintire prețioasă din lumea sa de origine, Kashyyyk. Chewie avea peste două sute de ani și o lungă istorie de familie și prieteni despre care Lando nu știa nimic.

Începu să plece, dar se opri. Nu putu rezista. Era un cartofor, până la urmă.

Lando se întinse și apăsă întrerupătorul holodiscului. Pe disc apăru o imagine într-o culoare albastră moale a lui Chewbacca însuși. Ținea în brațe un copil uman mic. Lando se aplecă mai aproape. Era Ben, cu părul întunecat, cu pumnul dolofan. Îl lovea cu picioarele și se agăța de blana lui Chewie, strigând de încântare. Chewbacca doar îl strânse mai aproape, scoțând un sunet aproape ca un tors de pisică.

Lando închise holodiscul. Nu se mai putea uita. Primul Ordin le luase atât de multe. Tuturor. Era timpul ca Lando să le-o plătească. Plecă din cabina lui Chewie, trecând din nou, în minte, peste plan. Nu-și putea aduna aliații individual în scurtul timp pe care îl avea la dispoziție. Așa că Beaumont și Connix trasaseră un curs care să-i ducă dincolo de bruiajele Primului Ordin, unde puteau transmite un apel de ajutor către anumite coordonate strategice. Câteva persoane cheie, precum fostul ambasador Mon Calamari, vor fi contactați direct și vor primi un mesaj special de la Calrissian, dar în mare parte obiectivul lor era să sară, să transmită, să sară, să transmită, iarăși și iarăși până li se scurgea timpului.

Se aplecă și intră în cabina de pilotaj. Chewie îl salută și Lando petrecu un moment prețios privindu-l pe prietenul său. Leia își păstrase speranța pentru Ben până la sfârșit. Se părea că și Chewie simțea la fel.

Se așază pe scaunul pilotului. Chewie gemu tare.

— Bine spus, Chewie, acceptă Lando. Pentru ultima dată.

* * *

X-interceptorul lui Poe era aproape gata. Privea cum macaraua îl ridica pe R2-D2 în compartimentul astromec al navei. Ar fi dorit să-l aibă pe BB-8 cu el, dar amicul său avea o altă misiune. În plus, R2-D2 înregistrase mai multe ore cu X-interceptorul decât oricare alt droid din bază, iar el și Poe făceau o echipă bună.

— Nu știu niciun droid care să se fi întors vreodată din Regiunile Necunoscute, spuse C-3PO cu voce tremurândă. Dar tu nu ești un droid obișnuit.

Poe era gata să urce în cabină când îl văzu pe Finn grăbindu-se spre nava cu care urma să dea asaltul la sol. Alergă să-l intercepteze, Finn îl văzu și făcu o pauză, apoi se bătură reciproc pe umeri. Poe nu era sigur cine se mișcase primul, dar dintr-o dată se îmbrățișau ca niște frați ce erau. Se despărțiră și Poe deveni conștient de faptul că lipsea unul dintre ei. Se încruntă.

— Ce o așteaptă acolo? îl întrebă pe Finn.

Chipul lui Finn era sumbru.

— O vom vedea din nou. Știu că da, spuse el. Știi..., ezită Finn.

— Știu multe lucruri.

— Acum ești General. Generalul-care-ar-trebuie-să-fii, uh, ar trebui să zboare cu un X-interceptor?

Poe inspiră adânc. Se așteptase la asta, dar nu știa cine va fi primul care să i-o spună. Se bucură că era Finn.

— Sunt un pilot destul de bun, îi reaminti prietenului său.

— Destul de bun, ridică Finn din umeri.

— Dacă este să avem vreo șansă pe Exegol, avem nevoie ca fiecare pilot *destul de bun* pe care îl avem, să fie într-o navă de luptă. Asta este decizia pe care am luat-o ca General. Dar vino să-mi vorbești din nou despre asta după ce se termină lupta.

Finn îl privi amuzat.

— O voi face.

Poe îi strânse umărul lui Finn o ultimă dată și apoi se grăbiră amândoi să plece.

Trecu de C-3PO în drum spre cabina de pilotaj. Dacă era să se gândească la asta, droidul de protocolul auriu nu era chiar atât de rău. Trecuseră ore întregi, poate chiar o întreagă zi, de când Poe nu-l mai găsisese iritant. Poe îl bătu pe umăr pe droid. În felul său ciudat, C-3PO era fratele său, de asemenea. Întinse mâna spre scară. Brațul încă îl mai durea de la arsura de blaster pe care o primise pe *Statornicul*. Dar el era Poe Dameron, super-pilot, General executiv al *Rezistenței*, și putea zbura pe orice, chiar și cu o singură mână.

Urcă scara pentru a intra în cabină.

* * *

Generalul Loial Pryde privea pe fereastră, cu mâinile strânse la spate. Trecuseră prin spațiul roșu fără incidente și reveniseră în hiperspațiul normal. Liniile de lumină treceau pe lângă ei, luminând puntea frumoasă, perfect ordonată, și fețele ofițerilor săi. Pryde iubea această navă. *Statornicul* era, oficial, centrul mobil de comandă al Liderului Suprem Kylo Ren, dar Ren nu o cunoștea la fel cum o știa el. Liderul Suprem habar nu avea despre modificările făcute și nici vreo idee despre cât de *specială* era.

Amiralul Griss se apropie de el.

— Intrăm în Regiunile Necunoscute, domnule.

Era un simplu anunț. Era treaba lui Hux să-l informeze pe Pryde despre astfel de lucruri, cu excepția faptului că Hux nu ar fi putut rezista să adauge ceva mieros. *Doriți să vă pregătesc naveta personală? Să vă pregătesc un echipaj de protecție. Pot să vă aduc o băutură caldă?* Pryde zâmbi nemilos. Fusese atât de bucuros că avusese o scuză pentru a-l omorî pe șobolanul ăla sclifosit.

Nava ieși din hiperspațiu. Exegol apăru înaintea lor, întunecat și încețoșat, trosnind de putere și ferocitate. Mâinile lui Pryde începură să se tremure, iar el le strânse și mai tare. Munca lui de o viață îl condusesese aici. Respiră adânc ca să-și dreagă vocea și spuse:

— În curând lumile vor arde. Stăpânul nostru se va ridica din nou.

Rey ieși din hiperspațiu. În sfârșit avea dinaintea ei planeta Exegol, învăluită în nori întunecați străbătuți de fulgere strălucitoare. Instrumentele de pe consolă sunau avertismente cu privire la apropierea de atmosfera respectivă. Ea le ignoră, îndreptând nava în jos printre nori, recunoscătoare că pilota interceptorul lui Luke. Era tehnologie veche și trebuise să gândească rapid și să se miște chiar și mai rapid pentru a o face aptă de zbor – nava era cârpită cu ușa de la coliba lui Luke, cu panouri scut salvate de pe epava TIE și avusese nevoie de multă recablare. S-ar putea să nu mai poată lupta niciodată – nu fără ajutor din partea lui Rose și a canalelor ei de aprovizionare. Dar era încă o navă de luptă și trecerea de la vid la atmosferă fu perfectă. Rey avu nevoie de stabilizatorii săi adăugați pentru a zbura pe cerurile neprietenoase ale lui Exegol. Nava se scufundă sub linia norilor și ea suspină. Flota Sith era răspândită dinaintea ei, chiar mai vastă decât o făcuse viziunea ei să creadă, strălucind pe fundalul furtunii perpetue, întinzându-se cât vedea cu ochii. Navele se bazau pe un model mai vechi, din zilele Imperiului Galactic, dar erau mult mai mari. Turelele de arme și tunuri laser atestau o putere de foc mult mai mare decât se așteptau prietenii ei din *Rezistență*.

Nava se zdruncină puțin – puțul gravitațional! Ea compensă repede și trecu la o altitudine mult sub flota Sith. Exegol era o planetă groaznică, iar anomalii atmosferice puteau deruta senzorii Distrugătoarelor și le puteau împiedica să-i observe nava mică. De fapt, se baza pe lucrul ăsta. Câteva minute mai târziu era la sol. Aerul era fierbinte, iar solul era fisurat de uscăciune. O clădire întunecată trecea prin nori înaintea ei și pentru o fracțiune de moment fu gata să cedeze terorii. Din clădire radia o asemenea răutate încât știi exact ce – cine – avea să fie înăuntru. Și mai îngrozitor era faptul că prezența îi era familiară. Ca și cum acea prezență o urmărise, poate toată viața ei.

Confruntarea fricii este destinul unui Jedi.

Rey continuă. Pășește pe sub un monolit masiv care părea să plutească. Avea încredere în Luke și în sabia lui de lumină pentru a-i lumina drumul. Rey scoase sabia de lumină de la curea și o aprinse. Tresări un pic când secțiunea de podea pe care stătea se detașă de restul și începu să coboare. Se uită în jur, alertă la orice vedea sau auzea, dar totul era la fel de tăcut ca moartea.

Apoi răsună un zgomot, prea îndepărtat pentru a fi identificabil.

Ascensorul se opri și Rey coborî. Ridică arma și lumina ei albastră luminează fețele imense de piatră ce scânteiau de electricitate. Știa, fără să știe de unde, că statuile îi comemorau pe Lorzii Sith care trăiseră înainte. Acest loc al răului trebuie să fi fost aici de secole, poate chiar milenii, căci aerul era încărcat de greutatea timpului și de secrete întunecate. Rey fu brusc conștientă de faptul că nu este singură. Siluetele se strecurau în umbră, dar nu simți nicio amenințare imediată din partea lor, așa că merse mai departe. După câțiva pași ajunse lângă o serie amețitoare de echipamente de laborator – monitoare, tuburi, un fel de rezervor – toate goale și abandonate.

La fel ca solul planetei, podeaua de aici conținea fisuri, iar fulgerele străluceau mult în adânc – Rey nu putea spune cât de adânc – de parcă întreaga crustă a lui Exegol se formase în jurul unui nucleu de electricitate.

Ajunse pe un coridor îngust de piatră, iar privirea îi fu atrasă înainte. Un frison îi ridică părul de pe brațe, pentru că, deasupra unui podium se afla forma din viziunea ei. Un scaun cu vârfuri curbate în sus și în împrejur, ca o aură de spini uriași. Tronul Sith.

Rey se îndreptă spre podium. Murmurul deveni tot mai tare.

Coridorul se deschidea într-un amfiteatru la fel de mare ca un munte scobit, plin de siluete în robe. Erau mii, cu fețele nevăzute în întunericul dat de distanță, dar pulsând de habotnicie. Ucenici religioși, așteptând întoarcerea Sith. În timp ce se apropia, murmurul se amplifică, devenind un *Bun venit* colectiv, venerator.

— Mult timp am așteptat, se auzi o voce din coșmarurile ei, adâncă, rezonantă și lentă, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume.

Rey se întoarse spre voce. Apăruse o siluetă în robă, suspendată de mașinării ciudate. Când îi văzu chipul, strânse mai tare sabia de lumină. Era monstruos, respingător, cu ochi cu margini roșii, cu pielea abia agățată de silueta sa scheletică, dezintegrându-se în plăgi descîrnate. Una dintre mâinile lui era pe jumătate putrezită.

Era bunicul ei, cu spiritul prins într-o formă artificială, puterea lui fiind prea devastatoare pentru a putea încăpea în acel corp.

— Nepoata meu a venit acasă! adăugă el triumfător.

Radia răutate, dar picioarele ei porniră spre el. Nu-și putea întoarce privirea. Era ceva ciudat de convingător.

— Nu am vrut niciodată să mori, spuse el. Te-am vrut aici, Împărăteasă Palpatine.

Asta nu era deloc ceea ce-și dorea, își amintea ea, chiar dacă piciorul amenința să facă un pas înainte.

— Vei lua tronul, o asigură el. Este dreptul tău prin naștere să conduci aici. Este în sângele tău. Sângele nostru.

Mai multe siluete pășiră înainte, îmbrăcate în stacojiu, asemănătoare cu gărzile lui Snoke, pe care ea și Kylo îi învinseseră împreună. Rey avu sentimentul că acești paznici se vor dovedi adversari mult mai formidabili.

Se forță să vorbească tare și să se îndepărteze de Împărat.

— N-am venit să domnesc peste Sith. Am venit să-i pun capăt.

— Ca Jedi, spuse Împăratul, cu voce disprețuitoare.

— Da.

El zâmbi.

— Nu. Ura ta. Furia ta. Vrei să mă omori. Asta este ceea ce vreau și eu. Omoară-mă și spiritul meu va trece în tine. La fel cum toți Lorzii Sith trăiesc în mine. Vei fi Împărăteasă. Vom fi unul și același.

* * *

X-interceptorul lui Poe ieși din hiperspațiu, iar el privi planeta Exegol, în sfârșit, pentru prima oară. Ce morman de bălegar. Era cea mai moartă, cea mai urâtă planetă pe care o văzuse de mult timp și se întrebă dacă fusese întotdeauna așa, sau dacă locul fusese distrus de construirea unei flote colosale de Distrugătoare. Mica lui escadrilă apărură lângă el – *Tantive IV*, nava de atac la sol a lui Finn și alte câteva nave de luptă.

— Bine ați venit pe Exegol, spuse Poe sec.

Se scufundară în nori și aproape intrară în coliziune cu flota Sith. Cineva suspină în comunicator. Carenele lor trunghiulare erau enorme, dar deveneau tot mai mici pe măsură ce numărul lor se pierdea în infinitul aparent.

— Mări întunecate, spuse Ackbar. Uită-te la asta!

Își înclină Y-interceptorul mai aproape de Poe, hotărât să-și păstreze în viață noul său general executiv indiferent de preț.

— Niciun semn de la *Șoim* sau aliați, spuse Tyce din propriul ei Y-interceptor.

— Tu găsește turnul de navigație, ordonă Poe. Ajutorul va fi aici până când vom reuși să-l doborâm!

Vă rog să fiți aici până când îl doborâm.

* * *

Căpitanul Chesille Sabrond stătea pe podul *Derriphanului*, uitându-se pe fereastră la restul flotei Sith. Erau ridicați puțin deasupra tuturor celorlalte, fiind singurul

Distrugător care făcuse deja ascensiunea. Generalul Loial Pryde îi însărcinase echipajul să observe ascensiunea celorlalte și să raporteze orice anomalii.

Flota era o priveliște frumoasă. Împreună, urmau să cucerească o întreagă galaxie și Sabrond urma să joace un rol principal în Ordinul Final.

Va trebui să continue să se distingă. Sabrond nu avea niciun fel de amăgire că era îndeajuns să fie căpitanul unui Distrugător. Erau mii de căpitani. Zeci de mii.

Cumva, se va asigura că Generalul Loial Pryde și Împăratul renăscut o vor vedea ca fiind cea mai bună dintre zecile de mii. Sabrond o va putea face. Cumva. Ajunsese atât de departe. Și tocmai era la început.

— Primim o transmisiune pe frecvența întregii flote, spuse ofițerul de comunicații, lovind un comutator pentru a deschide canalul.

Generalul Loial Pryde apăru pe holocomunicatorul punții.

— Toate navele să se ridice la altitudinea de mobilizare, ordonă el.

Fusese în galaxie întreaga sa carieră, comunicând doar rareori cu Exegol. Ea se întrebă cum trebuie să fie asta, se întrebă despre minunile pe care le văzuse. Poate că va avea ocazia să-l întrebe.

— Căpitane! spuse unul dintre tehnicienii ei. Vin nave ale *Rezistenței*.

Chesille Sabrond zâmbi. Așteptase acest moment ani de zile.

— Domnule General Loial? întrebă ea, deși știa ce va spune el.

— Folosiți tunurile de apărare pe distanțe scurte, spuse Pryde. Model de foc-împrăștiat.

— Da, domnule General. Se întoarse spre echipajul ei. Pregătiți tunurile pentru apărare!

CAPITOLUL 16

Pryde se încruntă în timp ce mai multe nave ieșeau din hiperspațiu în jurul lor, chiar mai multe decât raportase inițial *Derriphan*. *Rezistența* reușise să adune o mică flotă, una pe care el nu o va subestima. Navele lor erau ca niște insecte care sugeau sângele. Micuțe și enervante, dar neobosite până când nu erau strivite cum trebuie.

— Cum au reușit să ajungă aici? spuse Amiralul Griss.

Pryde mormăi în barbă, gândindu-se. Tunurile de apărare pe distanțe scurte nu vor fi suficiente împotriva acestui roi de muște. Apoi se adresează punții.

— Am nevoie de un alt canal de transmisiune către flotă!

Dură câteva secunde. Atmosfera lui Exegol complica transmisiunile către toată flota. De asemenea, deruta senzorii, ceea ce însemna că vor avea nevoie de confirmare vizuală pentru a elimina amenințarea *Rezistenței*. Și *asta* însemna să lanseze vânătorii TIE. Va face tot ce va trebui, va folosi orice resurse de care dispunea, pentru a pune capăt acestui act final și inutil de rebeliune.

— Sunteți pe fir, domnule General, spuse ofițerul său de comunicații.

Pryde își dresă gâtul și apoi spuse:

— Nimic nu va opri ascensiunea flotei Ordinului Final! Lansați vânătorii TIE! Tunurile: foc de voie!

* * *

Poe se înclină mult în timp ce mii de explozii simultane de tun aprinseră cerul ca o novă. În stânga lui, o navă fusese dezbrăcată de cocă, resturile ei zburând în toate direcțiile, până când, într-un final, explodă într-o minge de foc.

O privire rapidă în jur îi arată că pierduse mai multe nave doar în acea primă trecere și cu senzorii atât de nesiguri, habar n-avea despre cine era vorba. Acesta era prețul conducerii. Poe nu dispunea de luxul de a fi cuprins de durere sau regret. Tot ce conta era să termine această misiune.

— Stați la altitudinea lor! strigă el în căști. Nu pot să tragă asupra noastră fără să se lovească unul pe altul.

În urma lui Poe, escadrila coborî rapid spre marea nesfârșită a Distrugătoarelor, ferindu-se tot drumul de explozii. Se vârâră în coridoarele create de nave, aproape provocându-le să tragă.

— Vin TIE-urile! avertiză Snap Wexley, iar Poe fu bucuros să-i audă vocea.

Confirmase un supraviețuitor.

Ușurarea sa fu de scurtă durată. Sute de TIE-uri Sith țipară spre ei ca niște păsări uriașe de pradă, cu linii roșii și negre pe aripile ascuțite ca niște lame.

* * *

Finn se uită prin quadnocular, în timp ce echipa sa pilota nava *Curajosul* spre suprafața planetei. Mai folosisese această navă în câteva misiuni înainte; era robustă cu scuturi decente și mult spațiu pentru transportul rapid al echipajului – chiar dacă acel echipaj era puțin neconvențional.

Un TIE se aruncă spre ei, iar Finn tresări, dar armele *Curajosului* îl distruseră.

Aruncă o privire peste cabina aglomerată către Rose și se priviră ochi în ochi.

— În mod sigur mă bucur că cineva și-a făcut timp să adauge un arsenal defensiv acestui transportator de trupe, spuse el.

— Numai pentru că știam că voi fi și pe el, ca parte a echipei de asalt, spuse Rose, complet impasibilă. Adică, dacă ai fi doar tu...

Finn râse.

— Desigur.

Rose se întoarse să-și ascundă zâmbetul. Adevărul era că Finn avea *mulți* prieteni la bord și Rose tocmai îi salvase pe toți.

— Fiți atenți, strigă pilotul.

O structură apăru înaintea lor în depărtare, înaltă, argintie și impozantă.

— O văd! strigă Finn. Văd turnul de navigație!

— Navă de asalt la sol, răspunse Poe de undeva de sus. Pregătiți-vă să descărcați echipa de la sol la baza turnului.

* * *

Pryde era mulțumit. Distruseseră deja numeroase nave ale *Rezistenței*. Navele rămase erau o escadrilă scheletică, incapabilă de a alcătui vreo ofensivă reală.

— Domnule General, spuse ofițerul său. Vizează turnul de navigație. Pentru ca flota să nu se poate desfășura.

Amiralul Griss tresări.

— Trebuie să scoatem Distrugătoarele de acolo.

Din fericire, Pryde avea întotdeauna un plan de rezervă.

— Schimbați sursa semnalului, ordonă el. Pe această navă.

Modificările sale urmau să fie utilizate chiar mai devreme decât sperase.

— Vom ghida flota noi înșine.

* * *

O lumină strălucea în turn în timp ce Finn și echipajul său se apropiau. Apoi, lumina se stinse și rămase stinsă. Privind prin quadnocular, Finn avu o presimțire rea.

Jannah se apropie de umărul său.

— Finn, putem merge, spuse ea.

— Mulțumesc că faci asta, îi spuse el.

Ea începu să spună ceva, dar o alarmă bipăi în cabina de pilotaj.

Vocea lui Tyce se auzi în comunicator.

— Turnul de navigație, spuse ea. A fost dezactivat!

— Ce? exclamă Finn.

— Nu mai transmit de la acel turn, clarifică ea.

— Navele au nevoie de acel semnal, veni vocea lui Snap. Trebuie să vină de undeva.

Privirea lui Finn fu atrasă inexplicabil în sus. Spre Distrugătorul Primului Ordin, singurul care nu făcea parte din flota Sith. *Statornicul*.

— Anulați atacul la sol! veni ordinul lui Poe.

Era o mișcare inteligentă, pentru că dacă flota transferase semnalul, însemna că știau că Finn și echipa lui vor ataca. Cu excepția...

— Nu, spuse Finn. Semnalul vine de la nava amiral.

— De unde știi? întrebă Jannah.

Se priviră în ochi și Jannah dădu din cap.

— Un sentiment, confirmă el. Finn vorbi apoi în radio: Semnalul de navigație vine de la nava amiral! Acolo aterizăm!

— Vrei să lansezi o invazie la sol pe un Distrugător? spuse Tyce, neîncrezătoare.

Finn va avea atmosferă, gravitație și o unitate hotărâtă de foști soldați din trupele de șoc gata să se lupte cu cei care îi maltrataseră. Ce altceva mai avea nevoie?

De noroc, presupuse. Sau poate de Forță.

— Ei bine, nu *vreau*, spuse Finn. Dar sistemul de navigație al acelei nave va fi apărat de atacuri aeriene. Dacă ne oferiți acoperire să aterizăm, putem ajunge la turn. Și să-l dezactivăm. Trebuie să păstrăm flota aici până când va veni ajutorul! Se aplecă peste umărul pilotului și îi arătă. Nava amiral. Aia este ținta noastră de aterizare.

În timp ce el și Jannah se grăbiră spre cala din spate pentru a explica planul restului echipei de asalt, auzi vocea lui Poe prin comunicator.

— L-ați auzit. Toate interceptoarele, acoperiți aterizarea navei de asalt!

* * *

Generalul Pryde privea prin fereastră, perplex, în timp ce voluminoasa navă a *Rezistenței* se aruncă spre nava lui. Era o manevră de sinucidere? Dacă da, era o nebunie. Un impact nu le va aduce nimic. Nava *Rezistenței* alunecă pe coca navei lui și ridică scântei în timp ce se oprea scrâșnind. Se lovise dur de rețeaua de comunicații. Rampa începu să coboare.

— Domnule, îi strigă Amiralul Griss. Invadează nava; au aterizat un transportator de trupe!

— Bruiați-le speederele! ordonă Pryde.

— Nu pot, domnule, spuse ofițerul său, chiar în timp ce degetele îi zburau peste consolă, încercând tot ce putea gândi. Se uită în sus la Pryde, cu confuzia întipărită pe față. Nu... Nu folosesc speedere?

* * *

Finn și Jannah, conducând atacul de cavalerie a aproape două duzini de călăreți orbak, coborâră rampa navei de desant pe carena *Statornicului*. Animalele fuseseră aproape nemișcate ore întregi și acum alergau cu bucurie, mâncând distanța cu o viteză amețitoare. BB-8 menținea ritmul – rulând atât de repede încât marcajele sale erau încețoșate – având capul înclinat spre înainte cu determinare.

— Te descurci bine, amice! îi spuse Finn.

Aruncă o privire rapidă peste umăr pentru a-și vedea echipa. În spatele companiei de călăreți a lui Jannah veneau restul prietenilor săi, năvălind pe jos din nava de desant: Rose, Connix, Beaumont – oricine putea ține un blaster. Până acum, era bine.

În fața lor, un transportor de trupe Sith ateriză și scuipă zeci de soldați îmbrăcați în stacojiu. Se răspândiră în formație și începură să tragă.

Echipa din ariergardă a lui Finn răspunse, oferindu-le ceva acoperire. Un soldat căzu imediat – doborât de Connix, fără îndoială, care era o țintașă foarte bună.

Băgă mâna în geanta cu muniții ce-i atârna de șa. Explozibili improvizați, făcuți din ceea ce compania putuse găsi pe Kef Bir, dar cu toate acestea, erau eficace. Finn observă o trupă de soldați, îi luă la țintă și aruncă bomba, aruncând-o cu boltă, după cum îl învățase Jannah. Acesta explodă aruncând foc și praf negru, aruncând înapoi mai mulți soldați.

— După doar o lecție! strigă Finn către Jannah. Ai văzut?

— Ai avut o profesoară bună! strigă ea înapoi.

Erau aproape de destinație. Finn și Jannah apucară gențile cu explozibili, săriră de pe orbak și sprintară de-a lungul carenei, cu BB-8 în spatele lor.

Un alt transportor de trupe ale Ordinului Final atinse suprafața în apropiere. Rampa coborî și vărsă o companie de soldați în stacojiu, care începură imediat să tragă. Câțiva dintre ei porniră niște propulsoare roșii, care îi ridicară în aer pentru a putea trage dintr-o poziție superioară. Finn se săturase cu *adevărat* de trupe cu propulsoare. În timp ce el și Jannah înaintau, trase înapoi, majoritatea salvelor lui ratând cu mult.

Trebuiau să facă totul rapid. Puteau veni mai multe transportoare de trupe. Vor fi copleșiți în câteva minute. Sau mai rău, nava va părăsi pur și simplu atmosfera, omorându-i instantaneu pe toți. Călăreții orbak se desfășurară în jurul lor și porniră un baraj de acoperire asupra trupelor cu propulsoare. Finn și Jannah ajunseră la puntea navei. Înainte era o structură ca un buncăr, ieșind în afară din carenă pentru a preveni interferențele frecvențelor interioare ale navei.

— Asta este, strigă Finn.

— BB-8, fă-ți treaba! spuse Jannah, ridicând arcul improvizat.

Micul droid întinse o șurubelniță pilex și desfăcu un panou. Finn începu să pună explozibili în timp ce Jannah trăgea săgeată după săgeată cu arcul ei, acoperindu-l. O lovitură lovi un soldat cu propulsor, care se ridică în aer, lovindu-se de un TIE care se apropia și prăbușindu-l pe suprafața Distrugătorului.

— Aproape gata, spuse Finn, muncind cât de repede putea.

* * *

— A venit vremea! spuse Împăratul.

Ca unul, miile de discipoli căzură în genunchi, scandând ceva într-o limbă pe care Rey nu o mai auzise niciodată. Ochii lui Palpatine se lărgiră cu râvnă.

— Cu ura ta, îmi vei lua viața și te vei înălța. Așa cum am făcut eu, când mi-am ucis Stăpânul, pe Darth Plagueis. Rânji, arătându-și dinți cenușii și gingiile roșii. Acum. Ridică sabia și lovește-mă.

Rey se încruntă. Luke o avertizase despre asta.

— Tot ce vrei este să mă faci să urăsc. Dar nu o voi face. Nici măcar pentru tine.

— Slabă! Ca și părinții tăi.

Ea clătină din cap.

— Părinții mei erau puternici. M-au salvat de tine.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile despre Luke, Împăratul spuse:

— Am mai făcut această propunere înainte. Dar în acea zi nefericită, Luke Skywalker l-a avut pe tatăl său să-l salveze. Tu nu ai pe nimeni.

Camera cavernoasă se clătină. Lumina se revarsă când tavanul vast de piatră se deschise, dezvăluind siluetele Distrugătoarelor pe cerul furios. Navele *Rezistenței* erau ca niște țânțari prin comparație, zburând încolo și înapoi, ferindu-se de focul tunurilor monstruoase și de TIE-urile Ordinului Final.

Exploziile aprindeau cerul. Prietenii ei erau pe moarte.

— Nu mai au mult timp. Și tu ești cea care i-a condus aici, îi arată Împăratul.

Lacrimile îi umplură ochii. Luptătorii *Rezistenței* pierdeau rău. Împăratul o manipula, da, dar o făcea folosind adevărul. Asta era din vina ei.

— Doboară-mă. Ia tronul ca Împărăteasă. Domnește peste noul Imperiu și flota va fi a ta pentru a face așa cum vrei. Doar tu ai puterea de a-i salva pe toți. Refuză și noua ta familie va muri.

Gândul se umflă în capul ei, până când deveni atrăgător. *Împărăteasă*. Ar fi atât de rău? Poate că merita să preia această mantie. Pentru a aduce pacea. Pentru a-și salva prietenii. Toată galaxia nu ar avea *de ales* decât să fie salvată.

Rey se uită, agonizând, la bătălia de deasupra ei.

— Foarte bine, spuse Palpatine. Terminați-i.

— Așteptă! spuse ea. Așteptă.

El se opri, crezând că ea era aproape a lui. Dar ea simțise o prezență cunoscută, chiar și prin norul răului și al furiei și terorii. Se uită în depărtare pentru o clipă, sondând, protejându-și gândurile în tot acest timp. Kylo Ren îi oferise multă practică în ceea ce privea protejarea gândurilor. Se întoarse spre Împărat, umplându-și mintea cu gânduri de predare. Cu resemnare.

Bunicul ei zâmbi îngăduitor.

— Bine, spuse el. Este timpul ca o recuperatoare să se ridice ca Împărăteasă. Lovește-mă și fă legământ că vei deveni Sith.

* * *

Lui Ben Solo îi luase prea mult timp ca să urce prin ruinele Stelei Morții în căutarea unui hangar, apoi chiar și mai mult timp pentru a găsi un TIE vechi din clasa cercetaș și să-l convingă să zboare. Folosi apoi semnalul de urmărire transmis de Rey pentru a ajunge pe Exegol, dar navicomputerul abia funcțional al cercetașului greșise și se trezise zburând printr-un spațiu dur, necunoscut. Îi trebuise toată concentrarea pentru a-și corecta cursul și a reveni pe drumul cel bun.

Aia toată fusese partea ușoară.

Ateriză cu cercetașul TIE lângă un X-interceptor vechi al *Rebeliunii*. Nu putu să nu se oprească să se uite la cele două nave. Inamici vechi, parcați unul lângă altul.

Ceva îl gădilă la baza craniului, o conștientizare familiară... Rey! Îl simțise. Înțelesese că era din nou Ben. Prinse un val de ușurare dinspre ea, de bucurie. Apoi, brusc, nimic. Avea probleme.

Nu avea cască sau pelerină, așa că sprintă spre monolit, trecu pe sub el, și se lansă în puț. Nimic nu-l va opri să ajungă la ea.

Se prinse de unul dintre lanțurile masive care atârnavă din tavan și se uită în jos. Podeaua era atât de jos sub el, încât se pierdea în umbră. Prea departe pentru a coborî repede, probabil prea departe pentru a sări jos în siguranță.

Probabil.

Rey îl vindecase. Acceptase iertarea tatălui său. S-ar putea chiar să se ierte pe sine, cândva. Avea să găsească puterea de a îndrepta totul, indiferent de obstacole.

Ben Solo chemă Forța și se lasă să cadă.

CAPITOLUL 17

Finn nu era chiar atât de prins cu distrugerea buncărului pentru a nu observa cum, unul câte unul, motoarele Distrugătorului începeau să strălucească albastru.

— Au pornit propulsoarele! spuse Poe prin comunicator. Finn, cum merge treaba? *Aproape gata... Doar un pic de chit...*

Finn îi dădu lui Jannah semnalul și se feriră amândoi cu capetele în mâini, în timp ce Finn declanșă explozia. *Boom!* Urechile le răsunară de la explozie, iar presiunea îi lovi în spate.

Luminile se întunecară de-a lungul suprafeței Distrugătorului.

* * *

— A căzut baliza de navigație, strigă un tehnician. Repet, a căzut baliza de navigație. Flota Ordinului Final, mențineți poziția. Nu vă desfășurați! Resetăm toate sistemele!

Acum Pryde era furios. Acești țânțari se dovedeau neașteptat de iritanți.

Toate Distrugătoarele reduceră puterea în modul standby. Acum erau vulnerabili, dar numai pentru câteva minute. Coca lor erau puternică; misiunea țânțarilor era zadarnică. *Statornicul* va trebui să-și reseteze sistemele de navigație pentru a reporni comunicațiile, iar asta nu va dura mult. Țânțarii au câștigat atât de puțin timp, încât nu înțelegea de ce se mai deranjaseră. Generalul Loial Pryde avea să se bucure de distrugerea ultimelor rămășițe ale *Rezistenței*.

* * *

R2-D2 piui sărbătorind, pe măsură ce luminile motoarelor se întunecau în toată flota.

— Baliza de navigație a căzut! strigă Poe. Au reușit!

Întoarse spre *Statornicul*, văzându-i pe Finn și Jannah alergând spre animalele lor orbak, cu BB-8 pe urmele lor.

— Ai trei minute, spuse Finn, până când nava amiral resetează navigația și flota poate scăpa.

— Încă nu a venit *Șoimul* sau rezervele, se auzi vocea lui Snap Wexley.

R2 bipăi o întrebare spre Poe. Închizând comunicatorul, el îi răspunse:

— Nu știu, R2. Poate că nu au găsit aliați. Poate că nu vine nimeni.

Se uită la flotă, cu propriile sale cuvinte răsunând în cap. *Poate că nu vine nimeni.*

Ce ar face Leia? Își deschise comunicatorul și spuse:

— Trebuie să-i lovim noi înșine.

— Ce putem face noi împotriva lor? întrebă Tyce.

— Orice putem! Fiți rapizi, fiți preciși și loviți tunurile alea. Sunteți cu mine?

— Suntem cu tine, răspunse Tyce fără ezitare.

— Chiar în spatele tău, Generale, spuse Snap.

Poe începu să comute întrerupătoarele.

— Toate navele, armați torpilele! Formație de atac! Făcu o pauză. Inspiră adânc. Fie ca Forța să fie cu noi, spuse el apoi.

Condusă de Poe, escadrila lor minusculă se apropie de un Distrugător blocat, trăgând asupra tunurilor sale vulnerabile de sub burtă. Coca se aprinse de explozii.

* * *

Finn, Jannah și BB-8 fugeau după compania orbak către nava de desant. Focurile de blaster izbucniră în jurul lor. Dar Finn se opri, realizând că fiecare lovitură ținută spre ei venea de la blastere. Tunurile de pe punte tăcuseră odată cu resetarea. BB-8 continuă să se rostogolească după orbaki, dar Jannah se întoarse.

— Finn! Să mergem!

— Tunurile de suprafață s-au oprit, spuse el. Își resetează sistemele.

— Așa, și?

Se uită spre nava de desant și înapoi spre Finn.

— Deci, înainte să o facă... Finn se uită la un tun. Asta trebuia să fie cea mai rea idee pe care o avusese vreodată. Poate că putem face niște chestii șmechere.

Da, cu siguranță, era cea mai rea idee. Se întoarse spre Jannah și spuse:

— Jannah, du-te. Trebuie să fac ceva.

— Nu. Stau cu tine.

Știa că nu este bine să se certe cu o femeie hotărâtă. Dădu din cap în semn de mulțumire și sprintară împreună spre tun.

* * *

Încadrat de fereastra *Statornicului*, Distrugătorul avansat desemnat – *Derriphan* – se transformă într-o minge de foc când un trio de A-interceptoare ieși din raza exploziei pe care o creaseră. Pryde se strâmbă. Aveau să aibă și victime, iar *Derriphan* fusese comandat de un căpitan mediocru fără niciun potențial real – nava respectivă fusese desemnată ca fiind *de sacrificiu*. Dar ura faptul că țânțarii puteau pretinde orice fel de victorie.

— Cât mai e? întrebă Pryde.

— Nava revine online în doar câteva secunde, spuse tehnicianul.

— Atunci resetati semnalul de navigație! ordonă el. Vreau flota *desfășurată*!

* * *

Finn și Jannah ajunseră la tun și începură să-l ocolească precauți, ca și cum ar fi fost un animal rănit, gata de atac.

— Asta este nava amiral, spuse Jannah. O distrugem acum și întregul sistem de navigație cade definitiv.

— Laolaltă cu fiecare Distrugător din această flotă! spuse Finn.

— Rămân toate fără scuturi! Asta le-ar putea pune capac.

— Finn! se auzi în comunicator vocea lui Rose în timp ce el începuse să urce pe tun.

— Rose! spuse el.

Spera că ea și restul echipei de atac erau înapoi în siguranță pe nava de desant.

— Nava de desant pleacă, spuse Rose. Unde ești? Ce faci?

Ajunsesse la țeava masivă a tunului.

— Salvez ceea ce iubesc, spuse Finn.

Urmă o pauză lungă. Jannah își ridică arcul pentru a trage în soldatul cu propulsor care se grăbea spre ei, apoi pivotă rapid și procedă la fel cu soldatul de la sol.

— Du-te fără noi, o îndemnă Finn. Vrem să distrugem toată nava.

Rose își regăsi în sfârșit vocea.

— ...Ce? Cum?

— Veți vedea din nava de desant. Rose, *te rog*. Du-te. Și... ai grijă de tine.

* * *

— Începe ritualul! strigă Împăratul și masa de adepți care îi înconjurau răspunse cu o scandare ceremonială atât de tare și profundă, încât zgudui chiar pământul. Ea mă va doborî și va îndeplini legământul Sith.

Fulgerele din catedrala cavernoasă se intensificară, reflectând ochii cu albeață ca de lapte ai bunicului ei. Făcu un pas în direcția lui. Apoi, un altul.

Cu gândurile protejate de intruziunea Împăratului, își trimise conștientizarea spre exterior, căutând. *Iată-l!* Trebuia doar să mai tragă un pic de timp.

* * *

Siluețele în robe nu îl deranjaseră deloc pe Ben când fusese aici ultima dată, dar de data asta se aruncară asupra lui cu furie. Îi doborî cu ușurință, cu blasterul, câte o lovitură pentru fiecare. Nu cu mult timp în urmă s-ar fi bucurat de asta, dar acum nu avea decât o singură dorință arzătoare: *Ajut-o pe Rey*.

Ajunse la capătul monolitului Sith și trecu de colț. Siluețele familiare apărură din întunericul străbătut de fulgere. Întâi Vicrul și coasa lui. Apoi Kiruk și blasterul său cu plasmă. Și, deodată, toți șase erau aliniați dinaintea lui. Cavalerii săi. Pentru un scurt moment, Ben crezu că veniseră să-l ajute. Dar ura se rostogolea din ei în valuri, precum aerul fetid. Cavalerii din Ren nu fusese niciodată ai lui. Apăruseră întotdeauna ai Împăratului. Trădarea finală. Snoke nu fusese altceva decât un pion. Împăratul fusese cel care îi șoptise otravă lui Ben toată viața. Acum chiar și Cavalerii, cei pe care îi crezuse frații săi credincioși, își ridicau armele pentru a-l ucide. Îl înconjurară încet, ca niște prădători care urmăreau prada. Putea să doboare doi sau trei simultan, darăștia erau ai săi. Se antrenase cu ei. Puteau chiar să atingă Forța, doar puțin. Nu avea nicio șansă împotriva tuturor deodată, nu înarmat doar cu un blaster.

Poate că fusese prematur să-și arunce sabia de lumină în mare.

O imagine îi lumină mintea, o altă sabie de lumină, albastră. Asta era un mesaj de la Rey.

* * *

— Își va ridica arma, intonă Împăratul.

Rey o făcu cu fața golită de sentimente. Desprinse sabia de lumină a lui Luke și o aprinse.

— Va veni la mine! spuse el, iar mulțimea răspunse cu un urlat colectiv.

Rey se apropie în continuare. Bunicul ei mirosea a carne putredă.

* * *

Ben lovi un atacator cu blasterul, îl aruncă pe un altul cu Forța, se întoarse pentru a-l înfrunta pe un al treilea...

...când ceva îl trăsni în spatele craniului, trimițându-l în genunchi.

O altă lovitură îi zdrobi abdomenul, lipsindu-l de aer și el se aplecă gâfâind.

Cavalerii, în aroganța lor supremă, se dădură înapoi, permițându-i lui Ben să se ridice în picioare. Părea să fie lipsit de apărare. Probabil că nu îl respectaseră niciodată cu adevărat, ba chiar nici abilitățile sale, dacă acum îi ofereau timp de respiro.

Ben trase aer în piept, în timp ce ei se învârtteau în jurul lui pentru un alt atac.

* * *

— Ea se va răzbuna, izbucni Palpatine.

Rey continuă să se apropie. Puterea lui era îmbătătoare. Ea se trezi că ridică arma, aproape împotriva voinței sale. Dacă nu ar fi fost cealaltă prezență din mintea ei, strălucitoare și plină de *lumină*, ea n-ar fi putut să-i reziste.

— Și printr-o lovitură de sabie, Sithul este renăscut! Jedi sunt morți!

Val după val de triumf emana din el și, totodată, venirea cunoștințelor, amintirile. Poate că sângele lor împărtășit era acela care îi permitea să-i vadă gândurile, dar cumva o putea face, și atunci Rey văzu ceea ce făcuse el, ce urma să facă din nou:

Cădea...

cădea...

cădea... într-un puț masiv... trădarea ascuțită și înțepătoare... o siluetă înaltă deasupra lui, îmbrăcată în negru și cu cască și care se micșora repede.

Însuși propriul său ucenic se întorsese împotriva lui, în felul în care el însuși se întorsese împotriva lui Plagueis... căruia îi furase secretul despre nemurire.

Plagueis nu acționase suficient de rapid în propriul său moment al morții. Dar Sidious, simțind lumina pâlپând în ucenicul său, fusese pregătit de ani de zile. Așa că Împăratul care cădea, muribund, chemă toată puterea întunecată a Forței pentru a-și arunca conștiința departe, departe, până în locul secret pe care îl pregătise. Trupul său era mort, un recipient gol, cu mult înainte să ajungă pe fundul puțului, și mintea lui se trezi către o nouă conștientizare într-un corp nou – unul plin de durere, unul temporar.

Fusese prea curând. Locul său secret nu terminase pregătirile. Transferul fusese imperfect, iar corpul clonat nu fusese suficient. Poate că Plagueis avusese ultimul cuvânt la urma urmei. Poate că secretul său rămăsese un secret. Pentru că Palpatine era prins într-un corp neterminat, pe moarte.

Ereticii din Sithul Etern truseră, împletind genele, întărind țesuturile, creând monstruoziități nenaturale, în speranța că unul dintre aceste organisme modificate genetic va reuși și va deveni un recipient demn. Ereticii ar face orice, ar risca orice, ar sacrifica orice pentru a crea un recipient pentru conștiința zeului lor.

Nimic nu funcționase. Dar eforturile lor nu au fost în întregime în zadar.

Un organism modificat genetic trăise. Înflorise, chiar. O clonă nu tocmai identică. Fiul său. Dar fusese un eșec inutil, fără puteri. Palpatine nici nu putu suporta să privească o asemenea normalitate dezamăgitoare.

Singura valoare a băiatului era continuarea liniei de sânge prin metode naturale.

Și prin acea eventuală unire, neașteptată cum a fost, se născuse Rey. Recipientul perfect. Suficient de puternic pentru a conține toată puterea Sith. Nepoata lui...

Viziunea se schimbă. Era Luke, stând cu picioarele încrucișate pe insula de pe Ahch-To, tremurând de efort în timp ce se proiecta pe câmpul de luptă de pe Crait.

Și încă o imagine, de data asta a Leiei, în camera ei din junglă, dând tot ce avea pentru a-i trimite un ultim gând lui Ben.

Erau toate manifestări ale aceleiași puteri. Și acum, Rey o va folosi în felul ei.

Ridică sabia ca și cum ar fi lovit...

...și caută legătura pe care o împărtășea cu Ben. Arătându-i ce dorea să facă.

El o recunoscuse, iar buzele lui Rey se despărțiră de surprindere. Se simțea altfel acum. Conexiunea era... corectă. Bună. De parcă o întâmpina acasă.

*Ben fu la fel de uluit și, împreună, irosiră un moment prețios minunându-se de această nouă legătură. Așa ar fi trebuit să fie tot timpul. O adevărată *Diadă*.*

Împăratul și Snoke le furaseră acest lucru.

— Lovește! urlă Palpatine. Înfăptuiește sacrificiul!

Rey coborî sabia de lumină la spate, ca și cum ar fi gata pentru o lovitură puternică. Se întinse spre Forță. Lacrimile îi înțepară ochii de la efortul făcut.

Împăratul se aplecă înainte cu o anticipare voioasă.

Ea ridică mâna... care acum era goală. Trimisese arma departe.

Rey urmări groaza răsărind în bunicul ei când, în sfârșit, își dădu seama de greșeala sa, permițându-le lui Rey și Ben să se unească. Legătura lor – rafinată în focul căutării reciproce, al întristării, furiei și urii împărtășite, dar și în compasiune și empatie – fusese singurul lucru pe care el nu îl prevăzuse.

* * *

În clipa în care Ben simți în palmă sabia de lumină a lui Luke, știu că îi aparține, ca o extensie a sinelui său. O ridică încet, savurând senzația.

Cavalerii se dădură înapoi câțiva pași.

Surpriză, și-l imaginează pe tatăl său spunând. Apoi atacă.

* * *

Rey apucă sabia de lumină a lui Leia de unde o fixase pe centură, în spate. O aprinse. Deodată, fu înconjurată de gărzile îmbrăcate în stacojiu care-și ridicară blasterele și deschiseră focul. Ea devie un proiectil cu mâna, trimițându-l în abdomenul unuia dintre gardieni, rotindu-și sabia de lumină în jur pentru a le bloca pe restul.

Luă putere de la Ben, iar el luă de la ea, și la fel înainte, erau separați dar și împreună. Rey luptându-se cu gardienii, Ben luptându-se cu Cavalerii.

În spatele tău, îl avertiză ea, iar el își ridică sabia pentru a-și apăra spatele, apoi se învârti, străpungându-l pe Trudgen, se aruncă peste corpul său în cădere, se roti și făcu același lucru cu Ushar. Se uită la trupurile foștilor camarazi căzuți.

Apoi sprintă spre camera tronului...

...în timp ce Rey folosi Forța pentru a prăbuși un gardian sub propria sa greutate, apoi îl aruncă înapoi în întuneric. Ea devie un alt proiectil de blaster, apoi se feri de un altul. Se roti pentru a înfrunta ultimul gardian, dar Ben ajunsese primul și îl aruncase deoparte ca pe o bucată de gunoi.

Stăteau unul în fața celălalt foarte aproape, amândoi... împreună în sfârșit. Ben era diferit. Relaxat. Fără să aibă garda ridicată. Cum de nu observase Rey mai înainte că avea fața lungă și postura tatălui său, iar ochii căprui erau plini de căldură ca ai mamei sale?

Ca unul, se întoarseră pentru a-l înfrunta pe Palpatine, coborâră în poziție de luptă și-și ridicară săbiile de lumină.

Împăratul mârâi.

— Stați împreună, muriți împreună, spuse el.

Apoi ridică mâna putrezită și îi prinse cu Forța. Spatele li se arcui împotriva voinței lor și durerea le tăie răsufierea. Săbiile lor de lumină căzură din mâini și zdrăngăniră de pământ. Împăratul îi smulse spre el însuși și ei alunecară pe podea, neputincioși împotriva puterii sale, în timp ce el lua, lua și lua.

Împăratul tresări. Se uită la mâinile lui, care începuseră să se refacă, cu oasele crescând din nou, cu carnea palidă închizându-se peste ele.

— Forța vitală a legăturii ce vă unește, spuse el, cu vocea colorată de minunare. O *Diadă* în Forță!

Gândurile lui voioase, triumfătoare, trecură peste Rey, în timp ce ea se lupta împotriva străngerii lui, neputând să se miște. Câștigase. În sfârșit. Toți acei ani, toate acele căutări. Încercase să creeze o *Diadă* cu Anakin, în timp ce Stăpânul său încercase să creeze una cu el. Regula celor Doi, un Maestru mereu în căutare disperată a unui ucenic încă și mai puternic, era o imitație palidă, o nedemnă, dar necesară succesiune a doctrinei mai vechi, mai pure, a *Diadei*.

— Nevăzută de generații, strigă el. Și acum Puterea a Doi îl reface pe Unicul, adevăratul Împărat!

Își ridică mâinile perfecte, vindecate, și chemă toată puterea întunecată a Forței și a Lorzilor Sith care fuseseră înaintea lui și smulse viața din trupurile lor. Țâșnea din ei ca un râu de lumină, lăsându-i din ce în ce mai slabi. Împăratul râdea în timp ce trupul i se întărea, devenea întreg. Pelicula lăptoasă i se stinse din ochi, dezvăluind irisul auriu din jurul pupilelor obsidiene.

* * *

— Asta este! strigă Snap Wexley în X-interceptorul său.

Deschise focul și simți un val de bucurie când tunul din burta navei se aprinse ca un foc de artificii. Devenise destul de bun la asta. Toate lecțiile alea cu tatăl său vitreg, Wedge, erau răsplătite. Consola lui sună.

— Flota se conectează la un semnal de navigație, avertiză el pe oricine asculta. Se vor împărți!

— Ai grijă în dreapta ta, Wexley, strigă Vanik.

El se uită.

— Da, le văd.

Dar nu îl văzu pe celălalt TIE, cel care apărură de nicăieri.

— Snap! strigă Poe. Snap, *Snap!*

O explozie îi zgudui cabina și îl auzi pe Poe strigând:

— Nu!

Abia avu destul timp să întindă mâna spre micuța hologramă pe care o ținea pe bord, să șoptească *Karé*, înainte să explodeze totul într-o lumină insuportabilă.

* * *

Poe se uită deznădăjduit cum epava lui Wexley se izbea de coca Distrugătorului.

Crizele de teroare și disperare îi încingeau comunicatorul. Erau distruși.

— Generale! strigă Tyce. Ne retragem?

— Ce facem acum? întrebă cineva.

— Care este următoarea noastră mișcare?

Oamenii lui – prietenii lui – mureau în jurul lui.

— Prieteni, spuse Poe, cu voce tremurândă. Îmi pare rău. Am crezut că avem... o șansă... Dar sunt prea mulți.

Nu învățase nimic când cu Crait. În schimb, tocmai își adusesese oamenii să fie omorâți...

O voce familiară apărură în comunicator:

— Dar noi suntem mai mulți, Poe. Noi suntem mai mulți.

Era Lando. Se întorsese! Dar adusesese pe cineva cu el? Inima lui Poe sări din piept când își ridică interceptorul și se învârti peste carcasa unui Distrugător pentru a putea vedea atmosfera de deasupra. Suspână. Navele apăreau la vedere de peste tot. Cargoboturi, nave de luptă, fregate medicale, transportoare lungi, din fiecare sector al galaxiei, din fiecare epocă despre care auzise Poe. Sute. Nu, mii. O flotă *de flote*.

— Uită-te la asta! *Uită-te la asta!* strigă Poe, în timp ce Lando râdea și tot râdea.

— Aliații, spuse Aftab Ackbar. Au venit!

— Toată galaxia este aici! exclamă Poe.

— Lando, ai făcut-o, strigă Finn. Ai făcut-o!

Comunicația erupse, când nava după navă începu să apeleze. Mii de voci hotărâte, care strigau, refuzând să fie tăcute.

— *Șoimul Mileniului*, pregătit pentru a primi ordine, spuse Lando.

— Flota Mon Calamari, pregătită, se auzi o altă voce.

— Escadrila Fantomă, pregătită.

— *Stafia*, pregătită.

— *Anodyne Two*, pregătit.

Poe nu era tipul care să plângă, dar când începură să-l apeleze unul după altul, după altul, lacrimile începură să-i curgă în ochi. O făcuseră. Scânteia *Rezistenței* devenise un foc.

— *Alfabetul doi*, pregătit.

— Zay Versio cu *Escadrila Infernului*, pregătiți. Uită-te la toate aceste nave!

— Aici *Mingea de foc*. Bună tuturor!

— Încetează pălăvrăgeala, Kaz, răspunse o voce profundă.

— Bine, bine! îi întrerupse Poe, pentru că nu avea timp să fie apelat de o sută de mii de nave! Doar... duceți-vă să trageți în ce găsiți! Ăă, adică, loviți-le tunurile alea cu tot ce aveți. Orice navă eliminată este o lume salvată.

Lando se învârti în timp ce el și Chewie atacară și o mie de nave de luptă, de fregate și chiar de cargoboturi bine înarmate se luară după ei. În câteva secunde, *Șoimul Mileniului* distrusese un tun. Nava aia făcea ca totul să pară ușor.

— Grozav pilotaj, Lando, se auzi vocea lui Wedge Antilles și Poe își dădu seama că bătrânul căpitan al *Rebeliunii* și fostul său instructor de zbor, acționa una dintre stațiile turelă ale *Șoimului*.

Își dorea ca Leia să fi fost aici să vadă asta.

* * *

Finn ridică pumnul în aer.

— Știam că Lando o va face. Știam eu!

Jannah se uită la cer, uitând pentru o clipă că trebuia să tragă salve de acoperire.

— Degetul pe trăgaci, Chewie, se auzi vocea lui Lando în comunicator.

Oamenii veniseră de pretutindeni să-i ajute. Întreaga galaxie era aici. Finn privea cum zburau printre Distrugătoare, distrugând navele nenorocoase.

Se scutură cu greu de momentul triumfului. Jannah reîncepu să tragă, în timp ce Finn se întoarse să lucreze la chestia sa șmecheră.

* * *

Pentru aceasta, Pryde nu avea niciun plan de rezervă.

— De unde au apărut toate aceste nave de luptă? întrebă Generalul Loial Pryde. Ei n-au nicio flotă.

Amiralul Griss se holba. Lumina îi dispăruse din ochi.

— Nu e o flotă, domnule, spuse amiralul și vocea îi tremură puțin. Sunt doar... niște oameni.

* * *

Se întorsese foaia. Flota încropită a lui Poe bombardă flota fără apărare. Un Distrugător se înclină în lateral, cu fumul ieșind din coca lui. Se ciocni de un altul și amândouă căzură la pământ, neputincioase în fața gravitației lui Exegol. Un altul căzu după ce o pereche de torpilele protonice îl loviră în burtă. În curând, Distrugătoarele cădeau peste tot. Însă TIE-urile rămăseseră necruțătoare și încă îl vizau în special pe Poe. Unul îl amenință din față, dar el se ascunse între punți. Lovi acceleratorul, trăgând. Poe nu era sigur dacă îl va distruge la timp sau dacă va trebui să se repleze...

Un Y-interceptor se strecură cu o mișcare precisă în poziție de asistență lângă el. Traseră împreună în TIE, care explodă într-o minge de foc satisfăcătoare.

— Adio, mizerie spațială! se auzi o voce feminină familiară.

Se întoarce în cabina sa, în timp ce Y-interceptorul trecu pe lângă el.

— Cine-i pilotul ăsta? mormăi el.

— Ia ghicește, traficant de mirodenii.

Era Zorii! Alinarea lui Poe fu atât de mare încât aproape că îl sufocă.

— Zorii, ai reușit!

Cineva ciripi la el în Anzellană, apoi adăugă:

— Hei, heiiiii!

— Babu? spuse Poe, nevenindu-i să creadă.

Ziua asta continua să devină din ce în ce mai bună.

* * *

Rey și Ben se prăbușiră la podea în timp ce Împăratul Palpatine se eliberă din hamul Ommin și veni jos. Acum stătea drept și puternic. De neînvins.

Împăratul ridică glasul pentru mulțime.

— Uitați-vă ce ați făcut, spuse el.

Răspunsul lor scandat fu ca tunetul și el rămase cu mâinile ușor ridicate, ca și cum le absorbea adorarea ca pe o putere. Ben își forță trupul aproape lipsit de viață să se ridice pe mâini și genunchi. Rey rămăsese nemișcată în timp ce el se chinuia să se ridice în picioare și să-și înfrunte inamicul.

Împăratul nu fu impresionat.

— Așa cum odată am căzut și eu, acum cade și ultimul din neamul Skywalker.

Îl ridică pe Ben doar cu gândul, apoi îl împinse cu o astfel de forță încât zbură pe toată lungimea catedralei, apoi dispăru într-un abis plin de fulgere.

Rey ar fi urlat, dar abia putea să respire.

— Nu vă temeți de firavul lor atac, credincioșii mei! spuse împăratul.

Ben era deja uitat. Buzele i se răsfrânseseră într-un rânjel de coșmar, și își ridică fața spre cerul planetei Exegol.

— Nimic nu va opri reîntoarcerea Ordinului Sith!

Ridică mâinile ca și cum se întindea spre lupta de deasupra capului său. Chiar și prin pânza ei de slăbiciune și epuizare, Rey putu să-l simtă cum se scufunda în Forță. Puterea Împăratului era uluitoare acum. Nu, puterea *lor*. A ei și a lui Ben.

Lacrimile curgeau pe fața ei în timp ce el folosea puterea furată de la ei pentru a crea un fulger al Forței.

Șuvoiul răsucit, strâmb, de lumină îi țâșni din degete, încolăcindu-se într-un flux gros de lumină care izbucni spre cer, inundând navele *Rezistenței*.

Scânteiară, toate, neputincioase împotriva atacului, clătinându-se pe axele lor.

CAPITOLUL 18

Poe privi cu groază cum puterea brută se ridică de pe planetă ca un gheizer masiv care devora totul în calea sa. Câteva nave de luptă fură brusc derivate, pierzând controlul. *Tantive IV* tremura, ca și cum se lupta cu un fascicul de undă de tractare. Se înclină pe o parte, începând să cadă.

Poe dorea să se uite în altă parte.

Nava lui Leia...

Își încheștă maxilarul și privi oricum. Va privi totul. Tremurul se intensifică. Unul dintre motoare detonă. Exploziile se răspândiră de-a lungul carenei și, deodată, *Tantive IV* căzu ca un meteor, trecând de flota Ordinului Final și dispărând din vedere. Poe tocmai pierduse o mulțime de prieteni. Îl cunoscuse pe Nien Numb întreaga sa viață.

Deodată, consola interceptorului său scânteie, electrocutându-i mâna chiar și prin mănușile de zbor.

— R2, cedează sistemele...

Din priza droid a X-interceptorului său se auzi sunetul astromecului care urla.

Poe își lovi comunicatorul.

— Aude *cineva*?

Nu primi niciun răspuns. Alături de el, un iaht Nubian elegant tremură în încheștarea fulgerului, apoi dispăru din vedere.

* * *

Împăratul nu înceta să râdă în timp ce își lua tronul, cu fulgerele încă țâșnind în sus din vârful degetelor. Rey ura sunetul... strident, îngâmfat, ciudat de familiar.

Era aproape de moarte; o știa cu certitudine. Dar nu voia ca răsul lui să fie ultimul lucru pe care să-l audă. Abia se putea mișca, dar reuși să se rostogolească pe spate. Vederea i se înnegri de efort. Întinse mâna spre Ben – dar nu găsi nimic.

Legătura lor slăbise atunci când Împăratul le furase forța vitală. Îl simțise vag pe Ben căzând, dar fusese de parcă dispăruse din existență, lăsând-o secată și terminată.

Membrele lui Rey refuzau orice ordin de a se pune în mișcare, cu atât mai mult de a se ridica, așa că se uită fix la bătălia de deasupra. Nu că mai era vreo luptă.

Cerul era presărat de explozii. Resturile înnegrite plouau peste tot, urmând fumul și focurile. *Tantive IV* se înclină, apoi căzu.

Eșuase atât de rău. Puterea Împăratului era frumoasă când o priveai, ajungând tot mai sus, răspândindu-se ca o floare de lumină. Într-un fel, ea și Ben făcuseră asta. Împăratul folosea puterea lor pentru un rău de nedescris. Iar acum era neputincioasă.

Murea.

Ce ar face Leia?

Răspunsul veni cu blândețe, ca o adiere moale de dimineață.

Trebuia să dea. Trebuia să dea *totul*.

Rey își aminti de antrenamentele ei și se întinse spre Forță. Își calmă mintea.

— Fiți cu mine, șopti ea.

Adevărata ei putere va veni întotdeauna din *unitate*.

— Fiți cu mine. Fiți cu mine.

Bătălia de deasupra dispăru. În schimb, Rey văzu un cer perfect, plin cu stele. Pașnic. Umplut de lumină. Era ca și cum ar fi privit pe fereastră către un alt loc, un loc aflat în altă dimensiune.

— Fiți cu mine.

Corpul ei se relaxă. Îmbrățișă liniștea și calmul, așa cum o învățase Leia.

Prin acest calm, auzi o voce.

Aceștia sunt ultimii pași pe care îi mai ai de făcut, Rey. Ridică-te și fă-i.

Apoi se alăturară și alte voci.

Rey,

Rey,

Rey.

Nu le recunosc pe toate, dar într-un fel, le *recunosc* imediat ce se făcură auzite. Fuseseră cu ea în tot acest timp; trebuia doar să învețe cum să le audă. Așa cum promisese Leia. Se făcură auzite mai multe voci, repezi, dar blânde, de parcă se afla într-un punct de confluență a Forței, cu posibilitățile, viitorul și trecutul întinzându-se din ea sau poate spre ea. Cosmosul, timpul, energia, *fînța* – nimic nu era așa cum credea ea.

Readu echilibrul, Rey.

În noapte, găsește lumina, Rey.

Prezențele îi umplură mintea, unele recente, altele vechi, altele încă ancorate în viață într-un mod ciudat. Rey nu înțelegea. Dar accepta.

Singură niciodată nu ai fost.

Orice Jedi care a trăit vreodată trăiește în tine.

Forța te înconjoară.

Las-o să te călăuzească.

Cum ne-a călăuzit pe noi.

Palpatine o dorise pe Rey pentru el. Dar ea alesese să fie recipientul *lor*. Era un *Jedi*. Rey mișcă un braț. Apoi un umăr. Lăsă vocile să o înconjoare, să o umple, să o întărească. Se întoarse, așeză o palmă pe pământ, apoi împinse în sus.

Suntem cu tine. Ridică-te în Forță.

Adusesse un genunchi sub ea, echilibrându-se pe degetele de la picioare. Rey făcu o pauză apoi se ghemui, inspirând sacadat. Mușchii ei nu voiau să se supună. Fiecare mișcare îi transforma chiar propriile oase în cuțite dureroase.

În inima unui Jedi stă puterea sa!

Vocile deveneau din ce în ce mai puternice, tot mai puternice.

Ridică-te!

Ridică-te!

Vocea lui Luke deveni profundă și insistentă, ridicându-se deasupra tuturor celorlalți. O fântână de putere din care să se încarce:

— Rey, Forța va fi cu tine. Mereu.

Se ridică. Chemă sabia de lumină a lui Luke, care alunecă pe pietre și i se lovi de mână. Lama se aprinse și Rey își îndreptă spatele, plină de puterea *dăruită* în mod liber de către cei care fuseseră înaintea ei.

Împăratul tresări. Avalanșa de lumină din vârful degetelor încetă. Se ridică de pe tronul său și înaintă. Ochii lui străluceau de la puterea rămasă.

— Fie ca moartea ta să fie ultimul cuvânt din istoria *Rebeliunii*.

Palpatine ridică brațele și trimise fulgerul Forței spre ea. Ea își ridică imediat sabia de lumină și îl blocă. Impactul aproape că o doborî din picioare, dar se întinse spre Forță și rămase locului. Atacul lui se intensifică.

— Ești un nimic! țipă el. O scormonitoare prin gunoi nu e pe măsura puterii din mine. În mine este întregul Sith!

Încheietura ei părea că o să se rupă. Dar nu se va întâmpla asta. Nu astăzi.

— Iar eu, zise ea, întinzându-se după mai multă forță și după sabia de lumină a lui Leia care i se lovi în palmă. Sunt toți Jedi.

Ridică cea de-a doua sabie de lumină, încrucișându-i lama cu prima, creând un scut impenetrabil. Făcu un pas înainte, împingându-se în atacul lui. Apoi din nou.

Fiecare pas era un chin. Îi cerea tot ce primise de la Jedi, tot ce avea.

Fulgerul începu să se hrănească din Împărat. Îi devastă chipul, iar el își aruncă capul spre înapoi în agonie și ca o negare a ceea ce i se întâmpla.

Rey îl urmări fără milă, pas cu pas, absorbind puterea din Forță. În sfârșit, era pregătită. Își strânse puterea, credința în trecutul Jedi, dragostea pentru prietenii ei, și aruncă totul spre Împărat. El se împletici înapoi, propria sa putere întorcându-se împotriva lui. Îl devoră complet, smulgându-i degetele proaspăt vindecate, arzându-i pielea feței, oasele, până când se dezintegrează complet. Și la fel ca praful stelar absorbit de o gaură neagră, ceea ce mai rămăsese din el se concentrează într-un singur punct, care apoi explodează cu un val de șoc masiv care o aruncă pe Rey la pământ.

Tronul Sith se spulberă. Tavanul se prăbuși în jurul ei, zdrobind miile de discipoli din amfiteatru.

* * *

Ecranul de navigație al lui Poe se limpezi brusc. Se uită în jur. Strania putere care se ridicase de pe suprafața planetei se opri. Sau poate că doar se întrerupsese.

Nu conta. Era timpul să treacă la treabă.

— Ne-am revenit! țipă el. Asta este ultima șansă. Trebuie să lovim tunurile alea acum!

Se îndreptă spre un Distrugător, țintind tunul de pe burtă. Miile de nave reveniră, unele chiar se aruncară de-a dreptul, pe măsură ce toată lumea pregătea armele.

Toți înțeleseseră ceea ce înțelesese și el: impasul putea fi doar temporar.

Era posibil să aibă la dispoziție doar câteva secunde pentru a acționa.

* * *

Soldații în roșu cu propulsoare nu se lăsau. Jannah făcea o treabă minunată ținându-i departe, dar Finn nu se putu abține să nu se lase distras.

Concentrează-te, Finn. Rey sau Rose ar fi făcut treaba în mai puțin de jumătate de timp. Încă o înnădire... acolo.

— Bine, totu-i în regulă! îi strigă lui Jannah.

Sări jos de pe tun, ducând în mână un mănunchi de fire. Era *aproape sigur* că făcuse ce trebuia. Îi înmână două dintre fire lui Jannah. El o să țintească; ea o să tragă. Finn atinse firele împreună și țeava uriașă a tunului se învârti până când fu îndreptată direct spre punte. Se uită la Jannah încă o dată. Asta era. Nu mai puteau da înapoi.

— Niciodată vreun alt copil, spuse el.

— Nici măcar unul, fu ea de acord.

Și spunând asta, atinse firele împreună. Au scos o scânteie și o secundă mai târziu, tunul trase o salvă puls masivă. Finn și Jannah așteptară, abia respirând. Oare funcționase? Poate că Finn ar fi trebuit să țintească spre... Coca se rupse sub ei.

* * *

Pryde irosi cele câteva secunde prețioase în care ar fi trebuit să ajungă o capsulă de evacuare într-o neîncredere înghețată. Podeaua punții se cutremură de parcă l-ar fi îndemnat să alerge. Și o făcu, în sfârșit, doar pentru a descoperi că coridorul care pleca de pe punte era distrus și de netrecut. Amiralul Griss îl întâlni la ușa care nu ducea nicăieri. Schimbară o privire panicată în timp ce un ofițer se repezi spre ei.

— Comunicațiile au căzut peste tot! spuse el.

— Distrugătoarele sunt atacate în toate sistemele ocupate, spuse un alt ofițer de punte. Sunt copleșite de numărul mare de navete atacatoare!

Nu se putea întâmpla asta. Nu era posibil. Împăratul său ar fi prevăzut totul.

Podeaua începu să se încline în lateral. Câteva explozii atraseră privirea lui Pryde către ferestre. Se repezi înainte, ca și cum dacă ar fi văzut mai bine ar fi putut găsi o soluție. Coca *Statornicului* era periculos înclinată și navele *Rezistenței* își reveneau de pe urma energiei ciudată care îi prinsese pe mulți în strânsoarea ei. Se părea că totul era pierdut. Pentru prima dată, Pryde se gândi că, poate, Împăratul *nu* va restabili gloria fostului Imperiu. Lăsă acea posibilitate să-l pătrundă, absorbind-o, examinând-o. Fu obligat să concluzioneze că nu-i păsa. Nu conta deloc pentru el.

În ultimele sale momente, Generalul Loial Pryde înțelese, în sfârșit, că revenirea Împăratului Palpatine era lipsită de sens dacă el nu era viu, să o vadă. Toate eforturile sale, sacrificiile sale *nu* meritaseră.

Puntea explodează și Pryde muri.

* * *

Finn și Jannah se agățară împreună de carenă, ferindu-se de resturile arzânde ale punții care treceau pe lângă ei. Nu se vor mai putea ține mult timp. Își vor pierde punctele de agățare și se vor duce ghiulela spre suprafața planetei – dacă *Statornicul* nu se făcea bucăți mai întâi. Se uită la Jannah. Era atât de bucuros că se găsiseră.

Doi foști soldați în trupele de șoc, împreună și făcând ceea ce trebuia, în sfârșit.

— Știi ce? strigă el peste sunetele distrugerilor.

Un zâmbet ca soarele izbucni pe fața ei.

— Nici mie nu îmi pare rău! strigă ea.

Nava se zdruncină. Bucăți din cocă se desprinseseră și, dintr-odată, alunecară amândoi de-a lungul Distrugătorului. Cât puteai glisa pe o navă de dimensiunea asta înainte de a ajunge în aer? Câteva minute, poate. În timp ce Finn aluneca, o ținea pe Jannah și *respira*. Nu avea niciun regret. Meritase.

* * *

Cineva de jos încerca să se conecteze cu Poe, iar el schimbă frecvența pentru a putea comunica.

— Finn nu s-a urcat pe nava de desant, se auzi glasul lui Rose.

— Ce?

— Sunt încă pe nava amiral!

Toată ușurarea lui că flota revenise online dispăru. Nu îl putea pierde pe Finn. *Nu o va face*. Își îndepărtă X-interceptorul de atac și porni spre *Statornicul*. Nava amiral era acum cu vârful îndreptat în jos, gata să cadă pe suprafața planetei.

Amicul său făcuse asta.

Scanerele erau aproape inutile în această atmosferă, așa că trebuia să caute cu privirea. Erau șanse mari ca explozia punții să-l fi omorât pe Finn. Dar nu va renunța, nu până când nu mai era nicio șansă. Tocmai pierduse *Tantive IV* și pe toată lumea din ea. Trebuia să salveze cât de mulți oameni putea. Trecu de un turn de comunicații, care era paralel cu solul, și aproape că rată cele două siluete care se ghemuiau deasupra.

— Îi văd! spuse el. Mă duc după ei.

— Nu vei avea timp, îl avertiză Tyce.

— Crede-mă, sunt rapid! insistă el, întorcându-și deja nava.

— Nu la fel de repede ca nava asta, se auzi vocea lui Lando. Ține-te bine, Chewie! *Șoimul* țâșni spre Distrugător, apoi, întoarse pentru a veni de jos.

* * *

Finn aproape că pierdu punctul de sprijin, când văzu carcasa *Șoimului* venind de jos.

— Jannah! urlă el, plin de speranță.

— Știu!

Vor trebui să se sincronizeze cum trebuie. Vor putea alerga câțiva pași de-a lungul turnului de comunicații și apoi... doar aer. Se luară de mână. Nu încă... Acum! Porniră să alerge chiar când Lando ghidă nava mai aproape. Săriră cu toată puterea, chiar atunci când *Statornicul* cedă în cele din urmă gravitației și căzu la sol. Aterizară cu greu pe carena *Șoimului*, iar glezna lui Finn se răsuci. Trapa se deschise și apărură Chewbacca, care le făcu semn să se grăbească. Fugiră pe carena *Șoimului*, cu glezna lui Finn durându-l la fiecare pas și, în cele din urmă, ajunseră în cală.

— Chewie, ai luat copiii? strigă Lando din cabina de pilotaj.

Chewie urlă o confirmare, iar *Șoimul* se îndepărtă în viteză.

Finn se prăbuși lângă perete. Nu-i venea să creadă supraviețuise.

* * *

Împăratul nu mai era.

Rey aruncă o privire prin epava catedralei din jurul ei. Nu-și putea simți nici brațele, nici picioarele. Vag, auzi clinchetul săbiilor de lumină lovind pământul – când le dăduse drumul? Se întinse spre Forță o ultimă dată... Unii dintre prietenii ei erau cu siguranță încă acolo, undeva. Îi simțea... Finn! Și... Jannah?

Faptul că dăduse absolut totul nu era o problemă prea mare – în comparație cu salvarea prietenilor ei.

Se întinse și spre Ben, dar picioarele i se tăiară și se prăbuși la pământ.

* * *

Finn alerga spre turela *Șoimului*, cu Jannah pe urmele lui. Ceva se rupse chiar în sufletul lui, iar el se împletici, abia prinzându-se de peretele coridorului.

— Rey, șopti el.

Murise. Abia începuse să înțeleagă de ce era ea atât de prezentă în mintea lui. Ar fi trebuit să i-o spună. Dorise să i-o spună. Acum nu va mai avea niciodată șansa.

— Finn? întrebă Jannah, în timp ce pe obrajii săi curgeau lacrimi agonizate.

Chewbacca îl întrebă ce nu era în regulă.

Dar Finn rămăsese complet fără suflare și nu putu răspunde.

* * *

Căderea lui Ben fusese oprită de o bucată de stâncă cu suprafața neregulată. Își sucise glezna și era destul de sigur că își rupsese cel puțin două coaste. Dar *trebuia* să se întoarcă în camera tronului. Pentru că nu o mai putea simți deloc pe Rey.

Urcarea fu agonizantă. De fiecare dată când întindea mâna, un cuțit fierbinte de durere îl înjunghia în partea stângă. Amețeala amenința să-l trimită înapoi în prăpastie, dar el continuă, o mână după cealaltă, până când, în cele din urmă, degetele lui apucară marginea prăpastiei. Se ridică pe margine. Luă o pauză de moment ca să-și recapete suflarea, apoi se ridică în picioare. Ben făcu doar câțiva pași înainte de a se prăbuși; se ridică încă o dată în picioare și șchiopătă mai departe.

Acum o putea vedea, prăbușită pe podea și durerea din pieptul lui fu brusc cu mult mai rea decât cea provocată de câteva coaste rupte. Părea relaxată, aproape ca și cum ar fi dormit, cu excepția faptului că ochii îi erau larg deschiși, lipsiți de viață și banali. Cu greu știu ce face în timp ce se ghemuia lângă ea, îmbrățișându-i corpul

moale și ridicând-o în poală. Pielea lui Rey devenea tot mai rece. Ochii ei goi îl priveau și el și-o imaginează că îl acuză. *Tu ai făcut asta. Este vina ta.* Nu, Rey nu va face niciodată asta. Aceste gânduri era vestigii ale condiționării lui Snoke. Rey era bună. Drăguță. Indiferent ce se întâmplase între ei, ce făcuse el, ea îi arătase mereu compasiune.

Privi prin catedrala ruinată, ca și cum ar fi putut găsi unele răspunsuri în umbre. Dar nu era nimic. Doar goliciune și un sentiment de pierdere atât de ascuțit și îngrozitor încât era ca o menhină în jurul stomacului.

Ben o trase la piept și o îmbrățișă un moment. Abia o găsisese, o găsisese cu adevărat. Își irosise viața, acum știa asta. Dar toți cei care ar fi putut să-i arate drumul înainte, să-l ajute să fie din nou Ben, dispăruseră. Luke. Părinții lui. Și acum Rey.

Nu îi venea să creadă. Rey era cea mai puternică persoană pe care o cunoscuse vreodată. Ea luptase împotriva întunericului într-un fel în care el nu putuse niciodată.

Îi salvase pe toți. Merita o soartă mai bună. În timp ce o ținea, simți ceva. O foarte mică scânteie. Și atunci înțelese: Forța nu o luase încă. Știa exact ce ar face Rey, în locul lui. Fu cea mai ușoară decizie pe care o luase el vreodată.

O legănă ușor și puse mâna pe abdomenul ei. Închise ochii, apoi apelă la Forță. Lui Ben nu îi mai rămăsese prea multă putere și era pe cale să facă ceva ce nu mai făcuse niciodată. Din fericire, Rey îi arătase cum să dea. Ben turnă totul în ea. Găsi rezerve pe care nici nu știa că le avea. I se dădu pe de-a-ntregul. Diafragma ei se ridică cu o respirație, iar mâna ei caldă o acoperi pe a lui. Ochii i se luminară.

Rey păru surprinsă să-l vadă. Se ridică în șezut, dar nu se îndepărtă de el. Se uitară unul la celălalt o clipă. El așteptă ca ea să-nțeleagă ceea ce tocmai se întâmplase. Va fi în regulă dacă-l va părăsi acum. Să-și continue viața ei, fără să arunce o privire înapoi. Era ceea ce *ar trebui* să facă. În schimb, ea zâmbi și șopti:

— Ben!

Era *bucuroasă* să-l vadă. Bucuroasă să fie alături de el în acest moment. Aceasta era cel mai mare cadou pe care i l-ar fi putut da.

Inima lui fu împlinită când Rey întinse mâna spre fața lui, își lăsă degetele să zăbovească pe obrazul lui. Și apoi, minunea minunilor, se aplecă înainte și îl sărută. Un sărut de recunoștință, de acceptare a legăturii lor, de sărbătorire a faptului că, în cele din urmă, se regăsiseră. Dar apoi ea se trase înapoi, fața ei exprimând îngrijorare. Putea să-l simtă devenind din ce în ce mai rece.

Ben îi zâmbi. O dăduse pe Rey înapoi galaxiei. Nu se va răscumpăra pentru întunericul pe care îl crease, dar asta era tot ceea ce putea să facă. Ben Solo nu avu niciun regret în timp ce se prăbușea la pământ. Forța se întinse spre el în întâmpinare.

Conștientizarea lui finală fu că Rey îi strângea mâna într-a ei.

* * *

Rey stătea deasupra locului în care căzuse Ben, privindu-i tunica goală. Îi curgeau lacrimile pe față. El sacrificase totul pentru ea. Nu îl jelea pe Kylo Ren. Nu îl va jeli niciodată pe Kylo Ren. Dar, cu mare drag, i-ar fi plăcut să aibă șansa de a-l cunoaște pe Ben Solo.

Simțea că lipsește jumătate din ea și probabil că așa și era. Fata care se simțise singură în toți acei ani pe Jakku, făcuse întotdeauna parte dintr-o *Diadă*. Și exact când descoperise acea conexiune prețioasă, acea unicitate incredibilă, îi fusese smulsă. O voce se auzi prin Forță, clară și puternică. *Eu voi fi mereu cu tine*, spuse Ben. Ea zâmbi.

— Nimeni nu dispăre vreodată cu adevărat, șopti ea, lăsând adevărul să o cuprindă.

Recuperă săbiile de lumină și plecă din catedrala ruinată.

* * *

În momentul în care Rey își reveni în simțiri, Finn o știe. Sări din scaunul turelei – oricum nu îi urmărea nimeni – urcă scara și sprintă spre cabina de pilotaj.

— Chewie, am simțit-o! spuse el.

Chewie urlă ceva despre confundarea dorințelor cu realitatea și că ar trebui să se întoarcă în turelă pentru a le acoperi spatele.

— Sunt sigur de asta, spuse Finn, scanând orizontul din ferestre.

Resturile cădeau peste tot. Exegol avea să fie un pustiu. Nu că la început ar fi fost un paradis. Dar toate acele Distrugătoare urmau să ardă mocnit timp de ani de zile. Nu era niciun semn de Rey. Nici Chewie, nici Lando nu continuară să insiste ca el să părăsească cabina, așa că rămase acolo, căutând, căutând, căutând...

— Acolo! țipă el arătând spre un X-interceptor T-65 ponosit. Apoi țipă în comunicatorul de la încheietura mâinii: Uite. Roșu Cinci este în aer. Rey este vie!

— O văd, aprobă Poe.

Finn nu credea că momentul poate fi mai bun, dar apoi o transmisie recepționată emise un semnal sonor pe consolă. Chewie trăncăni entuziasmat.

— Oamenii se răscoală în toată galaxia, Poe, îl informă Finn. Am reușit!

Auzi zâmbetul din vocea pilotului în timp ce-i răspundea:

— Am făcut-o.

* * *

C-3PO nu-și putu lua fotoreceptorii de pe consolă.

Prietenii lui erau acolo, luptând și murind. Ultima transmisiune pe care o primise de la R2-D2 îi avertizase despre o furtună electrică ciudată care făcea să fie greu să mențină X-interceptorul Generalului Poe în aer.

— Oh, nu, spuse C-3PO iar și iar.

Apoi se schimbară sorții bătăliei. Acum veneau aceleași rapoarte din toate părțile.

— Distrugătoarele! exclamă el spre oricine putea asculta. Își flutură brațele a sărbătoare. Sunt distruse! Pretutindeni!

* * *

În urmă cu treizeci și unu de ani, Wicket stătea exact în acest loc în pădurea de pe luna Endor, bucurându-se de distrugerea Stelei Morții. Era doar un pui pe atunci, blana lui având încă o culoare castanie tinerească.

Resturile plouaseră din cer timp de un deceniu după aceea, dar viața pe Endor nu fusese niciodată liniștită și luna se opuse cu o verdeață luxuriantă.

Apoi venise Primul Ordin.

Wicket arată spre cer în timp ce o bucată de Distrugător cădea ca o cometă înflăcărată.

— Vezi asta? îi spuse fiului său micuț, Pommet, în Ewokeză. Prietenii noștri au făcut asta.

— Prințesa Leia? întrebă Pommet cu ochi mari, căci auzise toate poveștile. C-3PO?

Wicket dădu din cap.

— C-3PO, fu el de acord.

Nu avea niciun dubiu că auriul ce semăna cu un zeu era responsabil pentru încă o izbăvire.

— Vino, spuse el, ducându-și fiul înapoi în sat. Vor fi sărbători și artificii în seara asta.

CAPITOLUL 19

Finn coborî pe rampa de acces a *Șoimului* în baza din jungla de pe Ajan Kloss. Cea mai mare parte a navelor aliate se întorseseră în propriile lor sisteme, dar câțiva hotărâseră să urmeze până acasă navele supraviețuitoare ale *Rezistenței*. Baza lor avea să fie mai plină și mai aglomerată decât fusese vreodată.

Nava de desant ateriză următoarea, iar BB-8 se rostogoli pe rampă urmat de Rose, care jubila. Finn rânji larg când văzu că prietena sa era în regulă.

D-O scoase țipete bâlbaite de fericire când îl văzu pe BB-8. Se repezi la droidul mai mare și începu să facă cercuri în jurul lui, ciripind un *bun venit*.

— Ff-fericit! spuse el.

Toată lumea se îmbrățișa, bucurându-se că este în viață. Finn trecu pe lângă Beaumont, care îl bătu pe umăr. Îl văzu pe Poe care se îndepărtase de X-interceptor și se îndrepta spre Zorii. Cei doi se priviră o vreme, schimbând o aplecare prietenoasă din cap. Apoi Poe ridică o sprânceană, întrebând-o din ochi, dar Zorii clătină din cap că *nu*.

Poe zâmbi și se îndepărtă, resemnat, dar fericit.

Toți cei din jurul lor se reuniau: C-3PO îl saluta pe R2-D2 care fusese în nava lui Poe, Beaumont, Klaud și Connix râdeau împreună, D'Acy și Tyce se îmbrățișară și apoi se recompensară cu un sărut lung. Chiar și orbakii sărbătoreau, agitându-și coamele și tropăind spre piloți în schimbul mâncării primite. Chewie tocmai o ridica pe Rose de pe picioare când Finn o văzu pe Maz întrerupându-i.

— Chewie! spuse ea, făcându-i semn Wookieeului să se aplece. Asta este pentru tine.

El se lăsă pe un genunchi și când ajunseră la aceeași înălțime, ea puse medalia pentru vitejie a lui Han în mâna lui Chewie și îi închise degetele uriașe în jurul ei.

— Ar fi vrut să o iei tu, adăugă ea.

Apoi se întâlni cu Poe și, deși pilotul sărbătorea împreună cu toți ceilalți, Finn simți o oarecare ezitare.

— Generalul Leia a crezut că l-au distrus pe Împărat în lupta de pe Endor, spuse Poe. Dar s-a întors. Mai puternic ca niciodată.

— Crezi că s-ar putea întoarce din nou, spuse Finn.

— Poate, spuse Poe, uitându-se în direcția lui Zorii. Bineînțeles că Poe își făcea griji pentru asta. El era acum General executiv și, ca orice general bun, anticipa luptele care le mai avea de dus. Sau se va ridica un alt rău. Răul se ridică mereu.

— Nuuu, spuse Finn. Oricum, nu de multă vreme.

Poe îi aruncă o privire întrebătoare.

— Nu mă înțelege greșit, ceea ce a făcut Generalul Leia cu Solo și Skywalker a fost incredibil, explică Finn. Eroic și curajos. Dar ei erau doar un grup mic, cu șanse incredibil de mici.

Poe început să zâmbească.

— Noi nu suntem doar un grup mic, spuse el, înțelegând. *Rezistența* are un milion de oameni, într-o mie de locuri.

— Generalul Leia a unit o *întreagă galaxie*. De data asta, de-adevăratelea.

Rânjetul lui Poe deveni imens, iar Finn își strânse prietenul într-o îmbrățișare.

C-3PO și R2-D2 veneau spre ei.

— Auziți asta? întrebă C-3PO, privind spre cer.

Lando se uită în jur prin baza de pe Ajan Kloss. Toată lumea îl știa cine era, dar era ceva diferit, să fie cunoscut fără să cunoască. Dintre vechii lui prieteni, cei mai buni, mai rămăsese doar Chewie. Cu toate acestea, era fericit pentru ei toți. Această nouă galaxie – această *Noua Nouă Republică* – era pentru generația următoare. El se va întoarce în curând pe Pasaana. Între timp, era doar bucuros că putuse ajuta.

— De unde ești, Generale? se auzi o voce lângă umărul lui, iar el se întoarse.

Era Jannah, copila de pe Kef Bir.

— Din sistemul Gold, spuse el. Dar tu, copilă?

— Nu știu, spuse ea și privi în depărtare. Nu știu.

Asta îl lovi ca o torpilă protonică chiar în stomac. Nu se va întoarce pe Pasaana până la urmă. Mii, poate milioane de copii fuseseră luați de Primul Ordin – la fel ca propria lui fetiță. Și unii dintre ei, foarte puțini, erau speciali. Cei precum Finn și Jannah, care reușiseră cumva să se scuture de condiționarea Primului Ordin și să facă alegerile corecte. Lando și *Lady Luck* îi va ajuta pe acești copii speciali. Să-și găsească familiile, dacă asta doreau. Să-și descopere locul în noua galaxie. La naiba, poate că își va găsi propria fiică. Probabil că nu; știa care sunt șansele. Dar va fi o modalitate destul de bună de a-și petrece anii de viață, nu? Dacă copiii ar fi docili, oricum.

— Ei bine, îi spuse el lui Jannah. Hai să aflăm.

Zâmbetul minunat pe care i-l oferi ea, îi spuse tot ce trebuia să știe.

* * *

Rey ateriză cu X-interceptorul lui Luke și ieși din cabină. BB-8 se rostogoli spre ea, ciripind emoționat.

— BB-8! Ai scăpat! spuse ea, aplecându-se și verificându-i antena și capacele de la compartimente.

Ieșise din luptă abia având câte o zgârietură.

Ea rătăci prin bază, căpătând putere și bucurie din veselia tuturor, dar se simțea vag singură. Oamenii o băteau pe umăr în timp ce trecea – se aflase deja că Împăratul era mort. Rey se întrebă dacă s-ar mai grăbi să o felicite știind că era nepoata lui.

Probabil că da. Leia și Luke fuseseră copiii lui Darth Vader, până la urmă. Poate că oamenilor buni din *Rezistență* nu le păsa de astfel de prostii, cum ar fi linia de sânge și istoricul familiei.

În cele din urmă, îi văzu pe cei pe care îi căuta. Finn și Poe, își făceau loc prin mulțime, căutând-o și ei. Se văzură unii pe alții. Rey abia reuși să nu izbucnească în lacrimi. Prietenii ei. Familia ei. Scăpaseră cu toții. Deodată, se strânseseră toți într-o îmbrățișare. Rey simți pe obraji umezeala lacrimilor lui Finn și Poe o strânse atât de tare că îi era greu să respire.

— Rey, șopti Finn. Am vrut să-ți spun...

— Știu, spuse ea, gândindu-se la felul în care devenise prezența lui atât de strălucitoare în mintea ei.

— O știm cu toții, spuse Poe.

O căldură curse prin ei, o conexiune separată din Forță și, în felul ei, la fel de puternică. Lui Rey nu-i păsa ce nume trebuia să-i pună. Nu voia decât să trăiască clipa asta și să o lase să curgă peste ea ca apa din deșert.

Era atâta muncă de făcut. Morți de jelit. O galaxie de ridicat și de restartat. Dar deocamdată, sărbătoarea continuă peste tot și ei se îmbrățișară din nou.

* * *

Șoimul ateriză, pe un platou gol de deșert. Cei doi sori ai lui Tatooine încă nu răsăriseră, dar lumina dimineții colora pământul în roz și alb. Rey și BB-8 coborâră

rampa și se mirară de lumina reflectată. Locul era atât de împietrit, pământul atât de albit... Arăta precum câmpiile de sare din Bazinul Hiila de pe Jakku.

Rey păși spre clădirea cu cupole din chirpici care răsărea din nisip. O însoțea doar BB-8. Toți prietenii ei se oferiseră să vină cu ea, dar Finn insistase ca ei să rămână acolo. El înțelesese că ea trebuia să facă asta singură.

Avea cu ea trei săbii de lumină. Al ei personală, pe care o terminase în cele din urmă, era agățată de centură. Rey le ducea pe celelalte două în raniță.

Clădirea din chirpici avea o ușă arcuită, dar ani de vânt și nisipul o îngropaseră pe jumătate. Nu putea să intre în locuința lui Lars pe acolo.

Vaporizatoarele se vedeau în depărtare la intervale neregulate: turnuri ascuțite, înalte, asemănătoare cu capcanele de vânt din Pasaana. Intervalele erau neregulate, își dădu ea seama, pentru că unele dintre ele căzuseră.

Trecu pe lângă clădire și descoperi ceea ce părea a fi o groapă mare, pe jumătate umplută cu nisip. La o privire mai atentă văzu la bază o fereastră arcuită și o ușă pe jumătate acoperită de nisip, de la construcția din zidurile gropii. La picioarele ei se afla un panou de la turnul unuia dintre vaporizatoarele căzute, ușor curbat, suficient de mare ca să stea o persoană pe el. Îl ridică, îl întoarse și se urcă pe el. În câteva ore, metalul va fi prea fierbinte pentru a-l atinge. Până atunci, va fi o sanie perfectă pentru nisip. Își ridică genunchii și se lăsă să cadă. Sania coborî în derivă pe nisip spre mijlocul gropii, unde se ciocni ușor cu baza unui turn condensator stricat.

Rey coborî și se uită în jur.

Erau atâtea amintiri aici. Le putea *simți* – dor, pierdere, îngrijorare, disperare, iubire – și nu numai ale lui Luke. Două generații de Skywalker trecuseră prin acest loc.

O intrare ca o cavernă din perete o făcu să meargă înainte. Pe măsură ce intra în umbră și ochii i se obișnuiră, observă o masă lungă, folosită când mâncau, acoperită de praf. Trecu un deget prin praf, creând o linie albastră deschisă. Luke luase masa aici. Și chiar... Se întinse spre Forță, simțindu-l pe... Anakin?

O nișă alăturată conținea un fel de distribuitor de băuturi, dar cea mai mare parte a părghiilor și panourilor fuseseră furate, probabil de Jawa locali. O singură cupă înaltă pentru băutură, din plastex, se afla pe o latură a sa, ciudat de curată.

Mai rătăci încă câteva minute și descoperi ceea ce fusese un garaj pentru speeder, mansarda de dormit a lui Luke și rămășițele unui repulsor electrostatic care probabil că păstrase afară nisipul și praful timp de ani de zile. Celelalte camere erau inaccesibile, intrările lor fiind îngropate în resturi.

Rey rămase în mijloc o vreme, privind totul. Viața ei ar fi fost diferită? Dacă ar fi fost crescută într-o casă adevărată ca asta, de o mătușă și un unchi care o iubeau?

Probabil că nu. Familia pe care o căutase fusese tot timpul în viitorul ei și nu ar schimba nimic din toate astea.

Pereții din chirpici crăpați și conductele care ieșeau în afară făcură să-i fie ușor să urce înapoi. Ajunse sus și scoase săbiile de lumină ale lui Luke și Leia din raniță.

Ținându-le în mână una lângă alta, le privi pentru o vreme. Apartănuseră profesorilor ei. Familiei ei. Le așeză pe pământ, le înfășură ușor într-un pachet mic, folosind o țesătură și o funie din piele. Apelând puterea Forței, le împinse, iar săbiile de lumină se scufundară, coborând tot mai jos, până când pământul le primi pe deplin, învăluindu-le într-o odihnă rece, liniștită.

Rey se ridică, scoțându-și propria sabie de lumină. O aprinse. Sabia ei de lumină strălucea într-un alb-auriu și o privi o vreme. Era cu o singură lamă, cu carcasa exterioară și emițătorul salvate din bastonul ei. Rezultatul final era exact opusul sabiei de lumină deținută de *Rey cea întunecată* din viziunea ei, și asta îi plăcea foarte mult. Era frumoasă, se potrivea perfect în mâna ei, și o va purta cu ea pentru totdeauna.

— Bună! se auzi o voce străină, și ea se întoarse.

Se apropie o bătrână, cu pielea încrețită și bătută cu nisip, cu gluga ridicată pentru protecție. Ținea de frâie unui etobi¹⁴ înalt, deșirat, probabil în drum spre postul de tranzacționare din apropiere.

— N-a mai fost nimeni aici, de atâta timp, spuse ea. Cine ești?

— Sunt Rey, spuse ea.

— Rey... și mai cum? întrebă bătrâna.

Lumina îi deranjă vederea lui Rey și ea întoarse capul. Leia și Luke stăteau pe marginea casei, strălucind albastru și zâmbind la ea. Lui Rey îi era atât de dor de ei.

Luke aprobă blând din cap.

E al tău, Rey.

Ea se întoarse spre femeia comerciant. Stând dreaptă, mândră, îi spuse:

— Rey Skywalker.

— Aha, spuse femeia, nesurprinsă. Ne vom mai vedea.

Și șchiopătă mai departe, fără să-și spună propriul nume.

Rey Skywalker se îndreptă spre *Șoim* pentru a se întoarce la familia ei. Oamenii erau prețioși. Erau viață și *lumină*. Nu i-ar fi putut supraviețui Împăratului, nu i-ar fi putut rezista, dacă nu ar fi fost bunătatea și puterea prietenilor ei și generozitatea Cavalerilor Jedi de dinaintea ei.

Și Ben, își aminti ea.

În timp ce se apropie, BB-8 ciripi că el se săturase de planetele deșert. Dar nu se plânse când ea se opri pentru a privi dimineata din vastul deșert. Rey și BB-8 urmăriră împreună cum răsăreau cei doi sori ai lui Tatooine într-o nouă zi.

SFÂRȘIT

---

¹⁴ Etobi – specie de patrupede care se distingeau prin gâtul lung, blana dungată, patru ochi și mandibulă cu clești.

UNIVERSUL STAR WARS ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici și nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna și-a servit cetățenii bine și cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăși conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii și își trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă șansă și libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut și primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace și expansiune galactică determinată de inventarea și progresul călătoriilor în hiperspațiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz și neînfricat, numărând sute și mii de membri ce a slujit la apărarea și protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura și puterea lor au devenit legendă. Trăgându-și tăria comună de la Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generații după generații și au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili și demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac din afară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mișcare pentru că ea ar fi însemnat un eșec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniștiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuși. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență și mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace și mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SNH...

Un mare contingent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme,

ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith și au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere și să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuți începură de asemenea să facă experimente asupra supușilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith și a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici și ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, acești Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmașă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa și căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găsește învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith și le folosește pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoștințe Kun pune la cale o vastă și puternică frăție și își arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun și alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei și reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este și el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veșnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți și nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambițios și lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență și autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie și va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Președinte al Republicii și s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi și avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu știau era că Palpatine își trăgea puterea și carisma de la partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Președinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta își urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planșeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi științe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i știa de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici

s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbușite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic și executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet și discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului și întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să știe, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine și au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mișcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan și senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Președinția Senatului. Tentativa lor a eșuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reședința lui Organa în Casa Cantham din Orașul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine și a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mișcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar și întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici și sistemului senatorial și socotea că odată pusă în mișcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se incline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest pașnic pe principalul port spațial al planetei, blocând piste de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise și alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici și în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoșteau s-a prăbușit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri și arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă și mai important, poate, Organa și mica sa grupare de simpatizanți ai rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor și trupelor Imperiale.

Multe grupuri izolate de rezistență împrăștiate în toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme și desigur nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea și dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Șeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroșilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare și armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme și-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeași conferință, l-a sfidat în mod fățiș pe Palpatine și chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism și genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleși ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i și Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis și întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare și prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuși;

Noi, Alianța Rebelă, în numele și cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public și solemn intențiile noastre:

Să luptăm și să ne opunem ție și forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta și distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem cheazășie proprietățile, onoarea și viețile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine și a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase și specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați și întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

